

Izola

ISABEL ABEDI

„Kuždesio“ autorė

Alma littera

Izola

ISABEL ABEDI

Iš vokiečių kalbos vertė
Indrė Dalia Klimkaitė

Alma littera

VILNIUS 2010

UDK 830.93
Ab32

Versta iš: Isabel Abedi. ISOLA
Arena Verlag GmbH, 2008

ISBN 978-9955-38-702-2

© 2007 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
© Vertimas į lietuvių kalbą, Indrė Dalia Klimkaitė, 2010
© Leidykla „Alma littera“, 2010

Silvijai

IZOLA

Kvinto Tempelhofo filmas

VAIDINA

Džoja Reichert	VERA
Ula Sjioberg	ELFÉ
Belinda Edževort	MONA
Nana Makheta	PERL
Kristina Peters	KRIS
Beata Kral	DARLING
Svenas Verneris	ALFA
Ričardas Busmanas	MILKIS
Naokis Šanginas	LUNGAS
Tristanas Leandras	NEANDRAS
Italas Makenzis	DŽOKERIS
Rafaelis T. Lybermanas	SOLO

Vienas

Kaip ir kasmet tokiu metu, jis buvo vienintelis žmogus Evangeliškosios klinikos Berlyne sode. Šešta valanda ryto, danguje dar tebekybojo mėnuo, maži žibintėliai pievoje mirkčiojo kaip budrios akys. Pro vieną iš langų sklido tyli klasikinė muzika. Sukluseš pasuko galvą. Debiusi, „La Mer“. Šyptelėjo, tarsi muzika būtų koks ženklas, o juk taip ir yra. Lėtai nuėjo prie balto marmurinio angelo. Nedidelė skulptūra stovėjo atokiausiame sodo kampe po beržu, ant šakelių dar laikėsi paskutiniai lapai. Jam atrodė, tarsi šiais metais lapų dar mažiau nei įprastai. Atsargiai išvyniojo iš rudo popieriaus orchidėją ir įdėjo baltajam angelui į akmenines rankas. Angelas nenusišypsojo. Stovėjo tylomis, nebylus kaip visada. Iš šiaurės papūtė stiprus šaltas vėjas, pievą lyg plona antklodė buvo apgaubęs rūkas. Bet tamsiai raudonas žiedas spinduliavo šiluma. Šiluma, šviesa ir gyvybe.

Jam nepatiko kapinės, nesuprato, kodėl reikia ten lankyti mirusiųsius. Už vieno iš šių langų lygiai šią dieną prieš devyniolika metų Mirjam praleido paskutines savo valandas. Ir tai jam buvo ženklas. Tinkama diena atsisveikinti.

Vėjas dabar košė dar negailestingiau. Nuo beržo šakos atitrūkęs lapas tyliai nuskriejo per šaltą orą. Jis sugavo jį, nubraukė sušalusią rasą

ir dar kartą žvilgtelėjo į orchidėją. Muzika už lango nutilo, o tamsus žiedo raudonis staiga priminė šviežią kraują. Nuo šalčio susigūžė.

– Labai apgailestauju, – sukuždėjo.

Tada apsigrėžė ir išėjo iš sodo.

Metas. Jo lėktuvas po trijų valandų, kitą dieną jau bus saloje. Žinoma, anksčiau nei kiti. Kai jie dar bus ore, jis lauks vietoje. Dar sykį prisiminė jų veidus ir vardus, pasirinktus tam laikui, kurį praleis saloje. Labai vykę, ypač Rafaelio.

AŠ TIKIU vardų reikšmėmis. Ir tada tikėjau. Kitados skaitydama privalomąją literatūrą išsirašiau Džono Steinbeko citatą, lėktuve staiga ją prisiminiau. „Taip ir neišsiaiškinau, – parašyta Steinbeko romane „Anapus Edeno“, – ar vardas susiformuoja pagal vaiką, ar vaikas keičiasi, kad taptų vardu. Aišku viena: jei žmogus turi pravardę, vadinasi, duotas krikšto vardas buvo netinkamas.“

O man buvo priešingai. Džoja – vardas, kurį man išrinko Erika ir Bernhardas, bet Džoja aš netapau. Tikrasis mano vardas buvo Vera, ir prie jo dabar grįšiu. Kai lėktuvas pajudėjo iš žvyruotos pakilimo aikštelės ir įsibėgėjo, aš atsisveikinau. Atsisveikinau su Vokietija, su šalčiu ir lietumi, su Erika ir Bernhardu, ir su Džoja Reichert, savo vokiškuoju vardu. Sunku aprašyti jausmų sąmyšį, tomis minutėmis siautusį manyje, garsesnį ir intensyvesnį už triukšmą aplink. Varikliai kaukė, mane prispaudė prie sėdynės, viskas aplink vibravo. Įsikirtau pirštais į ranktūrius ir pagalvojau, kad sprendimas skristi į salą buvo gryniausia nesąmonė. Ir staiga viskas nurimo. Mes pakilome.

– Pirmą kartą skrendat?

Vieta šalia buvo tuščia, bet už jos, prie tako, sėdėjo vyrėlesnis vyriškis. Draugiškai šyptelėjo man. Nuo braziliško akcento mano širdis ėmė plakti tankiau.

Linktelėjau ir pagalvojau, kad nebūtina kalbėti, jei nori sumeluoti.

Ir tada nusukau akis į langą. Frankfurtas dingo už debesų.

Kvintas Tempelhofas jau saloje. Tikrai jau bus išskridęs iš Berlyno, kol mes, jo aktorių komanda, dar tik lipome į lėktuvą Frankfurtas–Rio. Mūsų dvylika, bet kitų nepažinojau, o senyvas ponas šalimais tikrai ne iš mūsų. Šeši berniukai, šešios mergaitės – tiek mūsų turi būti, ir visi sėdime tame pačiame lėktuve. Štai tokią kuklią informaciją gavau apie mūsų komandą iš Kvinto Tempelhofo, kai spalio pradžioje savo studijoje pranešė, kad dalyvausiu naujame jo kino projekte.

Mergaitės ir *berniukai* – tik dabar pastebėjau, kaip netikusiai tai skamba. Bet ar apibūdinimas *moterys* ir *vyrų* tiktų labiau? Kas gi aš esu – septyniolikos? Jei tiesa tai, kad vokiečių kalbą iš tiesų sudaro maždaug pusė milijono žodžių, tai kodėl tarp jų nėra tokios svarbios sąvokos pavadinti būtybei tarp mergaitės ir moters?

Brazilų kalboje tas pat. *Menina* yra mergaitė, *Mulher* – moteris. Tačiau šnekamojoje kalboje, kaip jau sužinojau, yra daugybė sąvokų moteriškai giminei. *Gathina*, katytė, *Gata*, katė, *Flor*, gėlė, *Brotinho*, pumpurėlis...

Virš mano sėdynės užgeso saugos diržų lempelės.

Lyžtelėjau lūpas. Suskirdusios ir sausos nuo šalčio. Kaip dažnai žiema ateidavo per naktį, neprašyta išsikėtodavo Vokietijoje keliems mėnesiams. Bet mes skrendam į vasarą, ir vokišką pilkumą pakeis spalvų jūra.

Pasidairiau lėktuvo palydovės, ji priekyje aptarnavo pirmąją klasę. Dar teks palūkėti, kol gausiu ko nors gerti. Užtat priešais mano sėdynę išlindo violetinė suvelta galva.

– Ei, ar tu irgi su mumis?

Krūptelėjau.

Violetinė susivėlusi galva buvo putlios... pasirinkau žodį *mergaitės*. Na, šiaip ar taip, ji atrodė jaunesnė už mane. Vilkėjo ilgą dukslį suknelę, sudurstyta iš galybės mėlynų, violetinių ir žalių lopelių. Prie kai kurių buvo prisiūta blizgučių ir veidrodžio šukelių. Juodu kaip derva lūpdažiu išdažytos mergaitės lūpos išsiviepė į plačią šypsena, o rudai auksinės akys mane smalsiai apžiūrinėjo. Dar man nespėjus paprieštarauti, mergaitė, sumurmėjusi „tsiprašau“, prasibrovė pro vyriškį ir klestelėjo į laisvą sėdynę tarp mudviejų. Nuo jos kvėpėjo saldžiai, muskusu ar pačiuliais, nežinia, bet tikrai indišku aromatu, ir aš nejučia sulaikiau kvėpavimą.

– Skrendi į salą, juk taip? – Juodai dažytų lūpų šypsena pasidarė dar platesnė, tada mergaitė atkišo man ranką – ranką, ant kurios riešo skimbčiojo trys apyrankės iš spalvotų stiklinių karoliukų – ir nelaukdama atsakymo prisistatė:

– Elfė. Tai mano vardas salai, manyčiau, tikrasis tavęs nedo-mina, ar ne? Na, galiu lažintis, kad tu irgi su mumis. Koks tavo vardas?

Pasvarsčiau, ar noriu prasidėti su šita putnia banginuke Elfe. Perspektyva artimiausias dvylika valandų kvėpuoti jos saldžiu aromatu dirgino ir taip sudirgusį mano vidų. Bet kažkas joje keistai traukė, – gal ji prablaškys mane ir nukreips mintis – nuo manęs pačios.

– Vera, – tariau.

– Vera? – Elfė suraukė kaktą. – Iš tikrųjų ar tik saloje?

Kiek padvejojau.

– Saloje.

– Hmm. – Elfė nusispyrė batus, pabandė ankštoje sėdynėje įsitaisyti susikryžiuvisi kojas ir bakstelėjo šalimais sėdinčiam ponui į šoną.

– Tsiprašau.

Mergaitė kyštelėjo ranką į suknelės kišenę, išžvejojo sulankstyta laikraščio iškarpa, išlankstė ir pakišo man po nosimi straipsnį su Kvinto Tempelhofo nuotrauka.

– Paskaityk, kas čia parašyta apie mūsų projektą, – tarė ji, bet man dar nespėjus nė dirstelėti bakstelėjo į režisieriaus nuotrauką. – Ar tu irgi buvai Tempelhofo studijoje bandymams? Koks jis tau pasirodė? – Elfė suraukė mažą nosytę. – Keistos akys, ar ne? Ar tave irgi taip įdėmiai nužvelgė? Kur jis tave surado?.. Tsiprašau! – Elfė vėl stuktelėjo vyriškiui keliu į šoną, bet vis tiek neketino atsisėsti kitaip.

Nenoromis šyptelėjau. Nedaug ką išmaniau apie kiną, juolab apie tokius projektus, bet jei kiti mūsų komandos nariai bent perpus tokie įžūlus kaip šioji Elfė, tai sudarysim pašėlusį mišinį.

Žvilgtelėjau į Kvinto Tempelhofo nuotrauką. Kaip ir per pirmąjį mudviejų susitikimą, dabar vėl į akis krito skirtingų spalvų batai. Suvarstomi aulinukai iš gerai nublizgintos ir tikrai klaikiai brangios lygios odos – vienas batas juodas, kitas raudonas. Galbūt tai tokia jo markė, bet jau per pirmąjį susitikimą man pasirodė kiek manieringai.

O jo akys išties keistos – pajutau per pirmą atrankinį pokalbį. Mažos, juodos, apskritos kaip žvirgždukai. Ir nenusakomai žvit-

rios. Šaudė į visas puses iš už akinių raudonais raginiais rėmais ir staiga įsmigdavo į pašnekovą, reikliai ir įdėmiai.

Tų akių bijojau.

Ir šiaip šalia to vyro jaučiausi kažki kaip nejaukiai. Jo diktatoriškas, beveik baisus autoritetas reiškėsi ne tik gestais, bet atsispindėjo ir veide. Liesame veide, aštrių bruožų, su įranta ant smakro ir ryškiomis linijomis palei burną. Erika pavadino jas skausmo linijomis ir pripaišė režisieriui liūdną vaikystę, Bernhardas tik šypsodamasis papurtė galvą, mat vadovavosi moto „tu ir ta tavo psichoterapeutų liga – būtina skaityti visų žmonių pra-eitį iš veido“.

Bet Tempelhofo balsas buvo žemas ir šiltas.

Jis užkalbino mane po šokių pasirodymo, nors, žinoma, projektas buvo paskelbtas, ir į jį pretendavo tūkstančiai jaunuolių. Kvintas Tempelhofas – paskutinis jo projektas apdovanotas Europos kino premija – buvo ryški žvaigždė, ir jau dabar apie naująjį jo projektą buvo rašoma visų laikraščių pirmuosiuose puslapiuose ir vertinama nevienodai.

Perbėgau akimis straipsnį.

Tempelhoff is watching you – o gal mes klystame? Europos kino premijos įteikimo proga kultinis režisierius Kvintas Tempelhofas dalijosi ateities planais ir sukėlė stebėtinai karštas kritikų diskusijas. Mat priešingai nei jo ankstesni perdėtai intelektualūs filmai, naujausią projektą Tempelhofas sieja būtent su populiariąja kultūra. Imdamas pavyzdžiu visur rengiamas atrankas garsusis režisierius užaštrina jų principą ir į nedidelę Brazilijos salelę trims savaitėms siunčia dvyli-

ka jaunuolių nuo šešiolikos iki devyniolikos metų. Projekto dalyviai į itin gerai saugomą salą gali pasiimti tik tris daiktus. Anksčiau sala buvo skirta kalinių resocializacijai. Sumanymas žlugo, tačiau liko įrengta nepriekaištinga salos stebėjimo kameromis sistema. Šia technika ir pasinaudos Tempelhofas, slapta filmuos dvylika savo bandomųjų. Į klausimą, ar galų gale iš šių vaizdo įrašų bus sukurtas filmas, Tempelhofas atkerta mėgstamu posakiu: „Pamatysim arba ne.“ Vis dėlto Tempelhofas neišsisukinėjo nuo klausimo, ar tokiu projektu neperžengs paprasto vojerizmo ribos, nes kaip tik jį paverčia savo filmo centru. Ar pakanka adaptuoti principus, galiojančius „Didžiajam broliui“, kino meno priemonėmis ir jau pavyks sukurti šią realybės šou? Šitai – pacituokime patį Kvintą Tempelhofą – pamatysime arba ne.

– Kandokai, ar ne? – Elfė paėmė laikraštį man iš rankų. – Bet dabar pasakyk, kaip tu patekai pas Tempelhofą? Dar gali drąsiai kalbėti, o gal manai, kad maestro paslėptų kamerų prikaišiojo ir lėktuve?.. O, tsiprašau!

Šalia Elfės sėdįs vyras pakilo.

Elfė nuraudo.

– Tikrai nenorėjau...

– Gerai jau. Ten dar yra laisvų vietų. – Senyvas ponas mirktelėjo man ir paliko su Elfė.

– Tempelhofas pamatė mane šokio spektaklyje.

– Šokio? – Elfės akys pasidarė apvalios kaip kamuoliukai. – Maniau, Tempelhofas kvietė žmones tik iš vaidybos meno mokyklų.

– Veikiausiai ne.

Su aktoryste aš niekaip nesusijusi, esu per drovi. Šokti – visai kas kita. Šokant nereikia kalbėti, ypač su Sabija, mano brazilu mokytoju. Jau seniai lankau jo grupę, ir pasirodymas Hamburgo „Fabrike“ buvo pirmasis mūsų svarbus spektaklis. Daugiau nei keturiems šimtams žiūrovų rodėme oriksų, Brazilijos Kandoblė kulto dievų, šokius. Buvau deivė Jansa – žaibų ir vėtrų valdovė, tačiau kartu ir mirusiųjų valdovė, Brazilijoje garbinama kaip galinga ir narsi kovotoja. Akompanuojant atabakos būgnams ir Sabijos berimbau vaizdavau laukinę, nesutramdomą Jansos prigimtį ir kaip visada šokdama pamiršau viską aplink. Kai po spektaklio Kvintas Tempelhofas užėjo į persirengimo kambarius paklausti, ar mane domintų galimybė dalyvauti jo projekte, vos negavau smūgio. Vėliau viskas ėjosi labai greitai; Tempelhofo kvietimas į atranką Berlyne, informacija apie projektą ir galiausiai pokalbis su mano tėvais vokiečiais ir jų sutikimas.

Sunkiausia buvo įkalbėti Eriką, galų gale leidimą man davė Bernhardas. „Anksčiau ar vėliau Džoja išvyks, Erika, su mumis ar be mūsų. Galbūt šitaip geriausia.“

Staiga mano burna perdžiūvo. Žvilgtelėjau į tarpueilį – ar greitai pasirodys lėktuvo palydovė su gėrimais.

– Aš vaidinu klasikines pjeses, – pasigirdo iš Elfės pusės. – Žinoma, po pamokų. Aš vienuoliktoji, o tu? – Atsakymo Elfė nelaukė. – Na, mano mokytoja Tempelhofą pažįsta, lankė jo pamokas. Kalbama, jis labai ūmus, o man įdomu, ar saloje jį išvis pamatysim. Taigi. – Elfė pasikedeno violetinius sušiauštus plaukus, stikliniai karoliukai ant rankų sudzingėjo. – Nežinau, kaip kiti, bet aš tučtuojau išlėkiau į atranką Berlyne – ir *tadadadam* – po trijų savaičių sužinojau, kad patekau. Ar ir tu turėjai jam pasa-

kyti, kokį vardą pasirinkai salai? Išgirdęs manąjį jis šyptelėjo, o kai paminėjau tris daiktus, linktelėjo. O kokie tavieji? Manieji kuprinėje, tuoj nueisiu pasižiūrėti, ar jie dar ten. Patikėk, nebuvo lengva apsispręsti. Įdegio kremą ir dantų šepetukus, manyčiau, rasiame kambaryje, ar ne? Stilistė tavo matmenis irgi užsirašė? – Elfė pasipurtė. – Tikiuosi, nepakabins man į spintą džinsų. Nė už ką pasaulyje negrūsiu savo kojų į kelnes, sakau tau. Esu tokia susijaudinusi, kad *sprogstu*.

Atsidusau. Puikiai matyti. O ir aš neką mažiau susijaudinusi. Tik mano atveju šitai kitaip matyti – tiksliau, visai nematyti. Juo labiau jaudinuosi, juo ramesnė atrodau. Ko gero, visuomet tokia buvau. Erika pasakojo. „Rami, – sakė ji. – Tu buvai rami ir tyli kaip lėlė, kai mes tave...“

Kietai sučiaupiau lūpas. Ne, nereikia apie tai galvoti, ne dabar, ne čia.

Atėjo lėktuvo palydovė. Elfė paprašė pomidorų sulčių su druska ir pipirais, aš – negazuoto vandens. Elfė vienu mauku ištuštino stiklinę ir atgalia ranka nusibraukė raudonus ūsus virš juodai dažytų lūpų.

– Eime, pasižiūrėsim, gal rasim dar ką nors iš mūsų komandos. Štai ana šviesiaplaukė – ji galėtų būti viena iš mūsų, kaip manai? – Elfė bakstelėjo pirštu į mergaitę, sėdinčią priešais. Šviesios garbanos krito iki pat kėdės atlošo apačios. Elfei švilptelėjus mergaitė atsigręžė. Gyva barbė, štai kokias mintis pirmiausia šovė man į galvą. Pirmą akimirką mergaitė atrodė nustebusi, paskui nuskenavo Elfę akimis nuo galvos iki kojų ir nuo kojų iki galvos. Jos lūpose šmėkstelėjo pašaipi šypsena. Elfė įsižeidusi iškvėpė orą.

– Kas jai įkando? – sumurmėjo ji. Tada apsisuko, atsiklaupė ant sėdynės ir ėmė tyrinėti eiles už mūsų nugarų.

– Pažiūrėk, tas tenai, gale. Lažinuosi, jis irgi mūsiškis.

Nenoromis pasukau galvą.

Ir tada pamačiau jį pirmą kartą.

Sėdėjo per tris eiles nuo mūsų. Tamsiais plaukais iki pečių, palinkęs prie laikraščio. Lyg pajutęs mūsų žvilgsnius berniukas pakėlė galvą. Šiuo atveju sąmoningai sakau „berniukas“, nors buvo aiškiai vyresnis už mane. Siauraveidis, didelių tamsių akių. Bet žvelgė ne į Elfę, į mane.

Ir tada nusišypsojo. Tokia šilta ir atvira šypsena, kokios iki šiol neteko matyti jokio vokiečio veide, ir galbūt kaip tik tai mane prie jo patraukė. Nors... ne. Turbūt nuo pat pirmųjų sekundžių mane prie jo patraukė kai kas kita. Tai glūdėjo jo šypsenoje, ir aš tai pažinojau, velniškai gerai pažinojau. Jo šypsenoje glūdėjo vienatvė.

Padariau kai ką, ko iki šiol niekuomet nebuvau dariusi. Aš nusišypsojau jam.

Ir tada berniukas vėl palinko prie laikraščio.

– Matai? – paklausė Elfė triumfuodama. – Lažinuosi, jau turim ketvirtą numerį. – Ji sukikeno. – Manau, tu jam patikai. Bent jau nesielgia taip arogantiškai kaip ta blondinė ožka. Keista... – Elfė dar sykį pažvelgė į berniuką. – Atrodo man pažįstamas. Eime, paklausim, ar jis mūsiškis. – Elfė truktelėjo mane už rankovės, bet aš papurčiau galvą.

– Baik, noriu ramiai pasnausti. Nedaug miegojau šiąnakt.

– Och... – Elfės lūpų kampučiai nusviro. – Bet pasaugok man vietą, gerai?

Ir tada ji nurūko pas tą berniuką. Po poros sekundžių išgirdau spigų Elfės balsą.

Užsimerkiau.

Lėktuvas pasiekė skrydžio aukštį, ir pilotas mums detaliau papasakojo apie kelionę. Nusileisime tarpiniame oro uoste San Paulė, o kitą rytą, šeštą Brazilijos laiku, atvyksime į Rio de Žaneirą.

Mane išpylė karštis; nemalonus, kutenantis karštis, vos begalėjau išverti. Susigraibiau po kojomis kuprinę ir atsegiau.

Balta žvakė.

Žiebtuvėlis.

Esperansos nuotrauka.

Štai kokie trys daiktai, kuriuos pasiėmiau į salą.

Du

GALĖJAU PASPRUKTI. Dar ir šiandien ši mintis neretai šmėkš-teli galvoje. Galėjau slapčia pasišalinti iš grupės, buvo socialiai progų; Rio oro uoste, pakeliui į automobilį, kuriuo mus nuvežė į Angra dos Reisą, arba uoste, prieš pat sėdant į laivą ir plaukiant į salą. Bet argi tai būtų ką nors pakeitę? Ar Tempelhofas būtų liepęs manęs ieškoti ir ar projektas būtų buvęs nutrauktas? Gal nebūtų buvęs pralietas kraujas? Beprasmiška kelti šiuos klausimus, mano protas šitai žino. Bet klausimai to nežino. Jie ateina – nepasibelde ir neatsiklausę, ar braunasi tinkamu metu. Nori, kad juos nagrinėtų, nesvarbu, kada užgriūna. Jau pripratau su jais gražiai elgtis. Atsakau jiems, kad nežinau. Kartais dar atsakau, kad netikiu. Tai nieko nebūtų pakeitę. Galbūt ta lemtis būtų tekusi kitam, o galbūt – gal net tikrai – viskas būtų susiklostę dar blogiau, jei būčiau pasprukusi. Ir tai tuos klausimus visada truputį nuramina.

Reikalas tas, kad mintis, jog reikia pasitraukti iš grupės, šovė į galvą prieš atvykstant į Rio.

Kai virš galvų užsidegė užrašas, raginantis prisisegti, ir kapitonas pranešė, kad leidžiamės, vidinis balsas sukuždėjo: Tu gali eiti. Tuoju būsi vietoje ir gali iškart eiti. Gali surinkti numerį, užrašytą

kitoje Esperansos nuotraukos pusėje, ir, jei lydės sėkmė, būsi pasiekusi tikslą. Jei lydės sėkmė, būsi pas Esperansą.

Kodėl to nepadariau?

Į šį klausimą yra tik vienas atsakymas: aš negalėjau.

Tūkstančius kartų įsivaizdavau tą akimirką, bet tam, ką pajutau, kai atėjo metas, negalėjau pasiruošti iš anksto.

Tebesėdėjau viena. Elfės per visas dvylika skrydžio valandų nebeišvydau, ir laikas slinko kankinamai lėtai, nors mažame ekranėlyje virš krėslo pasižiūrėjau tris filmus.

Staiga viskas ėmė vykti labai greitai – gerokai per greitai. Lėktuvas trūkčiodamas ėmė leistis, ir man teko ryti seiles, kad pradingtų skausmingas spaudimas ausyse. Daug daugiau jėgų prireikė sunkumui krūtinėje įveikti. Nusileidome po balta debesų antklode, ji skyrė mus nuo žemės tarsi tanki užuolaida, ir man reikėjo prisiversti dirstelėti pro langą. Kai pažvelgiau žemyn, iš po cukraus luobelės kaip tik lindo saulė. Dangus nusidažė rožine spalva, debesys, rodos, užsiliepsnojo. Pirmiausia užsidegė jų pakraščiai, paskui ugnis išplito, kol galų gale užplūdo šviesa ir šiluma. Tik tiesiai prie mano lango kybojo nedidukas blyškus nuo rūko debesėlis, primenantis krintantį angelą išskėstomis rankomis.

Miestas, atrodo, guli jūrai po kojų ir sapnuoja. Platūs paplūdimiai tarsi lagūnos švelniai brido į skaidrų it krištolas žydrą vandenį, jo paviršiuje, rodos, kažkokios dvaselės plakė putų karūnas. Dango-raižiai irgi buvo nutviekti šios magiškos šviesos, žaluma padengti kalnai spindėjo nuo rasos; pamenu, tomis nerealiomis minutėmis galvojau apie Dievą, tokį Dievą, kurį mes, žmonės, paprastai įsivaizduojame, – žiūrintį iš viršaus žemyn, į taikų ir stebuklingą pasaulį, kuriame žvelgiant iš tokių aukštybių nematyti jokių kančių.

Tiesa – keistas daiktas. Iš čia, iš viršaus, matai viską – ir iš čia, iš viršaus, nematai nieko. Kad sužinotum, ką milijonams žmonių reiškia gyventi tokiame mieste kaip Rio, reikia į jį nusileisti, reikia, kaip gražiai sakoma, remtis ir faktais.

Lėktuvas smuktelėjo į paskutinę oro duobę, ir tą akimirką pajutau, kad neturėsiu jėgų pasprukti. Tą akimirką supratau, kad privalau vykti į salą ir kad esu dar visai nepasirengusi surinkti numerį, užrašytą kitoje nuotraukos pusėje.

Prisitraukiau saugos diržą. Spaudimas ausyse ir krūtinėje dingo, užtat mano skrandyje plito neramybė. Širdis daužėsi į šonkaulius, kažkur už manęs išsiskleidė lėktuvo važiuoklė ir vėl pajutau, kaip mes krintam, leidžiamės vis žemiau. Paskui lėktuvas padarė platų posūkį kairėn, dar sykį pasviro priekin, akimirksnių sustingo ore ir tada nuslydo tiesiai į ryškiai žydrą jūrą, tarsi pilotas būtų ketinęs leistis į vandenį. Kai po staigaus trūktelėjimo vis dėlto nusileidome ant kieto tako, išgirdau palengvėjimo atodūsius. Kai kurie keleiviai ėmė ploti, kabinoje užsidegė šviesa, o iš garsiakalbių pasigirdo instrumentinė „Girl from Ipanema“ versija, skambėjo taip baisiai, kad nebuvo verta muzikos vardo. Mano pėdos buvo nutirpusios, kojos nuo ilgo sėdėjimo lyg svetimos. Į garsiakalbių tarškėjimą įsimaišė keleivių balsai, visi puolė veržtis laukan.

Palydovė nuvargusia šypsena palinkėjo malonios viešnagės Rio de Žaneire. Kai nusileidau keleivių laipteliais, drėgnas atogrąžų oras prilipo prie veido lyg neregimas skuduras, o už nugaros vis dar riaumojo lėktuvo varikliai.

Autobuse, vežančiame į oro uostą, buvau prispausta prie liesos moters nuvarvėjusiu makiažu, iš raudonos lakinės rankinės kyšojo

juodo pudelio galva, ir prie jaunės mergaitės plikai skusta galva. Nors buvo atsisukusi į mane pakaušiu, iš trapios figūros supratau, kad tai mergaitė. Ant švariai nuskusto sprando buvo maža tatuiruotė, *in* ir *jang* simbolis, ir kai autobusas pajudėjo, mergaitė pradėjo niūniuoti tyliu, neįprastai aukštu balsu.

Nosyje prakaito ir dulkių kvapas, ant liežuvio silpnas geležies skonis, pirštai nutirpę.

Su šimtais žmonių nutempiau save prie pasų kontrolės, milžiniškos, stiklinėmis durimis atskirtos patalpos su žalio linoleumo grindimis. Užė kondicionierius, brūžavo kojos, už nugaros kažkas nukrito, kietai dzingtelėjo, galbūt monetos. Moteris nusikeikė, pravirko vaikas, kiek toliau išvydau violetinę Elfės galvą. Mano ausis pasiekė skambus jos juokas, tamsiaodė moteris žydru chalatu plovė koridorių, ji dainavo. Pasidairiau berniuko liūdna šypsena, bet niekur nepamačiau.

Susidarė dvi eilės, dešinėje *Brasileiros*, kairėje *Estrangeiros*, svetimšaliai. Traukė į dešinę, bet man ten ne vieta. Nuo ketvirtųjų gyvenimo metų turiu vokišką pasą, vadinasi, privalau stoti kairėn, į svetimšalių eilę.

Dešinioji eilė beregint susitraukė iki saujelės brazilų, o mes, svetimšaliai, stūmėmės priekin sraigės greičiu.

Skaudėjo galvą, raumenys suglebo, skrandis gurgė iš alkio. Trenkė eukaliptine valymo priemone ir nuovargiu, virš manęs lyg pamišusi mirkčiojo neoninė lempa, galų gale virptelėjusi užgeso. Tuoju mano eilė. Priešais liko tik plikagalvė mergaitė, jau visą amžinybę ji ginčijosi su tarnautoju. Ar ji irgi iš mūsų grupės? Tarnautojas laikė rankoje popierių ir tyrinėjo jį sustingusiu veidu. Šalia stovėjo mergaitės kuprinė.

Pasirausiau švarko kišenėje. Visi gavome atvykimo raštus, juos reikėjo parodyti kartu su pasu, nes Tempelhofo asistentė pasitiks mus tik laukiamojoje salėje, iš ten palydės į salą. Žinoma, laikraščio straipsnyje, kurį man lėktuve įbruko Elfė, buvo rašoma tik pusė tiesos. Savaiame suprantama, Tempelhofas ne vienas kuruos projektą. Jam po ranka – komanda, tegu ir nedidelė. Namus saloje įrengė dizainerė, stilistė paruošė drabužius. (Galiu atsakyti į Elfės klausimą: taip, mano matmenis stilistė Vokietijoje pasižymėjo: svoris 52 kg, ūgis 1,68, batų dydis 37, krūtinė 78, talija 68, krūtinė siaura, auselių dydis 70A.)

Angroje dos Reise reikalui esant bus galima išsikviesti sraigtasparnio pilotą ir gydytoją. Tačiau ekranams stebėti Tempelhofas pasamdė tik vieną asistentą, keisis su juo pamainomis. Man dėl to palengvėjo, nes mintis, kad esi stebima ar net pašiepiama visos gaujos kino žmonių, buvo nepakeliama. Ir vis dėlto keista, kad Tempelhofui padės vienas vienintelis asistentas. Klausiau savęs, ką tai pasako apie režisierių. Ar Tempelhofas nenori dalytis su kitais pirmaisiais kadrtais? Gal nori išvengti diskusijų? Turėti ramybę? O gal netgi mūsų paiso?

Kad ir kaip ten būtų, esame nuolat stebimi – bent jau šitaip Tempelhofas užtikrino mūsų tėvus.

Pasų kontrolės tarnautojas nusiuntė skustagalvę pas savo kolegą ir linktelėjo man. Keliai virpėjo taip, kad vos paėjau.

Kol tikrino pasą ir kelionės dokumentus, tarp kurių buvo ir Erikos su Bernhardu sutikimai, stovėjau nunarinusi galvą. Tarnautojo pirštai buvo tamsūs ir gysloti, plaštaką vagojo banguotas randas, nagai švytėjo tarsi nusvidintas dramblio kaulas. Už jo, prie stiklinių durų, išniro karo policininkas, mačiau jį tik akies krašte-

liu – smėlio spalvos uniformą, juodus žygio batus, guminę lazda – ir pistoletą. Jį išvydusi staiga pajutau, lyg mano galvoje blykčiotų ryškūs žaibai. Akių vokai trūkčiojo, pilvas kaito ir šalo – mirties baimės ir pačios stipriausios neapykantos mišinys. Policininkas dingo, o tarnautojas gražino man popierius.

– *Pode passar. Bem vindo ao Brasil.*

Žemas tarnautojo balsas skambėjo abejingai, bet akcente buvo girdėti ramus ir minkštas dainingumas, skambėdavęs man ausyse galvojant apie Esperansą, apie jos vardą – ir apie veidą, kuri pažinojau tik iš nuotraukos ir iš interneto. Juodos garbanos, rimta kakta ir spindinčios migdolo formos akys. *Esperança* reiškia viltį.

Laukiamojoje salėje vėl išvydau Elfę. Ji buvo basa, skrajojo su savo pūsta suknele tarsi milžiniška plaštakė tarp jaunuolių, susibūrusių apie jauną moterį. Pažinojau ją iš atrankinių pokalbių – Maja, Tempelhofo asistentė. Vilkėjo smėlio spalvos lininę suknelę ir dėvėjo saulės geltonio kepuraitę nuo saulės, šalia jos buvo pastatytas didelis ryškus skydas su paprastu užrašu „Izola“.

Užleidau kelią storai brazilėi, kuri plačiai išskėtusi rankas puolė prie dviejų tamsiaodžių berniukų, ir dvejodama pasukau prie būrelio. „Izola“ – tokį pavadinimą Tempelhofas parinko mūsų projektui saloje. Tiesą sakant, *isola* itališkai reiškia salą, portugaliskai tai *ilha*. Tačiau žodyje *ilha* yra kažki kas jausminga, ilgesinga, o žodyje *isola* slepiasi ir žodis „izoliacija“ – kaip tik tai mūsų ir laukia. Nors sala priklauso Brazilijai, šalies nebematysim, vos tik nuvyksim į salą. Būsime atskirti nuo viso pasaulio.

Šalia Tempelhofo asistentės stovėjo aukštaūgis berniukas su šviesia šiaudine skrybėle, plačiapetis, kampuotos figūros. Veidas raudonas ir išprakaitavęs, rankos sukištos į kišenes, vaikinas ner-

vingai kramsnojo apatinę lūpą. Priešais juos liesa mergaitė raudonais it liepsnos plaukais rausėsi kuprinėje. Iš jos kyšojo kailinė letena, mergaitė skubiai sugrūdo ją gilyn.

Šviesiaplaukė barbė, taip pašaipiai lėktuve nužvelgusi Elfę, aiškiai irgi priklausė mūsų grupei. Ji lūkuriavo kiek atokiau atsirėmusi į šviečiantį kolos reklamos skydą. Sunkios tobulai susuktos garbanos siekė sėdmenis. Mergina mūvėjo blukintus vos ant klubų besilaikančius džinsus, avėjo raudonas įsispiriamas paplūdimio šlepetes ir slepiamųjų spalvų trumpą palaidinę, pabrėžiančią krūtinės apimtį, – reikia akcentuoti žodį „apimtį“. Dešinys dilbis buvo aprištas – mergaitė nuolat pešiojo ryškiai raudoną riešo įtvarą.

– Ar čia grupė?

Mano ausis pasiekęs aukštas balsas buvo berniuko ilgomis veltinėmis kaselėmis. Jo veidas buvo linksmas, atviras, nosis rieta, ant pieno spalvos skruostų – galybė strazdanų. Po ranka buvo pasikišęs banglentę, o iš krepšio kyšojo lygus būgnelio paviršius.

Linktelėjau.

– Ričar... – buvo beištariąs berniukas, bet šyptelėjo. – Norėjau pasakyti, Milkis. Esu Milkis. O tu?

– Vera. Čia Vera. – Prie mūsų atskriejo Elfė. Uždėjo ranką man ant pečių, tarsi būtume senos draugės, ir mostelėjo į tamsiaplaukę mergaitę, apsigaubusią galvą afrikietiškų raštų skarele. – O štai tenai Perl. Jos tėvai iš Trinitado, bet pati Perl užaugo Heidelberge. Ji irgi lanko vaidybos meno mokyklą, dainavimo specialybę. Tempelhofas atrado ją miuziklo spektaklyje Heidelberge, fainai, ar ne? – Elfė pakratė savo apyrankę, kad suskambėtų. – O tasai griau medis, su kuriuo kaip tik kalbasi Tempelhofo asistentė, vadiną save Neandru, man regis, tinka, ar ne? O štai tenai, – Elfė

mostelėjo į azijietį ilgais juodais kaip varno sparnas plaukais, kuris susikryžiaęs kojas tiesut tiesutėlis sėdėjo už asistentės, – tenai Lungas. Šalia jo sėdėjau paskutines valandas lėktuve, norit tikėkit, norit ne, jis iš kinų cirko, tikrasis jo vardas Nokis ar Nakis, kažkaip panašiai, išpešiau iš jo, nors, tiesą sakant, negalime išduoti savo tikrųjų vardų; šiaip ar taip, tikrasis jo vardas kiniškai reiškia „tiesusis medis“, saloje jis vadinsis Lungas, taigi drakonas, na, o blondinė lėlė štai tenai... – Elfė išnaudojo trumpą atokvėpio akimirką nutėkšti rūgščiai minai. – ...Deja, ji irgi su mumis. Įdomu, kuo ji vardu. Spėju, kad Paris Hilton*, o jūs kaip manot?

– Tave pavadinčiau „Be Taško ir Kablelio“, – įsiterpė Milkis, bet jis taip plačiai šypsojosi Elfei, kad ji tik gnybtelėjo jam į šoną, o kita ranka prispaudė mane prie savo minkšto kūno. Ji vis dar kvepėjo indiškais kvepalais.

– Tai tada aš puikus papildymas Verai Bežodei, ar ne? – tarė Elfė. – Nagi, eikim prie Tempelhofo asistentės ir paklauskim, kada gi pagaliau važiuosim. Kiek jau susirinko?

– Aštuoni, – atsakė Tempelhofo asistentė, kai Elfė atitempė mane. – Dabar esate aštuoni – ne, devyni.

Ji padėjo varnelę sąrašė, pritvirtintame prie segtuvo, ir linktelėjo šlakuotam berniukui, kuris vilkdamas kojas kaip tik priėjo prie mūsų. Plaukai riebaluoti, tamsi barzdelė lyg ožio, ant rudų sportinių marškinėlių oranžinėmis raidėmis užrašyta: „Ar žinai, kad neįmanoma palaižyti savo alkūnės?“

– Ne, šito aš nežinojau, – kikendama mestelėjo Elfė, – bet, regis, tai tiesa. Žiūrėkit, už jūsų dešimtas numeris išsidirbinėja.

* JAV modelis, aktorė, dailininkė (čia ir toliau – *vert. past.*).

Atsigrėžiau ir išvydau berniuką šviesiais, kone baltais plaukais, jis tikriausiai jau kurį laiką stoviniavo atokiau. Matyt, vis dar tikėdamasis, kad niekas jo nestebi, bandė patikrinti, ar užrašas ant ožkabarzdžio marškinėlių nemeluoja. Laikė vieną ranką už galvos ir mėgino už kitos sulenktos rankos riešo prisitraukti alkūnę prie burnos, bet, aišku, nepavyko. Trūko per gerą plaštaką. Berniukas bandė įveikti tą atstumą kiek įmanoma iškišdamas liežuvį, ir jo veidas virto groteskiška grimasa. Per tą laiką Elfė atkreipė į jį visos grupės dėmesį. Nuaidėjo garsus juokas, ir berniukas įtūžęs nuleido rankas. Dailų veidą nuplieskė raudonis, o pabrėžtinai abejingas švokštimas tik dar labiau mus prajuokino.

– Sveikinu, – sausai tarstelėjo ožkabarzdis marškinėlių savininkas. – Išlaikė idiotų testą. Beje, turiu dar vienus marškinėlius, ant jų parašyta: „Ar žinai, kad neįmanoma pabučiuoti sau pačiam į subinę?“ Galėsi saloje pabandyti, tai iškart turėsime nufilmuoti.

Dešimtas numeris sugniaužė kumščius, bet nieko nepasakė, o Elfė raitėsi iš juoko.

Trapioji mergaitė plika galva buvo vienuolikta.

Nepastebėjau, kada ji atėjo, tik staiga išniro šalia Tempelhofo asistentės, maža, smulki, akys plačios. Atrodė lyg atskridusi ne iš Vokietijos, o iš kitos planetos ir nusileidusi Rio de Žaneire.

– Dabar trūksta tik So... – žiojosi Elfė, bet man už nugaros pasigirdo lojimas. Po akimirkos man per ranką brūkstelėjo drėgnas liežuvis.

– Ei, kas gi čia? Ar tu Solo šuo? Apie tave jis man lėktuve nieko nepasakojo! – Elfė pasilenkė prie šuns, didelio juodutėlio labradoro, šis lekuodamas ir vizgindamas uodegą leidosi, kad Elfė jam kasytų galvą, bet nuo manęs nesitraukė. Ir tada pamačiau jį, berniuką liūdina šypsena. Solo – vienišius. Taip, šitas vardas jam tinka.

Priėjo prie mūsų lėtais ramiais žingsniais; instrumentą, kurį buvo persimetęs per pečius lyg lanką, puikiai pažinojau. Išlenktas medinis pagalys su ilga styga ir tuščiaaviduris moliūgas – berimbau.

Galbūt – ir šitai aš kartais sakau, kai užplūsta klausimai, – galbūt iš tikrųjų dėl Solo tąsyk nepasisalinau iš grupės. Kai pamačiau jį, staiga užliejo ūmus ir nepaaiškinamai gilus ramybės jausmas.

– Tuomet jus širdingai sveikinam, – tarė Tempelhofo asistentė ir įsidėjo segtuvą į rankinę. – Vairuotojai laukia, vyksim į uostą Angroje dos Reise, truputį atsigavinsim, tada – į laivą. Jei pasiseks, dar iki saulės laidos būsite saloje. Na ką, jaudinatės?

Ji mirktelėjo ratu stovintiems jaunuoliams, ir dvylika galvų linktelėjo.

Kelionę per Rio prisimenu tik kaip greitą vaizdų kaitą; karštiligiškus, trūkčiojančius, vienas kitą genančius vaizdus tarsi pernelyg greitoje muzikinėje siužetjuostėje. Tie vaizdai skaudžiai rėžė man akis, nesuvokiau jų, nes buvo per daug, per daug vienu metu, per spalvotų, per ryškių, pernelyg prieštaringų – ir gerokai per arti manęs.

Važiavau vienu automobiliu su Solo, Elfe ir Neandru, milžinu šiaudine skrybėle ir plačiais pečiais. Solo su juodu labradoru sėdėjo šalia vairuotojo, aš įsitaisiau gale, teko prisitraukti kojas, nes vairuotojas buvo labai atsistūmęs sėdynę. Per vidurį įsispraudė Neandras, nuo jo trenkė prakaitu, o prie kito lango atsisėdo Elfė. Girdėjau jos balsą, bet nesiklausiau, žodžiai čiurleno it pamirštas užsukti čiaupas, žodžiai mišo su Rio triukšmais, Rio, to triukšmingo, dvokiančio, kvapą gniaužiančio miesto, kuris dabar bombardavo mane įspūdžiais.

Signalizuojantys autobusai, išdailinti motoriniai dviračiai, automobiliai barškančiais varikliais, dangoraizių ir aukštų it pilys

viešbučių siluetai, modernūs bankai, senos susigūžusios bažnyčios, saulės šviesoje žvilgantis Niterojaus tiltas, uoste milžiniškos baržos ir maži žvejų laiveliai, o sodriai žaliose kalvose – daugybė lūšnų. Kokios tolimos ir siaubingai svetimos jos man pasirodė, tos iš drožlių plokščių, banguotos skardos ir kartono suramstytos batų dėžės, regis, be atodairos sumestos viena prie kitos, tarsi iškritusios iš milžino saujos. Oras – slegiantis smogo, jūros druskos ir salsvo benzino kvapo mišinys – vibravo nuo žmonių balsų. Begalė žmonių visur – gatvėse ir ant šaligatvių, promenadose ir būdelėse paplūdimyje. Motinos su kūdikiais, verslininkai pilkais kostiumais, bėgikai ryškiais laikros marškinėliais, tamsiaodės mergaitės siauručiais bikiniais, išmaldos prašinėjantys elgetos, jaunuoliai su būgneliais, bedančiai seniai, flirtuojančios porelės, basakojai gatvės vaikai geltonai žaliais triko, tempiantys paskui save didžiulius vežimus su šiukšlėmis ar paplūdimyje žaidžiantys futbolą. Vienos sankryžos viduryje stovėjo didelis molinis dubuo su kukurūzų miltais, cigaru ir butelis degtinės šalimais – auka Eksiu, Kandomblé kulto vartų sargybiniui ir dievų pasiuntiniui, kulto, kuriam artimas jautėsi ir mano mokytojas Vokietijoje.

Ir virš viso to buvo iškilęs Kristus, Rio simbolis. Aukštai ant savo kalno, Korkovado, tylomis laikė išskėtęs akmenines rankas virš miesto. Užsimerkiau, giliai alsavau ir tikėjau, kad kiti nesupras, kaip jaučiuosi.

Ilgai šitaip sėdėjau, atrėmusi galvą į galinių automobilio durelių staktą, ir staiga išgirdau keikiantis vairuotoją. Jis netikėtai sustabdė. Skridau priekin ir iškart atgal. Šalia sušvokštė Neandras, o priekyje lojo Solo šuo.

– Kas? – sušuko Elfė. – Kas nutiko?

Automobilio, važiuojančio priešais mus, padanga sprogo, jis nuslydo skersai kelio ir sustojo, kitos mašinos taip pat turėjo sustoti ir signalizavo. Mūsų vairuotojas irgi visą minutę spaudė garso signalą, bet nieko nepadarysi. Svilinantį karštis atbukino mano jusles, prireikė laiko suprasti, kur mes. Kai žvilgtelėjau pro priekinį langą per plyšį tarp vairuotojo ir Solo, užsidengiau burną ranka. Priešais mus stūksojo Dois Irmaos, kalnas su dviem viršūnėmis, kurios ir davė jam vardą – Du Broliai.

– Favela, – išgirdau sakant Elfę. – Ar ne šiame kalne yra tas baisusis vargšų kvartalas, kuriame knibžda narkotikų prekeivių? Skaičiau viename kelionių vadove, kad tenai važiuojama tiesiog keleiviniais autobusais, čia tai jau visai, ar ne? Nors ir aš mielai pasižiūrėčiau, kaip tenai, aukštai, gyvena žmonės. Šito mes net įsivaizduoti nepajėgiam. Pažiūrėkit, štai vienas iš jų, vaikas, dievuliu, koks mielas...

Gatvėje, pačioje automobilių kamšatyje, stovėjo basas berniukas, penkerių, daugių daugiausia šešerių metų. Mūvėjo trumpas kelnės ir vilkėjo baltus tepaluotus marškinėlius. Rankose laikė dėžę su buteliais vandens. Pribėgo kaip tik prie mūsų. Sustojo prie mano lango. Pabeldė į stiklą ir ištraukė iš dėžės butelį. Jo veidas mano akyse susiliejo, nes tvenkėsi ašaros. Ranka įsikibau į durų rankeną, o širdis daužėsi taip, lyg norėtų iššokti iš krūtinės ir pabėgti, tolyn tolyn tolyn nuo šio automobilio. Tačiau mano kūnas buvo lyg sustingęs, o po akimirkos automobiliai pajudėjo. Mūsų vairuotojas paspaudė greičio pedalą, ir berniukas išnyko man iš akių. Užtat Solo atsisuko į mane. Mūsų žvilgsniai susitiko, ir vieną begalinę sekundę jaučiau, tarsi jis žvelgia tiesiai į mano vidų. Ir tada mes nėrėme į tamsią tunelio angą, o iš jo vis palei krantą tiesiai po saule važiuojome į Angrą dos Reisą, uostą, iš kurio plauksime į salą.

Trys

BUVO ANKSTYVA popietė, kai aš paskui Elfę žengiau į užėigą uoste, – čia mus išleido vairuotojas. Erdvi patalpa su ilgais mediniais suolais ir išlenktais stalais, apklotais polietileninėmis staltiesėmis raudonais ir baltais langučiais, man priminė portugalų žuvies restoranus Hamburgo uosto kvartale. Tik oras išdavė, kad mes visai kitame žemyne. Karštis slėgė, nors palubėje užė ventiliatorius. Prie baro stovėjo du padavėjai baltais marškiniais ir juodomis kelnėmis, jie mums draugiškai nusišypsojo, bet prie stalų buvo tuščia. Erdvi patalpa tuštutėlė, dingtelėjo, kad mus ne ten išleido. Bet tada iš užėigos galo atsklido balsai, ir po akimirkos Solo šuo pasileido prie nišos, atskirtos tamsiai raudona užuolaida. Ten, prie apskrito medinio stalo, ant kurio buvo padėtas užrašas „Reservado“, mūsų laukė kiti. Matyt, jie jau kuris laikas sėdėjo čia, nes sulčių stiklinės pustuštės, o ant stalo pilna duonos trupinių. Nuotaika gera, visi atsipalaidavę. Man pasirodė, lyg kas nors ką tik būtų paleidęs sąmojų. Berniukas su veltinėmis kaselėmis, pieno spalvos oda juokdamasis šluostėsi akis, blondinė trumpais marškinėliais ir raudonu riešo įtvaru patenkinta šypsojosi. Tačiau pamatę mus visi nutilo, o Tempelhofo asistentė akivaizdžiai nuri-

mo. Ji sėdėjo šalia azijiečio berniuko, greta ant kėdės buvo padėta filmavimo kamera.

– Na pagaliau, – tarė ji. – Štai ir jūs.

– Tai jau visą Rio nusiaubėt, ką? – Šlakuotasis berniukas su ožio barzdele ir aprašinėtais marškinėliais nužvelgė Solo berimbau. Pašaipiai kilstelėjo antakį. – O gal šaudėt iš lanko paplūdimyje?

Solo abejingai šyptelėjo ir atsisėdo šalia blondinės. Neandras, Elfė ir aš įsitaisėm ant tuščių kėdžių kitoje stalo pusėje. Drėgname ir karštame ore pasklido Neandro prakaito kvapas. Raudonas jo veidas net blizgėjo, ir mergaitė ryškiai raudonais plaukais, kuri oro uoste rausėsi kuprinėje, pasibjaurėjusi suraukė nosį.

– Gal jie išnaudojo paskutinę progą, kol dar neuždaryti, – tarė ji ir atsisėgė kuprinę. Gauruotos letenėlės dabar nebebuvo matyti, užtat ji išsitraukė pakelį cigarečių ir atsidarė sidabrinį žiebtuvėlį. Man krito į akis, kad mergaitė blyški, tiesiog balta. Tobulų bruožų kone išskaptuotas veidas priminė manekenes, kurias Erika vadindavo nusibadavusiomis.

– Niekas čia nebus uždarytas. – Raudonas užuolaidas atskleidė vyras pilkomis vilko akimis. Jis priėjo prie kėdės su filmavimo kamera.

– Svenas, – pristatė jį Maja. – Kvinto kameros asistentas.

Svenas pasisveikino linktelėdamas, pasidėjo kamerą ant stalo ir atsisėdo.

Toje belangėje restorano nišoje tikrai buvo koks 30 laipsnių karščio, ir vis dėlto pajutau, kaip pašiorpo oda.

„Jie tave matys, – pagalvojau. – Saloje. Šis pilkaakis Svenas ir Kvintas Tempelhofas. Jie matys, kaip tu miegi ir kaip pabundi. Kaip valgai, kaip kalbi – arba *nekalbi*. Jie viską matys.“

Mums tai paaiškino, žinoma, paaiškino, aiškino ir aiškino, nes tai ir yra projekto esmė. Žinojome, kad saloje bus pilna kamerų. Mažučių paslėptų specialių kamerų, kurios įsijungia gavusios signalą iš judesio daviklio, jas gali valdyti Tempelhofas. Kameros galės užfiksuoti netgi tai, kas vyks aklinoje tamsoje. Bet kodėl čia? Ką toji filmavimo kamera veikia restorane? Ji nei maža, nei paslėpta. Ką tai reiškia?

– *Posso servi-los?*

Atskleidęs užuolaidą užėjo jaunas padavėjas ir pastatė ant stalo dar stiklinių su sultimis. Išgirdau, kaip šalia su palengvėjimu atsiduso Neandras.

– Dėkui Dievui, – išrūko Elfei. Ji taip godžiai stvėrė stiklinę, kad vos neapvertė. – Mirštu iš troškulio! Ir ne pro šalį būtų ko nors užvalgyti. Èèè, *excuse me...* – Ji nusišypsojo padavėjui kerinčia šypsena. – *Food?*

Padavėjas irgi mandagiai šyptelėjo. Buvau tikra, kad nesupratu nė žodžio, bet Elfės noras vis tiek buvo išpildytas. Netrukus pasirodė antras padavėjas, vyrėlesnis, su dideliu padėklu, nukrovė stalą užkandžiais: krabais, sausainėliais su sūriu, alyvuogėmis, mėsos kukuliukais, kumpiu, pomidorais ir pastatė kraitelę duonos. Visi puolė valgyti, tik mano skrandis buvo tarsi užrištas. Netgi sultys strigo gerklėje. Mangų sultys. Jos buvo per saldžios, tarsi privarytos cukraus. Mielai būčiau paprašiusi vandens, bet nedrįsau, ir kaip niekad stipriai nekenčiau savęs už tą drovumą.

Kiti vėl ėmė šnekučiuotis. Baltaplaukis berniukas, oro uoste bandęs palaižyti alkūnę, kaip tik pasakojo azijiečiui, kad labiausiai mėgsta kinų dvikovas aikido, kol blondinė lyg tarp kitko užsiminė, kad aikido yra iš Japonijos. Baltaplaukis nuraudo iki pat plaukų ša-

knų, o azijiečio lūpose šmėstelėjo nežymi šypsena. Jis buvo neaukštas, gyslotas, ilgi juodi plaukai raudona odine juosta surišti į kasą.

Elfė plepėjo su tamsiaode mergina ir vaikinų veltinėmis kaselemis. Mane pasiekė tik žodžių nuotrupos: Indija, paplūdimys, jomimas bangomis ir nuodingi moskitai, bet vis išgirsdavau skaidrų it varpelis Elfės juoką, pavydėjau jai atvirumo. Skamba keistai – net prieštarinčiai, – kad jautiesi vienišas sėdėdamas tarp žmonių, bet tą akimirką jaučiausi vieniša, negana to – dar ir svetima. Staiga dingtelėjo: ką gi aš čia, tiesą sakant, veikiu – į ką leidausi. Ar kiti taip nesijaučia? Slapčia žvilgtelėjau į Solo, bet jis buvo užsiėmęs savo šunim. Juodas labradoras gavo vandens, o kai išlakė, Solo pašėrė jį mėsos kukuliais. Tamsūs plaukai dengė Solo veidą kaip užuolaidą. Mano žvilgsnis nuslydo prie galustalėje sėdinčios plikai skustos mergaitės. Ir ji rodėsi nutolusi, bet visai kitaip – tarsi *būtu* svetima, ir jai tai visai nerūpėtų. Plonais piršteliais laikė pomidorą, apžiūrinėjo jį tarsi labai žavų objektą.

– Bet juk dušai ir tualetai saloje nebus stebimi, ar ne? – Elfė prašeko pilna burna. Duonos trupiniai ir sūrio kąsneliai ištiško ant stalo. Pilkaakis kameros asistentas gniauždamas juoką linktelėjo, o Maja patvirtino:

– Kamerų nėra dušuose, tualetuose ir persirengimo kabinose. Lygiai taip, kaip jums ir buvo pasakyta.

– Ten galėsi ir kimšti, jei nenorėsi apsijuokti prieš įjungtas kameras, – išsprūdo blondinei. Ji persmeigė dantų krapštuku alyvuogę ir lėtai įsprūdė tarp lūpų.

Elfė pasipiktinusi ruošėsi kažką atrėžti, bet atsakymą nurijo neištarusi nė pirmo žodžio, ir blondinės lūpas iškreipė užuojautos kupinas šypsena.

Dvejodama pasiėmiau duonos riekelę, kumpio ir pomidorą. Kumpis buvo sūrokas, duona sausa, bet reikia užvalgyti, juk lėktuve beveik nepaliečiau maisto. Raudonplaukė prisidėgė jau antrą cigaretę.

Dešinėje nuo manęs suskambo švelnus berniuko balsas – Neandras. Jis droviai klausė kameros asistento, ar šis žinąs, kokių paukščių esama saloje. Man šitas klausimas pasirodė keistas, kaip ir nedrąsus, švelnus balsas, kuris taip nederėjo prie dramblotos berniuko figūros. Visas Neandras atrodė kažkioks kamps kamputas, tarsi didelė pamiršta nušlifuoti medžio trinka.

Atsakymo neišgirdau, nes dabar iš visų pakampių pasipylė klausimai. Apie laukinius žvėris ir audras, apie dingusią elektros srovę ir kitas pavojingas situacijas; į šiuos klausimus mes jau buvome gavę atsakymus išankstiniuose pokalbiuose.

Pajutau, kaip pasikeitė nuotaika – staiga pasijutau nebe viena su savo baimėmis ir dvejonėmis. Dalykai, kurie Vokietijoje atrodė tokie abstraktūs, kiekvienam iš mūsų priartėjo. Nepaisant šaltos vieno kito veido išraiškos, net ore buvo justai daugumą užplūdusi baimė ir dvejonės.

– Jei Tempelhofas stebės mus iš gretimos salos... – susirūpinusi pareiškė tamsiaodė mergaitė ir pasitaisė afrikietišką skarelę, – tai ji nėra pernelyg toli, ar ne?

– Tik per vieną jūrmylę, – atsakė azijietis berniukas. – Iš mūsų salos ją netgi matysime.

Maja pritariamai linktelėjo. Regis, ji suprato, kas dedasi mūsų viduje.

– Taip ir yra. Valtimi tik pora minučių. – Ji nusišluostė lūpas servetėle, pristūmė kėdę ir nužvelgė mus iš eilės.

Visi nurimo.

– Žinot, kaip ši projektą įsivaizduoja Kvintas Tempelhofas, – tarė Maja. – Nėra jokio scenarijaus, nėra plano, kaip ir ką filmuoti. Vos atvyksite į salą, visas priklausys nuo jūsų. Pasakokit, ką norit, veikit, kas tik šauna į galvą, paprasčiausiai būkit savimi arba dėl manęs ir kuo nors kitu. – Ji krenkstelėjo. – Maisto bus užtektinai, dieną naktį jus stebės kameros. Jei nutiktų kas nors ypatinga, Tempelhofas arba Svenas, – ji mostelėjo į pilkaakį asistentą, – tučiuojau atvyks. Be to, žinote, kas draudžiama. – Maja iškėlė ranką ir parodė keturis pirštus. – Jokių kvaišalų, jokio alkoholio, jokio smurto, jokio sekso.

– Nuo kada prasideda seksas, kaip rodo jūsų patirtis? – Blondinė barbė spitrijo tiesiai Majai į akis. Balso ji nepakėlė, o iš veido tikrai atrodė susidomėjusi. Elfės burna prisivėrė, tamsiaodė mergaitė sukikeno, o keli berniukai tyliai švilptelėjo pro dantis. Tik Solo išraiška nepasikeitė, o skustagalvė mergaitė nusižiovavo, parodydama baltus smailius dantis.

Majos akys blykstelėjo.

– Bučiuotis leidžiama, – atsakė ji stengdamasi išlikti rami.

– Su ar be? – Berniukas baltais plaukais iškišo liežuvį. Tačiau jo šypsnyks buvo kandus, o blondinė, kurią veikiausiai norėjo nustebinti, į jį nė nežvilgtelėjo.

– Spręskite patys, – tepasakė Maja. – Ir jei klausimų daugiau neturite...

– Turėčiau dar vieną, – tarė ožiabarzdis. Jis atsilošė ir persibraukė per marškinėlius su užrašu. – Kodėl blondinės laidojamos trikampiuose karstuose?

Asistentas prajuko balsu. Maja atsiduso, o blondinė šypstelėjo berniukui.

– Nes vos tik užsimerkiame, tuoj pat praskečiame kojas, – paaiškino ji švelniu balsu.

Maja užtraukė užuolaidas, nes padavėjas buvo palikęs plyšelį.

– Manychiau, pakaks. – Ji davė Tempelhofo asistentui ženklą, ir šis pakilo nuo kėdės. Tvankuma nišoje taip slėgė, kad man buvo sunku alsuoti. „Tuoj, – pagalvojau, – tuoj viskas prasidės.“

– Prieš paleisdama jus į laivą, – tarė Maja, – vis dėlto norėčiau dar kartą aptarti jūsų bagažą. Daiktų, kurių negalėjote vežtis lėktuvu, jums parūpinau. Dabar norėčiau paprašyti visų iš eilės sakyti vardus ir tris daiktus, kuriuos imate į salą. Štai taip: „Mano vardas toks ir toks, ir į salą aš imu A, B ir C.“

Įbedžiau žvilgsnį į kamerą, kurią asistentas dabar pakėlė nuo stalo. Vis dėlto tai bus. Paniškai žvilgtelėjau į kitus, veikiausiai mane ne vienintelę šis raginimas apstulbino.

– Kaip tai? – išpoškino raudonplaukė. Jos balsas buvo spigus, ledo mėlynumo akys liepsnojo. – Kodėl gi čia, ką tai reiškia? Šnekėjomės individualiai, buvo atranka, ten juk jau pasakėm, kodėl dabar reikia prie visų...

Maja atsisėdo.

– Nes šitaip nori Kvintas Tempelhofas.

– Bet aš nenoriu... – Atrodė, raudonplaukė ketina atsistoti ir išeiti, paskui vis dėlto persigalvojo. Ji nervingai čiupo servetėlę ir sulankstė į gniužuliuką.

– Svenai, – ramiai prabilo Maja. – Ar tu pasirengęs?

Asistentas linktelėjo. Jis jau buvo įsitaisęs vienoje stalo pusėje ir įjungęs kamerą. Mano pasibaisėjimui, pirmiausia nukreipė ją į mane. Veltui mėginau iškrenkšti milžinišką kamuolį iš gerklės. Kitų žvilgsniai gręžte gręžė mano veidą, širdis daužėsi.

Tik pajutusi šiltą Elfės plaštaką sau ant šlaunies susitvardžiau ir prašnekau:

– Mano vardas Vera... į salą imu žvakę, žiebtuvėlį ir nuotrauką. Maja linktelėjo, asistentas nusuko kamerą į Elfę.

– Mano vardas Elfė, į salą imu pasakų knygą, lempelę ir hamaką.

Kamera nukeliavo toliau.

– Mano vardas Kris. – Raudonplaukė prakalbo dar spigiau. Balsas skambėjo kaip eizintis ledas. – Į salą imu žiebtuvėlį, cigarečių... ir... pliušinį žvėriuką.

– Dievulėli, kaip miela.

Mano akys nukrypo į blondinę. Ji pašaipiai šypsojo, o mergina, vardu Kris, įpykusi nuleido galvą. Kamera pasisuko toliau.

– Mano vardas Neandras, į salą imu žiūronus, knygą apie paukščius ir kišeninį žibintuvėlį.

– Atsiprašau, – ožkabarzdis prisidėjo ranką prie ausies. – Ne visai supratau – knyga apie paukštytes?

Pasigirdo kikenimas, kažkas atsikrenkštė, kamera pasuko toliau.

– Mano vardas Lungas, į salą imu deglą, kanistrą benzino ir peilį.

– Juk sakiau, – sukuždėjo man Elfė, – kинietukas iš cirko. O kad tave, tikiuosi...

– Mano vardas Alfa. – Baltaplaukis berniukas spragtelėjo pirštais ir tik tada pakėlė akis į objektyvą. – Į salą imu grotuvą, treniruoklį ir įrankinę „Leatherman“.

– Ką taip? – Elfė sutrikusi suraukė kaktą.

– Daugiafunkcinį įrankį, – tyliai paaiškinau. – „Leatherman“ panašus į lenktinį peilį, tik funkcijų ten gerokai daugiau.

Tamsiaodė mergaitė, į kurią dabar nukrypo kamera, kaip tik norėjo įsimesti į burną paskutinį krabą, bet stabtelėjo.

– Mano vardas Perl, – tarė ji tyliai. – Į salą imu mezgimo virbalus, vilnonių siūlų ir mobilųjį telefoną.

Maja kilstelėjo ranką, davė ženklą asistentui palaukti ir apgailėstaudama papurtė galvą.

– Mobilieji draudžiami, – paskelbė ji. – Manau, jūs apie tai informuoti. Kvintas nenori, kad būdami saloje palaikytumėt ryšį su išoriniu pasauliu.

Tamsiaodė mergaitė atrodė taip, tarsi iš jos ką tik būtų atėmę gyvybiškai svarbų daiktą.

– Negalima mobiliojo? – pakartėjo sutrikusi.

Maja ištiesė ranką.

– Deja, ne.

Sunkiai atsidususi mergaitė padavė jai turkio spalvos mobiliuką ir bejėgiškai klestelėjo ant kėdės. Blondinės veide vėl šmestelėjusi pašaipei šypsena neprasprūdo pro akis ir Elfei.

– Dieve, kokia ji šlykšti, – sukuždėjo Elfė man.

Toliau kamerai nusišypsojo berniukas veltinėmis kasytėmis ir pieno spalvos oda, dar jam neprabilus prisimčiau, kuo jis vardu.

– Mano vardas Milkis, į salą imu skraidančią lėkštę, afrikietiškus būgnelius ir banglentę.

Blondinė pasitaisė raudoną riešo įtvarą ir gražiai atsisėdo.

– Mano vardas Darling, – tarė ji, balsas vėl užpildė visą erdvę, nors jo ir nepakėlė. – Į salą imu žurnalus „Spiegel“, „Stern“ ir – jei kartais dingtų elektra – pakelį prezervatyvų. – Ji pažvairavo į Alfa, kurį tuojau pat išpylė raudonis.

Kamera nukeliavo prie skustagalvės mergaitės. Aš smalsiai pa-
linkau į jos pusę ir tik dabar pastebėjau, kad mergaitės akys skir-
tingų spalvų. Viena sidabriškai pilka, kita šviesiai ruda.

– Mano vardas Mona, – pasakė ji aukštu balsu. – Į salą imu
piešimo bloknotę, pieštuką ir negyvą vėžlį.

Raudonplaukė, prisistačiusi kaip Kris, pasibjaurėjusi nusivie-
pė, o Neandras paspringo duona. Kriokdamas pakėlė rankas.

– Ar tiki tu? – man į ausį sukuždėjo Elfė. Linktelėjau. Da-
bar žinojau, dėl ko mergaitė oro uoste taip ilgai ginčijosi su tar-
nautoju.

Šalia Monos sėdėjo berniukas su ožio barzda. Man jo vei-
das pasirodė vertas dėmesio: aukšti skruostikauliai atsikišę, nosis
kumpa, juodi kaip degutas antakiai apverstos V formos. Antakiai
atrodė išpešioti, ir dar taip rūpestingai, kaip suformuota ir ožio
barzdelė. Kalbėdamas berniukas pakeldavo antakius beveik iki pat
plaukų pašaknių.

– Mano vardas toks ir toks, o į salą imu A, B ir C, – išpoškino
jis, žiūrėdamas į Maja.

Elfė sukikeno.

– Prašom pakartoti, – ramiai tarė Maja. – Ir jei iki saulėlydžio
norit pasiekti salą, patariu neišsidirbinėti.

Berniukas atsistojo, išskėtė rankas ir teatrališkai pabrėždamas
kiekvieną žodį tarė:

– *Mano vardas Džokeris. Į salą imu aš savo šisą, butelį vandens
ir savo tetulę Kėtę.*

– Kaip kaip, tetulė? – sumurmėjo Elfė. – Tam bičiui šulo trūksta.

Kamera pasuko toliau, ir staiga pajutau, kaip laukiau šios
akimirkos.

– Mano vardas Solo. Į salą imu berimbau, šunį Mefistą ir asmeninį suvenyrą.

Jo balsas žemesnis nei tikėjaisi, o apie suvenyrą užsiminė baugščiai.

– Gerai, dėkui, Svenai. – Maja linktelėjo asistentui. – Štai ir viskas, dabar palydėsiu jus į uostą. Turiu perduoti dar vieną Kvinto Tempelhofo nurodymą. Jis prašo laive nesikalbėti.

– O dainuoti galima?

Maja palinko virš stalo ir pirštu palietė Džokeriui barzdą.

– Turite tylėti.

Keturi

VISI SĖDĖJOME viename laive.

Dar ir šiandien dažnai prisimenu tą keistą netikusį laiką atviroje jūroje; tas surrealias valandas tarp pasaulių ir tarp tikrovių. Mūsų išvykimas iš Angros dos Reiso, vadinamosios karalių įlankos su milijonierių vilomis žaliose kalvose, brangiomis jachtomis uostuose ir bjauria atominė jėgaine – tik blyškus lopinėlis mano atmintyje; o mūsų kelionė laivu giliai įsirežė. Štai mes, dvylika jaunuolių ir juodas kaip degutas šuva, Tempelhofo komanda salos projektui. Tylėdami, kaip prisakė Tempelhofas, sėdėjome ant tamsiai žaliai dažytų medinių nedidelės škunos suolų.

Tačiau juo toliau laivavedys suko laivą į atvirą jūrą, juo labiau augo dvejonės ir baimės. Galėjau tai perskaityti – visuose veiduose. Ką mes vaidinsime, kokius vaidmenis gausime – pagrindinių veikėjų ar antro plano – kas mes saloje *būsime*? Koks filmo siužetas, kokia mūsų paskirtis? Niekas nedalijo vaidmenų, neskirstė į herojus ir piktadarius. Mes patys kursime savo filmą, patys nuspręsim, ką veikti, pasirinksim ir vaidmenis, kuriuos atliksime saloje. Ir vėl suvokiau, kad režisieriaus net nepamatysim. Dėl to Erika labiausiai jaudinosi, kai drauge su Bernhardu lydėjo mane į

paskutinį pokalbį. Tempelhofas ramiai patikino, kad ji galinti juo pasikliauti, kad mes visi galime juo pasikliauti, – juk galų gale jis esąs vienas žymiausių Vokietijos režisierių ir prarastų gerą vardą, jei padarytų bent mažiausią klaidelę – juolab tokiaame projekte kaip šis.

Ar mes juo pasitikėjome? Ar aš juo pasitikėjau?

Nežinau, ir vis mažiau žinojau, kuo labiau tolome nuo žemyno.

Dangus virš mūsų buvo žydras, švytinti, nesudrumsta ryški žydruma. Saulė jau seniai nebe zenite, jūros paviršius – nepaliojamas švytėjimas ir mirguliavimas. Abipus laivo tiško purlai, baltos putų karūnos laižė medinį škunos korpusą, baltos burės pleveno tarsi dideli paukščiai, sklendantys ore. Plaukėme pro mažutėles saleles pasakiškais palmėmis apaugusiais krantais – rojus iš atvirukų, dar priklausantis karališkosios Angros saloms, čionai keliauja žvaigždės ir milijonieriai.

Tačiau netrukus mus supo vien begalinė vandenyno platybė.

Sėdėjau atokiau nuo kitų, pačiame laivo gale, ir žvelgiau atgal, kol iš susimąstymo pažadino džiugus Elfės riksmas.

Horizonte pamačiau salą.

Penki

Jis visą naktį negalėjo užmigti. Jau penkias dienas jis čia, ir laikas kaskart vis klampesnis. Jis vis tikrindavo ryšį su kameromis, norėdamas įsitikinti, ar viskas veikia – ir jos veikė. Netgi susirūpinimas, ar galės naudotis mobiliuoju telefonu, atkrito. Buvo elektra, buvo tinklo ryšys, jis turėjo užtektinai atsargų ir viską, ko jam reikėjo, po ranka. Bet sulig kiekviena valanda vis labiau nerimavo, dvejonės vis aštresniais dantimis krimto jam nervus. Mirjam nuotrauką atrėmė į tuščią vandens butelį, kur buvo įkišta orchidėja. Balta; saldus jos aromatas staiga sukėlė galvos skausmą. Gurkštelėjo kavos ir pyktelėjo pajutęs, kad spaudžia pūslę. Dabar eiti šlapintis nieku gyvu negali. Jie gali atvykti bet kurią akimirką, jos nevalia praleisti. Jis nenuleido akių nuo ekrano, kuriame nuo ankstyvo ryto buvo nustatytas įlankėlės vaizdas. Popietės karštis gerokai atslūgo, bet laukan jis galės išeiti tik naktį, jei išvis galės. Saulė buvo prie pat horizonto, lengvas vėjelis šokdino medžių lapus. Kai galų gale išvydo laivą pasukant salos link, rankos ėmė virpėti.

Tai štai jie atvyksta.

Didžioji akimirka, kuriai jis taip seniai ir ilgai ruošėsi, jau čia. Laivas prigludo prie kranto. Darling išlipo pirmoji. Ji pasiuntė oro

bučinį. Jis žvilgsniu stabtelėjo prie raudono riešo įtvaro, tik tada nužvelgė merginos drabužius ir patenkintas linktelėjo. Marškinėliai gerai parinkti, tinkamai pabrėžia reikšmingiausią Darling dalį.

Antrasis išlipo Džokeris. Nutaisė grimasą, bet šįkart šlakuotasis juokdarys mimikos nesuvaldė. Atrodė įsitempęs, judesiai nerangūs – priešingai nei Lungo. Mažasis kинietukas iššoko iš laivo grakščiai, bet einant pakrante jo sąnariai, regis, irgi įsitempė.

Po jų išlipo Kris, blyškiaveidė gražuolė ugniniais plaukais – Dieve, kokia ji liesutė ir kokia šalta.

Tamsiaodė Perl – labiau jo skonio, jausminga, putli, žemiška. Ji atsiveikindama pamojavo laivavedžiui. Paskui ją išlipo plikagalvė Mona, baltaplaukis Alfa ir Milkis, blyškiaveidis su banglente po pažastimi. Jį jie pamėgs, pirmiausia apkūnioji Elfė, kuri ir dabar siektelėjo jo rankos, kad padėtų jai išlipti iš laivo.

Po Elfės išlipo Neandras, aukštas, dramblotas – ir tada į krantą išlėkė juoda pabaisa. Mefistas, keturkojis Rafaelio velnias. „Ne, ne Rafaelio, – sukuždėjo jis. – Solo.“

Išvydus siaurą Solo veidą su tamsiomis melancholiškomis akimis kūnu perbėgo virpuly. Pabandė atsikrenkšti ir atsikratyti to virpulio, bet nepavyko.

Vera iš laivo išlipo paskutinė. Vėjo gūsis nupūtė nuo veido rudus plaukus. Jie siekė siaurus pečius. Oda šviesi, bet ne balta, veikiau smėlio spalvos, lašas rusvos. Ji vienintelė iš mergaičių nebuvo prisidažiusi, ir akimirksnį jis klausė savęs, ką jaustų pirštų galiukais braukdamas jai per skruostą.

Laivavedys pasuko atgal į atvirą jūrą, ekrane dabar buvo matyti visa įlanka. Mefistas skuodė paplūdimiu, bet niekas nekreipė į jį dėmesio. Valandžiukę visi žvelgė laivui pavymui, paskui būrelis subruz-

do. Jaunuoliai įdėmiai nužvelgė įlankėlę, stačių uolą dantytu viršumi, tarsi milžiniška burė kyšančią pakrantės smėlyje, ir medžiais tankiai apaugusį krantą. Tačiau buvo taip aišku, ko kiekvienas jų akimis ieškojo iš tikrųjų. Ne laukinių žvėrių ar nežinomų pavojų. Jie dairėsi kamerų – į juos nukreiptų akių. Visi žinojo, kad jos čia, bet nė vienas nematė. Jis patenkintas atsilošė. Taip, jų nervingumas toks akivaizdus, kad beveik užčiuopiamas. Netgi Darling ne taip pasitiki savimi kaip įprastai. Ji įtraukė galvą ir pešiojo įtvarą, dairėsi tarsi užklupta. Jis tyliai nusijuokė. „Ne, – pagalvojo, – šitai nesuvaidinta. Šitai tikra.“

Medžių tankmėje buvo properša. Lungas pastebėjo ją pirmas ir smuko pro žalią uždangą į salos gilumą. Kiti nusekė jam įkandin.

Tik Vera liko. Ji išsiėmė iš kuprinės nuotrauką ir pasižiūrėjo. Veidą lyg skausmas iškreipė, tačiau tuojau pat, rodos, susivokė, kad yra stebima. Skubiai paslėpė nuotrauką, jos žvilgsnis nuslydo per mangrovių šaknų raizgalynę, šios kaip slidūs čiuptuvai kyšojo iš tamsaus dumblo.

Kai Vera pakėlė galvą, jis galėjo pažvelgti jai tiesiai į akis. Šviesžalės katės akys, budrios ir skeptiškos. Ką ji galvoja?

– To, – tarė jis pats sau tyliai, – to man netgi kameros neišduos.

– E! – Nuo šito skardaus balso krūptelėjau. – Ei tu, Vera!

Tai Milkis. Stovėjo tarp medžių pakrantėje ir mojo.

– Elfė pasiuntė tavęs pasiimti. Eikš, saulė tuoj nusileis.

Dvejodama patraukiau paskui Milkį už žalios palmių ir mangrovių uždangos, nežengus nė dešimties žingsnių pamačiau didelį apskritą sklypą. Nosį kuteno jazminų ir mangų kvapai, virš galvos nuskardėjo čaižus paukščio klyksmas ir išvydau atogrąžų sodą su veš-

liais paparčiais, vaismedžiais, žydinčiais krūmais ir nesuskaičiuojama galybe žiedų. Sodo viduryje buvo mūsų prieglobstis – trys plačiais mediniais tilteliais sujungti namai. Vidurinis didžiausias, apskritas, kiti aštuoniakampiai. Pastatyti iš bambuko, stogai skėčio formos, šiaudiniai. Pernelyg graži vieta kalinių resocializacijai, staiga šmėstelėjo man, bet gal ir čia Tempelhofo dizaineriai šį bei tą pakeitė.

Už sklypo driekėsi tankios džiunglės. Bandžiau suvokti, kokio dydžio mūsų sala. Iš laivo atrodė labai maža, neką didesnė už parką. Kai dar sykį atsigrėžiau, tarp palmių išvydau jūrą. Savitos, kone magiškos, švytinčios šviesiai violetinės spalvos vandenyje žaidė auksinės besileidžiančios saulės dėmės. Tik bangos, lėtai lyžčiojančios krantą, buvo baltos kaip putas.

– Gryniausias bakardžio pojūtis, ar ne? – Milkis mirktelėjo man. Nusibraukė nuo kaktos ilgas veltines kaseles ir pašvilpavo „Bakardi“ reklamos dainelę, bet tuoj nutilo ir lėtai apsidairė. – *Sorry*, čia buvo paslėptoji reklama, – pasiteisino jis ir nedrąsiai šyptelėjo. Aš pakėliau netoliese gulintį mangą. Žalias jo luobas buvo persprogęs, ir spustelėjus vaisių ant pirštų ėmė lašėti oranžinės sultys. Užsimerkusi nulaižiau lipnius lašus. Kai liežuvis pajuto salsvą skonį, galvoje šmėstelėjo vaizdas: mačiau vyrą prie didžiulės šiukšlių krūvos, tamsi oda, žili garbanoti plaukai, praviroje burnoje vienas vienintelis dantis, atkištoje rankoje prapjautas mangas, kitoje peilis. Girdėjau jo juoką, tarsi seno ožio mekenimą, girdėjau jo balsą, *come Gathina – valgyk, katyte...*

Dar stipriau užsimerkiau, bet vaizdas neišnyko, įsirežė į mane tarsi žaibas. Apkvaitusi praplėšiau akis, apsižvalgiau ir kiek įmanoma nepastebimiau giliai įkvėpiau. Užuođiaiu prakaitą – savo pačios prakaitą.

– Ei, ar viskas gerai? – Milkis palietė man ranką.

Linktelėjau, bet ranka tebevyrpėjo.

– Tai mangas, – tarė Milkis, – valgyk ramiai, jis nenuodingas.

– Ak štai kaip, – atsakiau dėkinga, kad jis šitaip klaidingai suprato mano reakciją. Vis dėlto numečiau mangą ir nusekiau paskui Milkį namų link.

– Šitoje pusėje apgyvendinti mes, – tarė jis ir mostelėjo į medinį namą dešinėje, šalia jo augo kokių penkių metrų aukščio medis plačiomis žaliais lapais apkibusiomis šakomis. Tiesiai ant kamieno sirpo milžiniški geltoni vaisiai, jie atrodė kaip geltoni ežiai.

– Tai duonmedis, – paaiškino man Milkis. – Jo vaisiai panašūs į bananus. Jei toks daikčiukas užkris ant stogo, nenorėčiau, kad apačioje stovėtų mano lova. Štai ten, – Milkis mostelėjo į didįjį namą viduryje, – bendrasis namas, – o ten, kairėje, jūs. – Jis pamojė man ir pasisuko dešinėn. – Na, tai pasimatysim vėliau.

Nužingsniavau prie namo kairėje. Duris iki pusės dengė aukšinis žiedų lietus. Ryškiai geltoni žiedai karojo kone iki grindų. Vienas langas buvo praviras. Plevėsavo balta užuolaida, o laukymę gaubė vis tirštesnės vasaros sutemos, atimdamos iš spalvų ryškumą. Giliai įkvėpiau ir įėjau į namą.

– ...Bet tik pažiūrėk, manoji irgi nieko, tikiuosi, tinkamo dydžio. Klausyk, kaip manai, ar Tempelhofas mus mato... – Elfės tirada nutrūko, ir netrukus ji atplazdėjo prie manęs.

– Vera, štai ir tu! Na ir išgąsdinai mane, brangute!

Pataikiau tiesiai į mūsų miegamąjį, tiksliau sakant, visas namas buvo erdvi miegamoji salė, žvelgiant nuo siaurų kopėtelių, vedančių aukštyn pro angą lubose.

Akimirką man užkando žada, pamiršau netgi kameras. Nežinau, ko tikėjausi, bet kad visos būsime apgyvendintos vienoje erdvėje, tikrai nemaniau. Žvilgsniu perbėgau baldus. Šešiuose iš aštuonių namelio kampų stovėjo lovos. Galvūgaliai tiesiai po langais, kojūgaliai atsukti į kambario centrą, taip susidarė savotiškas ratas. Baldakimai iš šviesios, beveik perregimos medžiagos, lovų galuose po tamsaus medžio skrynią. Elfė rausėsi savojoje. Dangtis atvožtas, dvi suknelės permestos per medinį skrynios kraštą, Elfė kaip tik traukė violetinį maudymosi kostiumėlį, suraukusi kaktą prisidėjo jį prie apdribusio pilvo. Jos lūpos vėl buvo išdažytos juodu blizgiu, matyt, stilistė jai į salos drabužinę įdėjo ir lūpdažį. Ant lovos dešinėje nuo Elfės sėdėjo Perl, tamsiaodė mergaitė, aplink ją margos afrikietiškos skaros. Ji buvo dar pilnesnė nei Elfė, bet jos kūnas stangresnis, tvirtesnis, o judesiai švelnūs, netgi kiek tingūs. Ji spinduliavo kažki žemišku, tai mane ramino. Atlošiau pečius ir prisiverčiau nusišypsoti.

– Sveikos.

– Kur tu dingai? – Elfė nuleido kostiumėlį ir patraukė prie lovos šalia durų, kur vis dar stovėjau aš. Mostelėjo į skrynią kojūgalyje, ir tik dabar pamačiau ant dangčio skydelį su savo vardu.

– Tu mano lovos kaimynė, – švytėdama pranešė Elfė. – Tikiuosi, neknarki. – Ji sukikeno, bet tuojau pat krūptelėjo, pažvairavo dešininę, kairinę ir nevikriai prisiartino. – Dieve Dieve, keistas jausmas, ar ne? – sukuždėjo man į ausį. – Ar jis mus girdi ir tada, kai kuždamės?

Gūžtelėjau pečiais, bet širdis vėl sutvakšėjo greitai ir neramiai, tarsi krūtinėje blaškytųsi mažas paukštelis. Pakėliau savo skrynios dangtį. Pačiame viršuje gulėjo rusvas bikinis, po juo krūvelė dra-

bužių. Džinsai, sportiniai marškinėliai, medvilniniai apatiniai... Užvožiau skrynią. Paukštėlis krūtinėje spurdėjo vis smarkiau.

Jei nenorime, kad mus išgirstų, galime tylėti, dėl to problemų kils tik Elfei. Bet pasislėpti nuo kamerų negalime.

Jis mus mato. Visuomet, kiekvieną akimirką, ir dabar...

Man teko prisėsti ant lovos.

– O kurgi kitos? – paklausiau tyliai.

– Nenučiuokiu, – atsakė Elfė. – Išlėkė lauk, bet neturėtų būti toli. – Ji šyptelėjo. – Ji visai mažutė, ta mūsų salelė, ar ne? O miegamasis šešioms – jaučiuosi kaip klasės išvykoje. Laimė, Darling lova priešingoje pusėje. – Elfė mostelėjo dešinin, į antrąsias duris. – Štai ten durys į didįjį namą, o iš ten – į berniukų miegamąjį. Galbūt blondinukė jau mėgina, kas nutinka jos kojoms, kai užsi-merkia... oi, atsiprašau.

Elfė įtraukė galvą į pečius ir susigėdusi linktelėjo.

– Tsiprašau, nenorėjau. – Ji sukikeno. – Turėčiau užčiaupti savo neužkemšamą srėbtuvę, ar ne? Sakyk, ar čia kur nors yra šviesa?

Lauke jau buvo beveik sutemę, ir Perl spragtelėjo jungiklį ant sienos. Virš jos lovos užsiziebė lempelė, įmontuota lubose. Tarsi žibinto šviesos srautas krito ant rusvos Perl odos. Ji krūptelėjo, ir šįkart jos šypsena nebebuvo šilta, o veikiau išspausta per jėgą.

– Ei, kaip fainai, žiūrėkit, mes kiekviena turime po jungiklį! – Elfė spragtelėjo savo švieselę, paskui mano. Nejučia susigūžiau, bet tuoj pat supratau, kaip tai kvaila. *Kameros mato daugiau už žmogaus akį. Jos gali matyti net aklinoje tamsoje.*

Šitaip pasakė Tempelhofas per pokalbį prieš išvažiuojant, kai Erika nusigandusi pasiteiravo, kaip mes būsime prižiūrimi naktį.

– Mūsų vonia viršuje, – pasigirdo iš Perl pusės. Veikiausiai jos galvoje sukosi panašios mintys kaip mano. Bet kai ji mostelėjo į kopėčias, vedančias ant miegamojo viršaus, veido raumenys staiga atsipalaidavo.

Kamerų nėra dušuose, tualetuose ir persirengimo kabinose.

Aš atsikvėpiau. Paukštelis krūtinėje kiek aprimo.

– Nori eiti į dušą pirma? – paklausiau Perl.

Ji linktelėjo man.

– Eik tu pirma, – tarė aksominiu dainingu balsu. – Darling viršuje jau buvo. Aš galiu palūkėti.

Vienas dušas, vienas tualetas ir viena persirengimo kabina vonios kambaryje palėpėje veikiausiai turėjo tą patį tikslą – kiek įmanoma apriboti mūsų asmeninę erdvę. Dušo kabinos sienelės buvo matinio stiklo, taigi iš lauko pusės matysis mūsų siluetai. Tačiau kamerų neradau ir ant vonios kambario sienų. Užtat ant lentynos virš praustuvių aptikau standartinį prausimosi įrankių rinkinį: stiklinėles su dantų šepetėliais, plaukų šepečius, šampūnus, dušo želes, įdegio kremus su SPF 30 ir priemonę nuo vabzdžių įgėlimų, kurių taip baiminosi Elfė. Ant kabliukų su mūsų vardais buvo pakabinti rankšluosčiai.

Smukau į mažutę persirengimo kabiną, susisupau į rankšluostį su užrašu „Vera“ ir nusisiaučiau jį tik atsistojusi po dušu. Kai drungnas vanduo pasipylė ant galvos, užsimerkiau ir pagaliau pradėjau ramiau alsuoti. Padovanojau sau gerą ketvirtį valandos, paskui atsidususi užsukau vandenį. Nenorėjau versti Perl laukti.

Tačiau nusileidusi siaurais laiptais į miegamąjį, Perl ir Elfės neberadau. Užtat Darling, blondinė, gulėjo savo lovoje. Ji buvo visiškai nuoga.

– Na?

Išvydusi pašaiپیą jos išraišką supratau, kad spoksojau į ją išsiožiojusi. Darling gulėjo sulenkusi vieną koją, ilgos šviesios garbanos švelniomis bangomis gaubė visą kūną. Pilnomis krūtimis, vapsvos liemeniu ir aptakiais klubais atitiko visus aktų modeliui keliamus reikalavimus, atitinkamai ir elgėsi. Netgi lempelė virš jos lovos buvo įjungta. Ryškios šviesos srautas lyg prožektoriaus šviesa krito ant Darling kūno, likusi kambario dalis skendėjo tamsoje, ir man pasidarė aišku, kad ne aš vienintelė matau ją čia gulint.

Šalia jos ant lovos gulėjo du žurnalai – „Spiegel“ ir „Stern“.

– Jei tau nuobodu, – tarė Darling, – gali pavartyti. Šitame yra įdomus straipsnis apie spoksojimo efektą realybės šou, į kurį, – ji pakėlė akis į lubas, – mūsų režisierius nekreipia dėmesio, ar ne?

Aš sutrikusi nususukau ir patraukiau prie antrų durų, pro kurias iš mūsų miegamojo buvo patenkama į didįjį namą.

Ir šis pastatas iš esmės buvo viena vienintelė daugiau nei šimto kvadratinų metrų patalpa, padalyta į dvi erdves. Įrengta stilingai, gana šaltai, tačiau kartu ir visai jaukiai. Iš pradžių patekdavai į atvirą virtuvę iš šviesaus akmens, su pusapvaliu baru iš bambuko, prie jo glaudėsi didžiulis apskritas stiklinis stalas. Aplink jį stovėjo dvylika juodai lakuotų kėdžių aukštomis atkaltėmis. Palubėje kabėjo ventiliatorius. Lentynose sustatytos vazos, taurės, indai ir įvairiausios arbatinės žvakutės. Kiek pyktelėjau pamačiusi krūvą degtukų dėžučių – jei būčiau žinojusi, vietoj žiebtuvėlio būčiau galėjusi pasiimti kokį nors kitą daiktą.

Patalpos gale buvo patiestas minkštas baltas kilimas, ant jo jaukiame kampelyje primėtyta milžiniškų geltonų, raudonų ir oranžinių pagalvių pasėdėti. Visur vešėjo augalai, ant terakotos

spalvos sienų – atogrąžų augalų nuotraukos, o langai siekė nuo medinių grindų iki lubų. Užolaidų ant langų nebuvo, bet pasaulis už jų buvo juodas, o patalpoje švietė lemos.

Tiesą sakant, aiškiau pastebėjau, ko iš grupės nėra didžiajame name. Be Darling, trūko kinietuko, Neandro ir Solo.

Mergaitė, pasivadynusi Mona, buvo įsitaisiusi siuvėjo poza ant geltonos pagalvės. Ant kelių buvo pasidėjusi piešimo bloknotą, pieštukas skubriais brėžiais lakstė popieriumi. Ji vienintelė buvo visiškai susitelkusi į save. Slapčia nužvelgiau jos pliką galvą. Galvos forma labai daili, aš klausiau savęs, kokios gi spalvos buvo jos plaukai.

Perl ir Milkis sukosi virtuvėje, iš ten sklido šviežių vaisių, kokoso riešutų kvapai. Kiti sėdėjo aplink stalą arba nervingai vaikštinėjo po kambarį. Kalba nesirišo.

Sunku nupasakoti nuotaiką, vyravusią tą pirmąjį vakarą. Mes tarsi judėjome scenoje, kuri nebuvo scena, ir stengėmės būti normalūs.

Kai Milkis iš virtuvės šūktelėjo, ar kas nori valgyti, šūksnis nuskambėjo kiek per garsiai. Kai Perl išvardijo maisto produktus sandėliuke ir numetė ant akmeninių grindų butelį pieno, Elfės juokas nuaidėjo isteriškai. Kai išlipę iš lėktuvo sėdėjome restorane, suvalgiau tik kąsnelį duonos su kumpiu, bet mano skrandis buvo tarsi užrakintas. Kitų, regis, irgi.

Juodas Solo labradoras gulėjo po viena iš kambarinių palmių. Jis nusiperdė, garsas buvo ilgas, treškantis, bet netgi tai nesukėlė juoko bangos.

Mus išvadavo Džokeris, ožkabarzdis berniukas Arlekino veidu. Jis išėjo ir netrukus grįžo nešinas dideliu guminiu daiktu, panašiu

į pripučiamą čiužinį. Tada Džokeris prie jo šono pridėjo lūpas ir pradėjo pūsti; taip mes susipažinome su tetule Kėte – žmogaus dydžio gumine lėle, – jos kūnas kaip Darling, cheminė šukuosena pilka sintetinė.

– Teta Kėtė mėgsta vaisius, – pranešė Džokeris. Jis pasodino guminę tetulę ant vienos iš juodai lakuotų kėdžių ir įkišo į paviarą burną bananą. Akimirka viešpatavo tylą, tada pratrūko juokas. Tarsi išlaisvinanti audra po slegiančios dienos. Tik Mona probėgšmais žvilgtelėjo į tetą Kėtę ir vėl palinko prie bloknoto. Visi kiti leipo juoku. Man jau suskaudo šonkaulius, Milkis daužė sau per šlaunis, o Elfės skruostais ritosi ašaros. Garsiausiai juokėsi Alfa, baltaplaukis berniukas.

Kai galų gale nurimome, įtampa kambaryje gerokai atlėgo. Perl šlavė butelio šukes, Mefistas ilgu rožiniu liežuviu laižė nuo grindų pieną. Milkis vėl paklausė, ar kas nors nori valgyti, ir jo balsas buvo atviras ir ramus. Mefistas pradėjo loti ant tetulės Kėtės, ir mes vėl užsikvatojome.

Aš valgyti nenorėjau. Staiga pajutau baisų nuovargį. Jau daugiau nei dvidešimt valandų buvau nemigusi, ir, nors bijojau rasti miegamajame nuogą Darling, kitiems susirinkus prie stalo pasišaliniau.

Radusi tuščią kambarį atsikvėpiau. Langai buvo praviri. Iš lauko besiskverbiantis vėsus vėjas judino užuolaidas. Šalia mano lovos stovėjo naktinis stalelis, ant jo išrikiavau daiktus salai. Esperansos nuotrauką atrėmiau į žvakę, žiebtuvėlį – neužpučiamą vėjo – padėjau šalia.

Nusirengiau palindusi po antklode, kiek įmanoma geriau apkamšiau plonyčiu baldakimu lovą ir pamėginau nugarūsti į toli-

miausią sąmonės kampelį mintį apie paslėptas kameras. Nuovargis man padėjo. Prislėgė tarsi sunki antklodė. Susiriečiau į kamuoliuką ir įsiklausiau į tamsą.

Kvepėjo nepažįstama naktimi. Lauke cirpė cikados, kai jos nurimo, toluomoje išgirdau šniokščiant jūrą. Galvojau apie kitus, dabar sėdinčius didžiajame name, ir apie tai, kad Solo neatėjo. Sulig šita mintimi ir užmigau.

Naktį jį pamačiau.

Nežinau, kas mane pažadino – tylus Elfės knarkimas, moskitų zvimbimas virš galvos ar lašų šnarėjimas už lango. Apsivyniojau balta paklode ir iššliūkinau laukan. Dangus buvo nusėtas žvaigždžių. Milijonai šviesos taškelių mirguliavo man virš galvos, atrodė, galėčiau sugriebti juos, tokie buvo ryškūs. Tačiau mūsų sklype buvo tamsu, o žiebtuvėlis skleidė menkai šviesos. Pasvarsčiau, gal pasiimti žvakių iš didžiojo namo, bet paskui tos minties atsisakiau. Atsargiai žingsniavau jūros šniokštimo link.

Kai pro medžių uždangą išvydau paplūdimį, pamačiau ir jį. Ramus stovėjo prie vandens, siauras šešėlis tamsios jūros fone, nušviestas milžiniško beveik pilno mėnulio. Šalta šviesa atsispindėjo juodame vandens paviršiuje, tokia lygiame, kad regėjau du mėnulių, panašius kaip dvyniai, vieną danguje, kitą vandenyje.

Norėjau priėti prie Solo, bet kojos neklausė.

Nežinau, kiek ilgai ten stovėjau ir žiūrėjau. Kas mane prie jo taip traukė? Netgi iš čia, per atstumą, jaučiau mįslingą ilgesį, kurį sukėlė šitas vaikinukas, nors dar nebuvo persimetusi su juo nė vienu žodžiu. Tai kūniškas potyris, vis dar prisimenu, kur jo vieta. Giliai krūtinėje jis kiūtojo, neregima gija traukė ir traukė.

Staiga Solo atsigręžė į mane. Veido negalėjau įžiūrėti, tik ran-

kā. Pakēlē jā ir pamojo man. Kažkodēl pamaniau, kad jis mane seniai mato.

Likau stovēti lyg suakmenējusi.

Kameros fiksuoja mus ir aklinoje tamsoje.

Greitai nusigrēžiau. Širdis daužēsi, ranka degant žiebtuvēlī virpējo. Tarsi vagis tuščiomis rankomis sliūkinau tamsoje atgal ī namā, pasislēpiau lovoje.

Bet užmigti nebegalējau.

Šeši

MAŽAS PAUKŠTELIS giedoja man tiesiai į ausį.

Jo giesmė skambėjo it riksmas, džiugus, kiek šelmiškas *kis-kadiii... kis-kadiii... kis-kadiii...*

Vis dėlto tą ilgą juodą naktį buvau kažkiek prisnūdusi, nes kai atsimerkiau, iškart nesupratau, kur esu.

Tada pro plonytį lovos baldakimą pamačiau kitų uždangalų kontūrus. Iš Elfės lovos tebesklido tylus knarkimas. Ji pasisuko į mane veidu ir šyptelėjo, paskui sučepsėjo ir triukšmingai apsvirtė ant kito šono. Ant jos naktinio stalėlio gulėjo pasakų knyga, vienas iš trijų jos pasirinktų daiktų. Susisupusi į baltą paklodę nupėdinau iki drabužių skrynios, susižvejojau išblukintus džinsus ir šviesiai žalius marškinėlius. Prisiminiau skrydį, Elfės būgštavimus, kad stilistė bus išrinkusi jai džinsines kelnes. Aš atvirksčiai – siaubingai bijojau saloje rasianti kokių nors ekstravagantiškų drabužių, ir nurimau pamačiusi paprastus. Tada tyliai užkopiau kopėčiomis nusiprausti ir apsirengti. Tualetu durys buvo uždarytos, bet kai jau ketinau valytis dantis, pro jas išėjo Darling. Vilkėjo trumpučius naktinukus iš kraujo raudonumo blizgančios medžiagos, raudonas riešo įtvaras prie jų derėjo lyg puošnus aksesuaras. Tačiau jos veide

buvo matyti nuovargis, lyg būtų visą naktį bluosto nesudėjusi, man pasirodė, kad išvydusi mane ji išsigando. Lūpų kampučiai virptelėjo, tą vienintelę akimirką Darling man pasirodė vos ne simpatiška, nes buvo pažeidžiama, bet tuojau pat vėl nutaisė pašaiptą šypsenėlę ir tylomis prasmuko pro mane kopėčių link.

Kol susitvarkiau, ji dingo.

Kitos dar gulėjo lovose ir miegojo. Nervingai apsižvalgiau. Ar *jis* pabudęs? Pamėginau įsivaizduoti Tempelhofą – prie ekranų kaimyninėje saloje, su kavos stiklinėle rankoje – ir save jo ekrane. Atvykdami tos kaimyninės salos nematėme, gal ji kitoje Izolos pusėje?

Lovoje prie durų miegojo Kris, liesoji raudonplaukė. Gulėjo pusiau ant šono, rankoje laikė pliušinį meškiuką. Gauruota letena, kuri oro uoste kyšojo iš mergaitės kuprinės, dabar buvo demonstratyviai atkišta viršun, tarsi meškiukas būtų norėjęs pamojuoti, o jo rudos akys iš sagų atrodė šiltos ir guodžiančios. Ir Kris, regis, sapnavo, bet, kitaip nei Elfė, nesišypsojo. Gulėjo tokia nejudri, spausdama prie savęs meškiuką, tarsi jis norėtų atiduoti jai truputėlį savo kailio šilumos. Mergaitės oda buvo beveik tokia pat blyški kaip paklodė, veido bruožai tuo pat metu ir švelnūs, ir aštrūs, – jei ją paliestum, ką nors sulaužytum arba pats įsipjautum.

Pajutusi nemalonų maudulį pilve nusisukau. Jis mato, kad į ją žiūriu, toptelėjo. O jei jis panaudos šią sceną filmui, tai pamatys ir Kris – ir daugybė žmonių, kurių net nepažįstu. Pagalvojau apie straipsnį laikraštyje, kurį lėktuve parodė Elfė, kritines pastabas apie Tempelhofo projektą.

Galėjau pasprukti...

Bet aš čia, saloje, savo noru sutikau dalyvauti šiame projekte ir išvykti galėsiu tik tada, kai baigsis mūsų laikas. Dar trys ilgos

savaitės. Tuomet man sueis aštuoniolika, pilnametystė, būsiu suaugusi, pati už save atsakinga. Ir tada? Pažvelgiau į naktinį stalėlį, į baltą žvakę, į atremtą Esperansos nuotrauką.

Paskubomis įsispyriau į sportinius batelius ir išbėgau iš miegamojo.

Didžiajame name buvo tylu ir tuščia. Pro didžiulius langus skverbėsi ryto brėkšma. Pilka, šviesi sidabrinė pilkuma. Ant apskrito stiklinio stalo tebestovėjo puspilnės stiklinės, nešvarios lėkštės, mėtėsi duonos trupiniai, sūrio žievelės ir perskeltas kokosas, vakarykštės vakarienės likučiai. Kvepėjo šviežia kava, bet kambaryje nė gyvos dvasios.

Išėjau į sodą. Ore sklaidėsi rūko draikanos. Dangus kiek debesuotas, bet saulės galia vis tiek jautėsi. Šviesa labai stipri, kone akinanti – niekaip nesulyginsi su pilkšvu rytu Vokietijoje. Jau dabar neįtikėtina šilta.

Ant storo į palmę panašaus medžio kamieno kybojo bananų kekė, nusiskyniau vieną ir nusilupau. Skonis puikus, toks saldus ir... labai labai bananiškas.

Kis-kadiii... Kis-kadiii...

Tiesą sakant, ketinau vėl eiti į paplūdimį, bet dabar nusekiau paskui paukščio riksmą ir pasileidau aplink namą. Kitoje pusėje augo citrinmedžiai ir apelsinmedžiai, vienos palmės šešėlyje stovėjo aukšta juoda metalinė dėžė, išsyk palaikiau ją elektros skydine, bet vėliau supratau, kad tai pašto dėžė. Virš juodai nudažyto dangtelio plyšiui uždengti ryškiai mėlynomis raidėmis buvo užrašyta „Izola“. Aš suraukiau kaktą. Pašto dėžė tokioje atokioje saloje man pasirodė daugiau nei keista. Gal čia savo laiškus mesdavo žlugusio salos projekto kaliniai?

Pirmykščio miško tankynė prasidėjo iškart prie sklypo ribos. Ėjau per sodą, ir kai mane prarijo žalias lapų stogas, spėjimas, jog tarp daugybės išsikerojusių gebenėmis apraizgytų medžių turi būti paslėptos kameros ar mikrofonai, man pasirodė toks absurdiškas, kad net nusijuokiau. Iš drėgnos šiltos miško paklotės kilo rūko draikanos, stori medžių kamieniai žvilgėjo vaiskiu sodriu rudumu. Vešlūs vainikai mirgėjo visais įmanomais žalios spalvos atspalviais. Tiesą sakant, laukinis miškas nebuvo toks laukinis, kaip tikėjausi. Be niekur nieko galėjau prasiskinti kelią per džungles, bet vis tiek laikiausi siauro takelio, ir kuo toliau leidausi gilyn į mišką, tuo lengviau jaučiausi. Po kojomis traškėjo šakelės, bičių ir kitų vabzdžių dūzgimas mišo su pasikartojančiu džiugiu nematomo paukščio *kis-kadiii*.

Plati Neandro nugara išniro priešais mane taip staiga, kad vos širdis iš išgąščio nesustojo. Įveikiau vos šimtą, daugių daugiausia porą šimtų metrų, bet jaučiausi tarsi pasaulio pakraštyje. Neandras klūpojo prie neaukšto medelio, ir kai nugąsdintas mano žingsnių atsigrėžė, prakaituotame veide buvo matyti skausmas. Atrodė lyg liūdnasis milžinas iš paveikslėlių knygos, kurią vaikystėje taip dažnai man skaitydavo Erika.

Neandro delne gulėjo mažutis paukščiukas. Negyvas. Akytės atmerktos, snapelis plačiai pražiotas tarsi nebyliam riksmui. Ant jo nenusakomai švelnaus kūnelio jau buvo prasikalusios plunksnos, minkštas pilkšvai rusvas pūkas. Virš krūtinėlės ryškėjo drėgna žvilganti kraujo dėmė.

– Jis iškrito iš lizdo, – sukuždėjo Neandras.

Šalia išgirdau plonai cypsint. Medis šakojosi mano pečių aukštyje, galėjau žvilgtelėti į ten sukrautą lizdą. Iš jo kyšojo dvi galvy-

tės. Du mažyliai žiojo snapelius, ritmingai gailiai cypsėjo – mano galvoje vėl atgijo aiškūs ir ryškūs tarsai sapnas nemiegant vaizdai.

Pamačiau ant sukiužusios sofos mergaitės kojas ir aiškiausiai pajutau, kad tai mano kojos, nors veido nemačiau. Ant grindų priešais sofą – antklodė, net pastirusi nuo purvo, ant jos pražioję burnytes klykia du nuogi kūdikiai, netoli jų ant akmenų guli švirktas. Tada į kambarį įėjo vyresnė mergaitė, dvylikos ar trylikos, trumpu geltonu sijonėliu ir žaliais marškinėliais. Drabužiai nešvarūs, veidas murzinas. Tai veidas iš mano nuotraukos, nesuskaičiuojamą galybę kartų vedžiojau jo linijas pirštų galiukais, o dabar jis pirmą kartą atgijo. Rodė, kad mergaitė stovi tiesiai priešais mane, pailgos kaip migdolai akys žiba lyg žvaigždės. Ji palinko prie kūdikių, pridėjo ranką prie plikų pilvukų, balsas buvo šiltas ir raminantis, bet nesupratau jos kalbos, tik vieną žodį. *Esperança*. Mergaitė pažvelgė į mane ir nusišypsojo, tada veidas išbluko ir pranyko.

Mano skruostais ėmė risti ašaros.

– Tai tik paukštelis, – sukuždėjo Neandras, aš linktelėjau.

– Taip. Tai tik paukštelis.

Kai Neandras palaidojo negyvą padarėlį po lapų krūvele, mudu tylomis patraukėme toliau. Vėsus aštrokas miško kvapas sumišo su Neandro prakaito kvapu, bet neerzino manęs, atrodė žmogiškas, kone guodžiantis. Neandras nešėsi knygą apie paukščius, ant kaklo kabėjo žiūronai. Man buvo gera šalia jo, jaučiau, kad jam taip pat. Vėliau ne sykį prisiminiau tą akimirką, mudu abu miške, tylą ir artumą, pagimdytas tylos.

Kis-kadiii... kis-kadiii... Paukščio riksmas dabar pasidarė čaižus, skardėjo visai šalia mūsų. Apsidairiau aplink.

– Kokio čia paukščio balsas? – paklausiau tyliai.

Neandras pridėjo pirštą prie lūpų ir davė ženklą tūptis. Šitaip kiūtojome vos ne amžinybę. Pamačiau grybų pulkelį; tarsi storos geltonos kempinės tvino jie iš kelme žiojinčio plyšio, gebenės šešelyje švytėjo trys balti kaip sniegas orchidėjų žiedai, tuščiavidure stora šaka traukė skruzdėlių kolonija, skruzdės didelės kaip vabalai. Ant plačių Neandro pečių nutūpė ir suplasnojo didelis drugys dryžuotais it tigras sparnais. Tačiau paukščio nebuvo matyti.

– Tai didysis kiskadas, – man į ausį sukuždėjo Neandras. – Sakoma, kad Brazilijoje jį pažįsta kiekvienas vaikas, tik vadina *bem-te-vi*. Iš pirmo žvilgsnio paukštis paprastutis, rudos plunksnos, juodai balta galvutė, neką stambesnis už žvirblį. Bet kai išskleidžia sparnus, pasimato šviesiai geltona krūtinė, ore jis atrodo kaip skrendanti citrina. Jo vardas panašus į riksmą, *kis-ka-diii*. Išvertus tai reiškia *aš tave mačiau*.

Krūptelėjau, mintis apie kameras staiga vėl pasirodė labai tikroviška.

– Kaip pirštu į akį, – tyliai atsakiau.

Neandras šyptelėjo ir linktelėjo.

Mudu pakilome ir nusprendėme dar kiek pasidairyti po apylinkes. Iš laivo sala atrodė plokščia, bet dabar supratau, kad pirmas įspūdis buvo klaidingas. Miško takelis aiškiai vedė aukštyn. Kiek laiko kopėme pro milžiniškus medžius, lianas ir svyrančius vijo-klinius augalus į kalną, ilgainiui mišką pakeitė uolėta plynaukštė, pamačiau, kad atsidūrėme aukštai virš jūros. Nuėjome ne daugiau kaip kilometrą, bet kai gaudydama kvapą sustojau ant plokščios uolos, pasirodė, tarsi būtume visai kitoje vietoje. Uolos stačiai leidosi žemyn, šen bei ten išvydau žvaigždės formos augalų, įsi-

kibusių į šiurkščius akmenis. Apskriti jų žiedai buvo panašūs į plačiai atmerktas akis. Ir oras čia buvo kitoks. Pūtė stipresnis vėjas, buvo vėšiau, žemai po manimi prie rifo lūžo didelės bangos. Purslai tiško ant akmenuotos pakrantės, dešinėje, per kokius tris šimtus metrų nuo mūsų, tyvuliavo siaura pjautuvo formos įlanka, irgi apsupta aukštų uolų. Už jų vakarų pusėje pamačiau griuvėsių kontūrus.

– Koplyčia, – tarė Neandras, pasekęs mano žvilgsnį. – Į mišką išėjau anksti, ėjau pro ten. Tą įlankėlę irgi mačiau, bet buvo potvynis, o koplyčia atrodė gerokai apleista, nejauki.

Neandras nususuko į jūrą ir storu pirštu bakstelėjo priekin.

– O štai ten Tempelhofas.

Mano širdis ėmė plakti kaip pašėlus, kai išvydau mažutę kaimyninę salelę. Ji buvo apskrita, viduryje stirksojo bokštas. Rūkas išsisklaidė, ir bokštas tarsi tamsus pirštas rodė į plieno melsvumo dangų. Neandras atkišo man žiūronus, bet aš papurčiau galvą.

– Noriu grįžti, – pasakiau.

Sode prie mūsų pasileido Elfė. Buvo apsivilkusi violetinį maudymosi kostiumėlį, ant jo segėjo ryškiai žalią sijoną iš plonos medžiagos, siekiantį basas jos pėdas. Violetiniuose plaukuose stirksojo didelis baltas žiedas, rankose laikė margą hamaką. Lūpos vėl buvo nudažytos juodai, rudai auksinės akys linksmi švytėjo.

– Einu ieškoti dviejų palmių, – riktelėjo ji mums. – Ar gerai išsimiegojot? Kur buvot, negi miške? Milkis su Perl kaip tik ruošia pusryčius, o mūsų Adonis grūdina raumenis. – Elfė vypsodama mostelėjo į didįjį namą. Prie durų stovėjo baltaplaukis Alfa. Velvetinės kelnės aukštai atraitotos, darbavosi savo tampykle.

Nusijuokiau – daugiau iš Elfės nei iš Alfos. Atrodė, tarsi ji būtų seniausiai pamiršusi, jog kiekvienas mūsų žingsnis stebimas. Tuo tarpu Alfa, regis, pozavo nematomoms kameroms. Adonis? Vogčiomis nužvelgiau jį. Kūnas ištis dailus, proporcingų bruožų veidas su spindinčiomis žydromis akimis – tikrai kažkuo priminė Leonardą di Kapriją. Puikiai galėjau įsivaizduoti, kad jis – mergaičių svajonė. Bet ne mano skonio. Jei gera išvaizda – kalnas, tai, mano akimis, Alfa jau pasiekęs to kalno viršūnę. Nuo dabar tik leisis žemyn, ir vos sulaukus keturiasdešimties ryškiausi Alfos bruožai bus retėjantys ties smilkiniais plaukai ir taukais aptekęs pilvukas.

Iš už kinrozės iššoko Mefistas. Kai sveikinosi su mumis, juodos nulėpusios šuns ausys plasnojo, jis tuojuo pat nulėkė gaudydamas margą paukštį, kuris nutūpė į palmę ir iš saugaus aukščio čireno šuniui. Neandras vėl prisidėjo prie akių žiūronus, o aš atsiraitojau džinsų klešnes.

Saulė jau buvo gerokai pakilusi, miško ūksmėje nepajutau, kaip pasidarė šilta. Kaip *karšta*.

Žvilgtelėjau į Elfės kojas.

– Nenori apsiauti?

Elfė nusijuokė.

– Mano kojų net jėga nesugrūsi į kalėjimą, – tarė ji ir nupleveno į paplūdimį. Tačiau netrukus parskubėjo atgal, ant riešo barškėjo stikliniai karoliukai. – Šūdas, karšta, – nusikeikė ji. – Mano padai – kepta mėsa, gal galima kiek prisukti tą saulę? Be to, visą naktį kankino prakeikti uodai. Nė bluosto nesudėjau!

Prisiminusi taikiai parpiančią Elfę, šyptelėjau. Man ji patiko. Ir Neandras patiko. Ištis nesimpatiška atrodė tik Darling.

Perl su Milkiu nusiaubė didžiojo namo maisto sandėliuką. Patiekė skrudintos duonos, balto sūrio, pomidorų ir vaisių iš sodo. Prie apskrito stalo susėdo Darling, Džokeris, Mona ir kinas. Trūko tik Solo, ir kai pagalvojau apie praėjusią naktį, apie tamsų jo šešėlį žvilgančios jūros fone, tas susitikimas man staiga pasirodė nerealus lyg sapnas.

Netrukus į didįjį pastatą įžengė Alfa. Pusnuogis, žvilgančiu kūnu. Darling pašaipiai nužvelgė jo plokščią kaip skalbimo lenta pilvą, ir vaikino veidas vėl užsiliepsnojo raudoniu. Darling dabar vilkėjo baltu paplūdimio drabužiu. Šviesūs plaukai susegti ant pakaušio, brūkštelėtos šviesiu akių pieštuku akys atrodė dar mėlynesnės nei buvo iš tiesų.

Tetulė Kėtė su pilkais chemiškai sušukuotais plaukais sėdėjo toje pačioje vietoje, kur buvo pasodinta vakar. Ir bananas tebekyšojo iš burnos, blyškios akys oriai žvelgė į susėdusius prie stalo.

Darling pasiėmė peilį ir apelsiną, kiek nevikriai pradėjo lupti jį ranka su įtvaru.

– Kur susižeidei? – paklausė Perl.

– Žaisdama tenisą, – atsakė Darling ir nusilaižė sultis, užtiškusias ant rankos. – Buvau gavusi teniso mokytojos vaidmenį, deja, nelabai pasisekė.

Džokeris žvilgtelėjo į Darling iškirptę ir vypsodamas prikando apatinę lūpą.

– O jūs iš kur? – paklausė Milkis, vienu mauku ištuštinęs stiklinę. – Iš kur jūs realiame gyvenime? Irgi iš kino?

Kompanija tylėjo. Žvilgsniai matavo erdvę. Tačiau atmosfera visai kitokia nei vakar vakare, visai kitokia. Mes nusprendėme žengti į sceną „Izola“ kiekvienas savo būdu.

– Iš mėnulio, – atsakė Mona. Ji sėdėjo prie stalo pritraukusi kelius. Priešais buvo pasidėjusi piešimo bloknotą. Pieštukas užkištas už ausies, sidabrinis paviršius ryškiai skyrėsi nuo plikos galvos. Klausiau savęs, kuo gi ji užpildo bloknoto puslapius.

Perl sukikeno ir storai apsitepė baltos duonos riekelę riešutų sviestu. Ji vilkėjo ryškiai geltonus marškinėlius, pusilgiai garbanoti plaukai draikėsi palaidi.

– Iš kalėjimo, – pasakė Džokeris ir pasikrapštė ožio barzdelę. Ištraukė tetulei Kėtei iš burnos bananą, nulupo ir vėl įkišo į burną. – Pasimėgauk, tetulyt. Jei gražiai suvalgysi, vakare gausi agurką.

Darling užvertė akis ir įsimetė į burną skiltelę apelsino. Džokeris prisipylė didelį puodą kavos. Jis vilkėjo kitais marškinėliais, mėlynais su dviem delfiniais. Po jais buvo parašyta: „Delfinai – tai žydri rykliai.“

– O iš kur tu, kačiaake? – Džokeris sriūbtelėjo gurkšnį kavos, pasisuko į mane ir pakilojo išpešiotus antakius. – Kol kas nedaug kalbėjai.

Pagalvojau apie mūsų namą Hamburge, marmurines skulptūreles priešakiniam sodelyje, Erikos drabužinę, Bernhardo sauną rūsyje ir savo erdvę viršutiniame aukšte su balkonu ir vaizdu į Elbę. Ir tada prisiminiau Tempelhofo asistentės žodžius.

Nėra jokio scenarijaus, nėra plano, kaip filmuoti. Pasakokit, ką norit, veikit, kas tik šauna į galvą, paprasčiausiai būkit savimi arba dėl manęs ir kuo nors kitu.

Pažvelgiau į Džokerį.

– Iš favelos Rio, – pasakiau ramiai.

Mona pakėlė akis nuo piešimo bloknoto.

– Nejuokinga, – tarstelėjo Milkis. Draugiškas jo veidas persikreipė iš liūdesio.

– Ne, – pritariau, – nejuokinga.

Įsipyliu į puodelį pieno ir kavos, atsilošiau kėdėje.

Perl nusibraukė nuo kaktos plaukų sruogą ir atsikrenkštė.

– Elfė sakė, kad tu iš cirko. – Ji pasisuko į kiną.

Lungas, prisiminiau. Cirko berniukas su ilga juoda kasa vardu Lungas.

Jis vilkėjo prigludusius melsvai pilkus marškinėlius su V raidės iškirpte, ant kaklo buvo pasikabinęs sidabrinį pakabuką su drakonu.

– Taip, – paprastai atsakė Lungas. Jo kalboje nebuvo justi jokio akcento. – Tempelhofas pastebėjo mane per vieną pasirodymą. O tai tave ištraukė iš cypės? – Lungas šypstelėjo Džokeriui. – Už ką buvai suimtas? Seksas su lyg ir mirusiais?

Darling nusijuokė, kiek per garsiai.

– Sulaužiau vienai blondinei nosį, – atsakė Džokeris. – Norit žinoti kaip?

– Priklijavai po stikliniu jos staleliu šimto eurų banknotą, – tarė Darling ir nusižiovavo neprisidengdama ranka burnos.

– Beje, apie stiklinį stalą, – tarstelėjo ji lyg šiaip sau. – Tiesą sakant, ką reiškia ta akis viduryje?

– Kas? – Milkis suraukė kaktą.

Darling patraukė duoną skrudinimui.

– Štai čia, – ji bakstelėjo į juodą stačiakampį su mėlynu apskritimu, kuris atrodė lyg stalo apdailos elementas.

Man iki šiol neaišku, kodėl to nepastebėjome vakar; bet juk tai dėsnis – pražiopsoti akivaizdžius dalykus.

Juodasis stačiakampis pasirodė besanti dėžutė. Ji buvo įmontuota įdubiman stalo viduryje, o žydras apskritimas juodame fone tikrai atrodė kaip akis – gal veikia kaip akies rainelė, kristolo mėlynumo, su smeigtuko galvutės dydžio lėliuke. Užrašo ant dėžutės nebuvo.

Tomis sekundėmis, tą trumpą laiko tarpnelį, dar prieš Milkui pasilenkiant virš stalo ir ištraukiant dėžutę, viskas dar buvo atvira. Nebuvo jokio plano ir jokių taisyklių, mes buvome tiesiog jaunuolių grupė kamerų stebimoje saloje; palikti sau patiems ir savo išmonei – kaip pasinaudosime šia erdve ir savo laiku joje.

Išgirdusi žingsnius nusigandau ir krūptelėjau. Į kambarį įėjo Solo. Tamsūs jo plaukai buvo ką tik išplauti ir lengvai bangomis krito ant pečių. Mūvėjo šviesius džinsus, vilkėjo baltus laisvus lininius marškinėlius; dar gerai prisimenu savo širdies tvinksnius, greitus ir kietus, jie mane trikdė, nes dar niekuomet nieko panašaus nebuvau patyrusi. Kodėl jis taip mane *jaudina*? Juk jo net nepažįstu!

Solo stabtelėjo už Darling ir per jos petį pažvelgė į kristolinę akį.

– Kas čia? – paklausė jis suraukęs kaktą.

– Tuoj sužinosim, – atsakė Milkis. Apsižvalgė aplink, pažvelgė aukštyn, į lubas, ir į visas nišas, sumirkčiojo ir ištraukė dėžutę iš įdubimo. Pro pravirus langus vidun skverbėsi džiugi paukščio giesmė. *Kis-ka-diii... Kis-ka-diii...*

Ir tada, skeptiškai nusišypsojęs sėdintiesiems ir dar kartą giliai atsidusęs, Milkis atvožė dėžutės dangtį.

Septyni

ILGOS VELTINĖS KASYTĖS lyg uždanga krito per Milkio pečius ir trukdė įžiūrėti, kas gi dėžutėje.

– Kas ten? – sušuko Perl ir Džokeris vienu metu.

– Žemėlapis, – sumurmėjo Milkis ir ištraukė atviruko dydžio juodą knygelę, ji išsilankstė tarsi armonikėlė. – O gal ne, sąsiuvinis, *instrukcija*. Manychiau, čia bus parašyta, ką... nesuprantu!

– Ei, parodyk! – Alfa ištraukė juodą armonikėlę Milkiui iš rankų. Suraukė kaktą. – Tikrai, – tarė jis kimiai. – Žaidimo instrukcija.

– Žaidimas? – Perl nervingai sukikeno. – Koks dar žaidimas?

Ant liežuvio pajutau keistą skonį, saldų ir metalinį. Solo akys trūkčiojo, atrodė, jam staiga baisiai suskaudo galvą. Jis prisipylė puodelį kavos, įsidėjo keturis gabaliukus cukraus, bet negėrė, pastatė puodelį ant stalo ir abiem rankomis suspaudė smilkinius.

Milkis be paliovos krenkščiojo.

– Ar mums spėti, ar jūs vis dėlto būsit tokie draugiški ir pranešite, *kas* ten parašyta? – tarė Darling ir susikryžiuavo rankas ant krūtinės.

Alfa lyžtelėjo lūpas.

– Čia parašyta, kad turime susirinkti visi, – tarė jis suraukęs kaktą. – Ir tada vienas iš grupės turi perskaityti taisykles.

– Trūksta Elfės ir Kris, – berte išbėrė Lungas. Nustebusi apsidairiau ir supratau, kad jis teisus. Bet taip greitai niekuomet nebūčiau susivokusi.

– Ar kas nors nueis jų pakviesti? – paklausė Darling, staiga ji man pasirodė labai įsitempusi.

Perl ir Neandras išlėkė pro duris. Alfa nepaleido sulankstyto lapo iš rankų, visi tylėjo.

– Kas nutiko? – riktelėjo Elfė, įėjusi į kambarį paskui Neandrą. Ji buvo visa šlapia, nuo violetinių plaukų ant medinių grindų lašėjo vanduo. Kris su Perl irgi grįžo. Perl kramsnojo duoną su riešutų sviestu, o Kris prisidegė cigaretę. Dūmai it pilkas varpas kybojo virš stiklinio stalo, bet niekas nieko nesakė.

– Perskaitysi? – Alfa pasisuko į Milkį.

Milkis klausiamai nužvelgė sėdinčiuosius, mes nekantriai linktelėjome. Elfė su Neandru įsitaisė šalia mūsų, ir Milkis pradėjo skaityti.

Aštuoni

Skaitant toliau pateikiamas žaidimo taisykles turi dalyvauti visi grupės nariai. Taisykles balsu skaito vienas asmuo. Tą asmenį išrenka grupė, skaitančiojo nevalia pertraukti.

VEIKSMO VIETA

Pačiame Ramiojo vandenyno viduryje yra atoki sala, vadinama Izola. Čia neribotam laikui susitinka dvylika jaunuolių.

Vienas jų tampa žudiku. Jis slapčia pasirenka auką ir nuveda ją į slėptuvę saloje, šitai vyksta tol, kol iš Izolos dingsta visi.

ŽAIDĖJŲ SKAIČIUS

Dvylika.

ŽAIDIMO MEDŽIAGA

Žaidimo instrukcija ir dvylika užklijuotų vokų su žaidimo kortomis. Vienuolika kortų nurodo, kas bus auka. Dvylikta korta paskiria žudiką. Gavęs šią kortą žaidėjas sužinos, į kokią slėptuvę reikia nugabenti auką. Slėptuvė parinkta taip, kad žudikas atpažins ją tuojau pat, o kiti grupės nariai nieko nesupras.

PASIRENGIMAS ŽAIDIMUI

Aukos ir žudikas parenkami burtų keliu.

Tam tikslui prieš pradėdant žaidimą užklijuoti vokai išdėliojami ant stalo. Kiekvienas žaidėjas pasirenka voką ir perskaityti savo kortos pasitraukia į nestebimą vietą. Tačiau negalima eiti į dušus, tualetus ir persirengimo kabinas.

Vėliau visi žaidėjai sudeda savo kortas į vokus ir nuneša prie juodos pašto dėžės už didžiojo namo. Kai susirenka visi žaidėjai, vokai paeiliui sumetami į dėžę.

ŽAIDIMO PRADŽIA

Žaidimas prasideda iškart, vos tik paskutinis vokas atsiduria pašto dėžėje.

ŽUDIKO UŽDUOTIS

Žudikas gali veikti bet kuriuo paros metu visoje saloje. Jis nusižiūri kurią nors auką saugodamasis, kad jo nedemaskuotų nė vienas kitas žaidėjas. Žudikas elgiasi taip: jis paima auką už kairio riešo ir slapčia nuveda į slėptuvę, ten palieka auką vieną.

Signalas iš kaimyninės salos praneš, kad auka sėkmingai išplukdyta iš Izolos. Šis signalas – rūko sirena, ją aiškiai girdės visi žaidėjai.

Tik pasigirdus šiam signalui žudikas gali vesti į slėptuvę kitą auką. Jei žudikui pavyks taip eliminuoti visas aukas, jis taps žaidimo nugalėtoju.

AUKŲ UŽDUOTIS

Aukos laisvai vaikšto po salą, kol jų neužklumpa žudikas. Kai žudikas paima auką už kairio riešo, ji turi sekti paskui jį į slėptuvę. Auka negali priešintis ar triukšmaudama, šūkaudama atkreipti kitų grupės narių dėmesį.

Slėptuvėje auka privalo laukti, kol bus paimta. Šis veiksmas – išorinis. Auka bus išgabenta iš Izolos ir parsijsta namo.

Jei kas nutiks, bus pranešta aukos tėvams ar globėjams.

Jei auka mano atpažinusi žudiką, neturi apie tai pranešti kitiems, bet gali stengtis nesusidurti su žudiku.

Jei vienai ar daugiau aukų pavyks pasprukti nuo žudiko, jos taps žaidimo nugalėtojomis.

ŽAIDIMO PABAIGA

Žaidimas baigiamas, kai žudikas eliminuoja visas aukas. Jei jis nespės to padaryti per tris savaites, žaidimas bus baigtas įsikišus iš išorės.

Pasibaigus žaidimui baigiasi ir viešnagė Izoloje. Žaidėjai, pasprukę nuo žudiko, iš salos bus išplukdyti laivu.

YPATINGOSIOS TAISYKLĖS

Nei žudikui, nei aukoms nevalia naudoti jokios prievartos.

Vos tik auka palieka Izolą, kiti grupės nariai įsipareigoja aukos asmeninę nuosavybę (tris salos daiktus) paslėpti aukos skrynioje. Jei tarp asmeninės nuosavybės būtų gyvų padarų, likusieji įsipareigoja rūpintis jais iki žaidimo pabaigos. Jei paskutinis lieka žudikas, šią atsakomybę prisiima jis.

Vienaip ar kitaip pažeidus taisyklės filmo projektas iš karto nutraukiamas. Žaidėjas, nusizengęs taisyklėms, savo lėšomis skrenda namo ir atsisako atlygio už dalyvavimą projekte. Tas pat galioja, jei kuris nors iš grupės narių atsisakytų žaisti.

Devyni

MEFISTAS PIRMAS nutraukė tylą. Juodas labradoras skalydamas sustojo priešais tetulę Kėtę, kai ši su nuluptu bananu burnoje nuslydo nuo kėdės. Solo sudraudė šunį, ir užvirė maišatis.

– Negaliu patikėti, – sušnypštė Kris ir prisidegė dar vieną cigaretę. – Perskridom pusę pasaulio, ir dabar, ko gero, tuoj reikės lėkti atgal?

– Taip, tas ir pikčiausia! – Elfė čiupo sulankstyta lapą, kurį Milkis buvo padėjęs ant stalo, ir taip dėbelėjo į jį, tarsi mielai būtų sudraskiusi į skutelius. – Vienas iš jaunuolių tampa *žudiku* – ką tas niekšas sau mano?

– Nieko. – Džokeris šyptelėjo. – Jis kikena į saują matydamas mus čia sėdinčius. Bent jau aš, juo dėtas, šitaip elgčiausi. Ko gero, teks pakeisti ateities planus. Kam būti marionete, jei pats gali tampyti virvutes? Pone Tempelhofai, gal jums kartais reikia dar vieno asistento?

– Gal kaip žmogus tas Tempelhofas tikras niekšas, – pratarė Lungas. – Kartą skaičiau, kaip jis elgiasi su savo darbuotojais. Vieną režisieriaus asistentą išjuokė visos komandos akivaizdoje, beje, visai nepakeldamas balso. Bet tas tipas apsiverkė. – Lungas šaltu veidu apsidairė po kambarį, Džokeris šyptelėjo.

– Na, dabar man įdomu, ar šitai liks sumontuotame filme, ar bus iškirpta. Viena aišku – žaidimėlis prasidėjo. Tiesa, Tempelhofai? – Džokeris atsilošė kėdėje ir sunėrė rankas ant pakaušio.

Elfė išsižiojo. Ji pakėlė akis nuo instrukcijos, nužvelgė sėdintčius aplink stalą, tada pažiūrėjo į lubas, į sienas, į didelius langus ir vėl į mus. Kai pagaliau užsičiaupė, jos lūpos virpėjo.

Mona sukiojo sidabrinį pieštuką.

– O jei nežaisime? – paklausė ji savo keistuoju aukštu balsu.

– ...projektas bus nutrauktas, – nukiūto Darling. – Negi nesiklausei? Jei nesutiksim žaisti, viskas baigta.

– Man šiaip ar taip baigta, – sumurmėjo Perl. Staiga ji man pasirodė gerokai išblyškusi. – Nekenčiu tokių žaidimų. Jei būčiau žinojusi, nebūčiau skridusi.

– Aš irgi ne, – karštai pritarė jai Elfė. – Bijau ankštos erdvės, po galais! Kai įsivaizduoju, kad būsiu nutempta į kažkokią tamsią slėptuvę...

– Tikrai. – Darling nužvelgė Elfę. – Tau reikėtų erdvios slėptuvės.

– Ak, užsičiaupk, – sumurmėjo Elfė. Rūpestis dėl slėptuvės, regis, ją visai išmušė iš pusiausvyros. – Ir kur apskritai ji galėtų būti? – paklausė baimingai.

Darling užvertė akis.

– Slėptuvė vadinama slėptuve, nes ji paslėpta, brangute. Vienintelis, kuris žino, kur ji, yra žudikas.

Elfė perliejo Darling paniekos kupinu žvilgsniu.

– *Žudikas*, – tarė Lungas. – Ar žinot, kaip tai skamba?

Perl akyse sužibo ašaros.

– Aš bijau, – sukuždėjo ji.

– Nagi, – Milkis uždėjo ranką Perl ant plaštakos. – Juk tai galų gale tik žaidimas. Niekas nebus nudurtas ar kitaip nudėtas.

– Vis tiek. – Elfė pašoko nuo kėdės. – Aš nepasirašau!

– Na, tai tikriausiai turi atliekamų smulkiųjų bilietui atgal. – Kris išpūtė aukštyn dūmų ratilą. – Jei teisingai supratau taisykles, iš savo atlygio jų nebepasiimsi.

– Šūdas! – Elfė klestelėjo ant kėdės. – Už savo atlygį ketinau metams vykti į Indiją.

Aš pažvelgiau į sieną, po to į lubas. Džokeris teisus, Tempelhofo ekrane mes veikiausiai vaidinome puikią sceną. Blogame filme, pagalvojau. Aš pataikiau ne į tą filmą.

– O man tas žaidimas visai atrodo fainas, – staiga išpoškino Alfa. Jis sudėjo pirštus lyg pistoletą ir vypsodamas pūstelėjo į smiliaus galiuką.

Solo susižvelgė su Lungu. Neandras spoksojo į grindis, o Perl virpančia ranka šluostėsi akis.

Kažkaip vis tas pats, pagalvojau. Grupė susideda iš tų, kurie kalba, ir iš tų, kurie tyli. Ir man kažkodėl labai palengvėjo, kad Solo priklauso pastariesiems. Bet Solo tylėjimas vis dar slėpė tą pačią keistą prislėgtą nuotaiką, jis vėl prisidėjo rankas prie smilkių, tarsi jam būtų skaudėję galvą. Mona, kaip ir vakar, išsitraukė piešimo bloknotę. Valandžiukę kambaryje buvo girdėti tik jos sidabrinio pieštuko skrebenimas.

Džokeris pakėlė nuo grindų tetulę Kėtę.

– Kiek panašu į vaikišką žaidimą „Žudynės tamsoje“. Arba „Dešimt mažų negriukų“. Ar žinot tą seną juostą pagal Agatą Kristi? Ten irgi grupė žmonių buvo atokioje saloje. Ir galų gale... nebeliko nė vieno. – Džokeris atsisėdo guminei lėlei ant kelių. –

Ką tu pasakysi apie mūsų žaidimą, tetule Kėte? – Jis pasukiojo guminės lėlės galvą, tarsi ši dairytųsi, ištraukė iš burnos bananą ir plonai sucypsėjo: – Valio, bus tikrai smagu!

Milkis šyptelėjo, bet Elfė piktai sukibirksčiavo akimis.

– Smagumą bent aš suprantu visai kitaip – tikrai jau ne kaip laukimą atokioje saloje, kol tave sumedžios žudikas. Man tai atrodo *primityvu*.

– O iš kur žinai, kad ne tu esi žudikė? – Darling baisiai stengėsi išlaužti kandžią šypsena.

– Tada bent jau žinočiau, kas bus mano pirmoji auka, – suniurzgė Elfė.

Lungas pasiėmė juodą sulankstytą lapą ir suraukęs kaktą skaitinėjo.

– Bet taisyklėse neparrašyta, *kada* turime traukti tas kortas, – sumurmėjo jis. – Mes čia dar tik vieną dieną. Šiandien gruodžio antroji. Būsime saloje iki dvidešimt pirmos. Manau, galime nesukubėti.

Kris paėmė lapą iš Lungo.

– Tikrai, – mąsliai tarė ji. – Teoriškai galėtume kortas ištraukti ir paskutinę dieną. O iki tol linksminsimės. Ką apie tai pasakysit, pone Tempelhofai?

Solo veide išvydau keistą išraišką. Sekundės dalį jis šypsojosi, tačiau beregint tapo rimtesnis nei iki tol...

– Negalima! – suriko Milkis.

– Gal tu Tempelhofas? – nusišaipė Kris.

Milkis nuraudo, ir akimirksnį vėl įsiviešpatavo tylą. Darling knebinėjo riešo įtvarą, paskui atsikrenkštė ir čiupo stiklinę norėdama atsigerti, bet paspringo ir kosėjo tol, kol Lungas padaužė

jai per nugarą. Įsivaizdavau, kaip Tempelhofas sėdi prie ekranų ir juokiasi.

Solo išėjo iš kambario. Mefistas nukiceno įkandin. Tada atsi-
stojo ir Mona su piešimo bloknotu; netrukus prie apskrito stalo
liko tik Neandras, Perl ir aš. Juodosios dėžutės dangtelis gulėjo sta-
lo viduryje, melsva kaip ledas akutė spoksojo į mus šalta ir nebyli.

Neandras po pažastimi spaudė knygą apie paukščius. Jis atro-
dė liūdnas.

– Dar kiek pasivaikščiosiu, – tarė.

Mudvi su Perl patraukėme į paplūdimį. Dabar saulė buvo
aukštai danguje. Spigino dar karščiau, bet nuo jūros pūtė gairvus
vėjas. Vanduo kilo, mačiau, kaip plūsta turkio spalvos bangos. Jos
plakėsi į krantą, dvi didelės bangos tolėliau lūžo. Iš jų išniro galva.
Perl prisidengė akis delnu.

– Ar ten Solo? – paklausė ji.

Linktelėjau. Jo galva dar sykį paniro bangose, paskui vaikinas
stipriais yriais nuplaukė tolyn, už kyšančios iš vandens uolos. Pa-
žvelgiau į dangų ir pagalvojau, kad ten nėra kamerų. Jūroje Solo
vienas, ir vėl neregima gija širdyje patraukė prie jo, pirmą kartą
panorau pasikalbėti. Paklausti, ką *jis* galvoja apie šį žaidimą ir apie
tai, kad Tempelhofas mus taip prigavo. Tačiau tai dar ne viskas, ko
būčiau norėjusi jo paklausti, ir tai šią akimirką supratau. Norėjau
sužinoti, kas jis. Koks jo vardas, iš kur jis, kaip gyvena. Ne salo-
je – tikrame gyvenime.

Perl šilta ranka palietė petį.

– Kaip čia gražu, – gėrėjosi. Bet pasakė atsidusdama, žemas
balsas atrodė prislėgtas. Perl nužingsniavo į namą, o aš atsigulčiau
palmės šešėlyje ir pamėginau atsipalaiduoti. Nepavyko. Mintys

apie žaidimą sukosi galvoje vis greičiau. Aš irgi tylėjau, nė žodžiu neprasitariau, ką manau apie visa tai.

Pasiverčiau ant šono ir pirštu piešiau smėlyje mažus klausukus. Ką aš apie tai manau? Pirštų galai nupiešė šauktuką. Įtūžusi. Staiga pasijutau įtūžusi.

Kai šiandien galvoju apie tą akimirką, tebejaučiu tokį pat įtūžį. Nežinojau, kas mūsų lauks Izoloje – žinojau tik apie kameras ir tai, kad būsime apgyvendinti saugiai. Niekas nieko daugiau nežinojo, toks, matyt, buvo Tempelhofo planas – ir mes jam pritarėme. Bet dabar aš jaučiausi... išduota. Manipuliuojama. Prisiminiau pašaipią Džokerio pastabą apie marionetes. Tam tikru atžvilgiu jis pataikė tiesiai į dešimtuką. Nors nematomas, Tempelhofas tampo mus už virvučių, už *mūsų* virvučių. Šituo žaidimu jis davė režisieriaus nurodymą, davė nepakeldamas balso. Ir mes turime paklusti – antraip projektas bus nutrauktas.

Čia į mano įniršį įsimaišė dvejonės. Aš nenorėjau išvykti, nenorėjau grįžti į Vokietiją, norėjau pasilikti čia, kol sukaks aštuoniolika, ir tada... bėriau pro pirštus smiltis, kol klausukai ir šauktukas išnyko.

Atsidususi atvirtau aukštiekninka ir sumirkčiojau į mirguliuojančią palmių žalumą. Perl teisi. Čia taip gražu, nepaisant kamerų, nepaisant to žaidimo, laukiančio savo dalyvių. Ir galų gale Milkis teisus: juk tai tik žaidimas. Jei būsiu atsargi, *žudikas* manęs nepričiups. O jei pati ištrauksiu žudiko kortą... giliai atsidusęs man pavyko šią mintį išmesti iš galvos.

Klausiausi bangų šniokštimo, girdėjau paukščių balsus, žemą tra-ta-ta-ta-taa, tra-ta-ta-taa, po trumpos pertraukėlės į šį šūksnį atsakė kitas toks pat balsas. Ar Solo dar jūroje? Norėjau pakelti

galvą, bet akių vokai apsunko, ir kai po kiek laiko ausis pasiekė džiugus *kis-ka-diii*, jau snūduriavau.

Nubudau kažkam bakstelėjus į skruostą. Jūrų sraigės kiautas gulėjo ant smėlio visai šalia manęs, turbūt per miegus padėjau ant jo skruostą.

Veidai degė nuo saulės, o skruostas, ant kurio gulėjau, buvo lyg skrudinta filė. Bet jaučiausi geriau. Daug geriau, keistai laiminga ir lengva, tarsi būčiau susapnavusi gražų sapną. Nusibraukiau nuo akių smilteles ir apžiūrėjau kiautą. Jis mirguliavo perlamutro spalvomis, šios mainėsi su rusvai raudona, o forma priminė ragelį, jo smaigalys ir dūrė man į skruostą. Jutau žaizdelę po kairiu skruostikauliu, truputį peršėjo.

Namelio anga buvo švelniai rausva, priekyje, lygiame paviršiuje, radau mažytę širdies formos dėmelę. Šypsodama suspaudžiau saujoje savo brangų radinį ir apsižvalgiau. Paplūdimyje buvau viena, vandenyje irgi nieko nematyti. Tada į atmintį vėl įsėlino žaidimas, ir atsidususi pakilau iš savo vietelės po palmę. Sraigės kiautą pasiėmiau, parsinešiau ir pasidėjau ant naktinio stalelio šalia Esperansos nuotraukos.

Vėlyvą popietę vėl susirinkome prie stiklinio stalo. Tarsi susitarę įrisnojome vienas paskui kitą. Milkis išvirė didelį puodą ryžių, garnyrui patiekė kukurūzų burbuolių ir pomidorų salotų. Mefistas gavo šunų ėdalo iš dėžutės. Sandėliukas buvo prigrūstas maisto, net braškėjo, turėjome netgi šaldiklį. Tų produktų būtų užtekę ne vienai savaitei.

– Na, ką manot? – paklausė Lungas baigus valgyti. – Lauksime ar žaisime?

Kai Džokeris paskleidė ant stiklinio stalo paviršiaus juodus vokus, buvo dar šviesu. Dar kartą perskaitėme taisykles ir nusprendėme traukti juos iš eilės. Visi atrodė vienodi, juodi, be jokių užrašų, su ledo spalvos rainele vietoj antspaudo. Kris ištraukė pirmąjį, nuo jos pasukome pagal laikrodžio rodyklę. Nervingiausia man pasirodė Darling. Ji nuolat kandžiojo plaukų sruogą, atėjus eilei traukti, jos rankos virpėjo.

Alfa paėmė paskutinį voką.

Ir tada išsiskirstėme.

Atsisėdau ant savo lovos, be manęs, kambaryje dar buvo Mona, bet mūsų lovos toli viena nuo kitos, mudvi nepersimetėme nė žodžiu.

Aš buvau auka.

Ant mano kortos – juodos, su ledo spalvos užrašu – nebuvo nieko daugiau, ko nebūčiau žinojusi iš žaidimo taisyklių. Kad slėptuvė erdvi, kad ten yra elektra ir kad ten būsiu stebima kamerų. Kad slėptuvėje neteks užsibūti, jei žudikas mane sučiups. Kad atplauks laivas ir nuplukdys į žemyną. Kad skrydį namo iš ten organizuos Tempelhofo asistentė.

Kad aš privalau laikytis taisyklių.

Saulei leidžiantis susirinkome už namo prie juodosios pašto dėžės. Ji buvo didelė ir sunki, tarsi lauktų storų paketų, o ne dvylikos mažų vokelių. Salą gaubė vakaro tyła, oras neįprastai tankus, veik apčiuopiamas. Gėlės švytėjo, tarsi savo spalvomis būtų norėjusios pasipriešinti prieblandai, oras vaiskus, kone spindintis. Atslenkanti vėsa, vakar man pasirodžiusi maloni, šiandien atrodė kone grėsminga.

Be galo ilgą akimirką tiesiog stovėjome. Vėliau šią sceną dar kartą mačiau ekrane. Bet ji ir neįrašyta vis dar tokia ryški mano atmintyje, kad galiu prasukti vos užmerkusi akis.

Džokeris šypsodamas kilstelėjo antakį, nes aš nužvelgiau jį.

– Būūū, – sududeno jis, ir Perl susigūžė, tarsi jai kas būtų įdūręs.

Alfa persibraukė ranka šviesius plaukus. Ant lūpų žaidė laimėtojo šypsena, bet kiek dirbtinė. Milkis spoksojo į pašto dėžės plyšį, Neandras stovėjo šalia jo. Vario spalvos plaukai žvilgėjo saulėje, platus krūtinkaulis tankiai kilojosi. Kris nervingai traukė dūmą. Iš už Lungo diržo kyšojo peilis, pamatęs baimingą mano žvilgsnį jis nusijuokė. Elfė buvo neįprastai tyli, o Darling dar nervingesnė nei anksčiau. Solo atrodė visai atsipalaidavęs. Kakta lygutėlė, tamsios akys ramiai žvelgė į susirinkusiuosius.

Monos veido išraiška kaip visuomet buvo abejinga, tarsi ne šios žemės būtybės. Didelės akys, regis, žvelgė kiaurai mus, viena sidabriška, kita šviesiai ruda. Plika galva švytėjo tarsi nusvidintas rutulys.

Tyliai plastelėdami vokai dingo juodoje dėžėje.

Dingo ir dienos šviesa – tarsi ją irgi būtų prarijusi dėžė. Tarp krūmų ir gėlių ėmė sruventi tamsa, o miškas už mūsų nugarų staiga pasidarė panašus į gyvą būtybę.

– Ar kas nors nori pasivaikščioti naktį? – Džokerio pasiūlymas nuskambėjo tyloje.

Kris pasipiktinusi sušnarpštė ir dingo didžiajame name. Mes su Elfe ir Perl nusekėme jai iš paskos.

Mes keturios atsigulėme pirmos. Praradau laiko pojūtį, bet man atrodė, kad jau gili naktis. Šviesas užgesinome tik grįžus Monai su Darling, ir tamsa man pasirodė tiesiog visagalė.

Svarsčiau, gal užsidegti žvakę, vos to nepadariau, bet čia Elfė įsijungė lempelę ir pasiėmė pasakų knygą.

Girdėjau, kaip ji verčia lapą po lapo, kol nugrimzdau į neramų snaudulį. Kas porą minučių praplėšdavau akis. Elfės lempelė tebedegė, bet ji užmigo, tvirtai laikydama rankose knygą.

Lauke čirškė cikados, nuo jų keliamo garso skaudėjo ausis, o kai jos nutilo, krūtinę prislėgė tylą. Kai po kiek laiko prie savo baldakimo išvydau šešėlį, iš siaubo vos nesurikau. Tačiau nepajėgiau pasijudinti, jaučiausi lyg surakinta.

Ten stovėjo Mona.

– Negaliu užmigti, – tarė ji tyliai. Tada praskleidė baldakimą ir nesiklaususi palindo po mano antklode. Jos kūnas buvo vėsus, oda kvėpėjo tamsia lapija.

– Tu panaši į ją, – sukuždėjo man į ausį.

Aš įsitempiau.

– Į ką?

– Į merginą nuotraukoje. – Mona pasigrėžė į mane. Mėnulis švietė tiesiai pro langą virš mano lovos. Sidabrinė blyški jo šviesa krito ant kriauklytės, gulinčios šalia Esperansos nuotraukos.

Nedrišau net alsuoti.

Mona atsuko nugarą ir susirangė kaip mažas padarėlis man prie pilvo.

Klausiau savęs, kiek scenų tilps į Tempelhofo filmą. Tada apsikabinau Moną, įsiklausiau į nelygų jos alsavimą ir svarsčiau, gal tai tik triukas. Gal netrukus liesi Monos pirštai apkabins mano kairį riešą, kai miegosiu... kai... aš... miegosiu...

Bet kai pašokau nuo visa persmelkiančio sirenos garso, Monos mano lovoje nebebuvo.

Dešimt

Jis visą naktį sėdėjo prie ekrano, bet nesijautė pavargęs. Priešingai. Buvo puikiausios nuotaikos.

Žaidimas prasidėjo, ir dar kaip! Greičiau ir gerokai sklandžiau, nei jis galėjo pasvajoti. Dar kartą peržiūrėjo sceną ir sužavėtas švilptelėjo pro dantis. Genialus ėjimas – bet ir ta akimirka išties tobula.

Ir paleisti rūko sireną tik paryčiui – irgi protinga, netgi labai protinga. Jis patenkintas nusijuokė. Dabar kiti niekaip neatspės, kas gi žudikas. Netgi negalės išsiaiškinti, kada dingo pirmoji auka. Jis greitai pasiuntė SMS su žudiko vardu, tada įsipylė kavos, paglostė Mirjam atvaizdą ir vėl palinko prie ekrano. Taip, gali pavykti. Tikrai gali pavykti.

TRŪKO NEANDRO.

Pamatėme tai susirinkę prie stiklinio stalo vienuolika.

Visus nugąsdino rūko sirena, bet miegojo tik vienas kitas, ir, ko gero, du berniukai leido naktį ne miegamajame. Milkis pasakojo, kad tik Solo, Džokeris ir jis buvo atsigulę.

Alfa pasiliko didžiajame name, pasakojo atsigulęs kampe ant pagalvių, bet nieko negirdėjęs.

Kur buvo Lungas, nesužinojome, jis grįžo iš lauko drauge su Mona. Ji vis dar buvo su naktiniais marškiniais, trumpais marškinukais, ant jų – samanų žalumo dėmė. Jos akys man pasirodė dar didesnės nei įprastai.

Džokeris atsistojo ant vienos iš kėdžių ir suplojo rankomis.

– Aplodismentai žudikui! – suriko jis ir nužvelgė mus iš viršaus vieną po kito. Tada pakilojo antakius. Tikrai atrodė kaip Arlekinas – tie aštrūs veido bruožai, velniška ožio barzdelė ir kumpnosis. – Gal kas nori nusilenkti?

– O kaipgi tu pats? – pasiūlė Alfa.

Tačiau dauguma mūsų žvairavo į Lungą, jo juoduose blizgančiuose plaukuose buvo įsivėlusios kelios šakelės. Ir aš klausiau savęs, iš kur jis atėjo ir ką slepia abejinga jo veido išraiška.

Kris žvilgsnis sustojo prie Alfos. Ji prisidėgė cigaretę.

– Ar negalėtum dūmyti lauke? – sumurmėjo Elfė.

Kris giliai įtraukė ir išpūtė dūmus.

– Jei mane palydėtų bent du iš jūsų, mielai eičiau, – tarstelėjo.

Dauguma patraukėme į paplūdimį. Žydrame danguje nebuvo nė debesėlio, saulė taip kepino, kad pasirinkome vietą po palmėmis. Smėlis degino. Atsinešėme iš namo margų paklotų, juos Perl atrado vienoje iš lentynų, ant karšto smėlio jie buvo lyg šildomos paklodės.

Lungas palmių pavėsyje pririnko kokoso riešutų. Apsijuosęs strėnas juosta, su juoda kasele, tamsiaodis, jis labiausiai iš visų panėšėjo į salos gyventoją. Dantyse laikė įsikandęs peilį. Juo pragrėžė kokoso riešutus ir padarė tiek skylių, kad galėtume gerti gardžias

sultis, kurios visai nebuvo tokios saldžios, kaip tikėjausi, ir stebėtinai malšino troškulį.

Apie Neandrą nebekalbėjome. Man pasirodė, kad nenorime leisti Tempelhofui džiūgauti dėl mūsų nerimo. *Mes vaidiname dieną rojuje*, regis, toks buvo slaptažodis, ir kiekvienas laikėmės jo savaip. Vis dėlto esu tikra, kad daugumoje galvų įkyriai sukosi vis ta pati mintis. Kas ištraukė žudiko kortą? Kaip galėjo pirmoji auka dingti taip greitai? Ir kada tiksliai tai įvyko? Vos sutemus – o gal jau prieš tai? Kurgi ta slėptuvė? Ir kas taps kita auka?

Dabar mūsų tykojo ne tik neregimos kameros, išslapstytos tarp palmių, tarp susivijusių storų mangrovių šaknų ir peleko formos į mūsų įlanką įsirežiančioje uoloje. *Vienas jaunuolis tampa žudiku*. Kuris?

Kas jis? Kurio turime saugotis?

Į vandenį irgi leidosi uolos, aukštos ir glotnios, tarsi jas būtų nusvidinusios nepaliaujamos bangos. Viena iš jų, gana toli jūroje, priminė banginio kuprą. Už tos uolos vakar dingo Solo.

Apsauginis kremas nuo saulės, SPF 30, keliavo iš rankų į rankas. Perl, apsisupusi marga skraiste, tirštai nusitėpė kremu nepri dengtas kūno vietas. Elfės paklausta, kodėl šitaip daro, nusijuokė.

– Saulė degina ne tik tai, kas balta, – tarė ji švelniu balsu. Perl atsinešė mežginį, meliono dydžio tamsiai žalios vilnos kamuolį, apačioje kybojo pusė šalio, o pamačiusi pašaipų Elfės žvilgsnį, paaiškino: – Mano draugui – Kalėdoms.

Elfė sukikeno, o Perl staiga keistai nuliūdo. Turbūt tikrai norėjo pasiimti mobilųjį telefoną dėl jo.

Darling vilkėjo raudoną bikinį. Kelnaitės – tik siaurikės, o ant viršutinės dalies švytėjo dvi blizgančios širdutės. Jos oda buvo auk-

so spalvos, ir Elfė šnipštelėjo, kad Darling savo honorarą veikiausiai paklojo soliariumui. Kai Darling kremu pasitėpė iš priekio, laikydama tūbelę rankoje nužingsniavo prie Džokerio, šis pasikišęs tetulę Kėtę kaip pripučiamą pagalvę buvo atsirėmęs į palmę.

– Ką sako blondinė, kai jai kremu patepa nugarą? – paklausė Darling taip garsiai, kad išgirdome visi.

– Och... – pralemeno Džokeris ir įniko pešioti barzdelę. – Deja, šito juoko nežinau.

– Tai sužinok, – sučiulbėjo Darling. Nusinėrė liemenuko petnešėles ir raitomis atsisėdo Džokeriui ant kelių.

Džokeris nedrąsiai apsidairė ir ėmė tepti kremu Darling nugarą.

Ką tik pradėjęs mankštintis Alfa sustojo ir dėbtelėjo į juodu. Darling susikryžiavo rankas ant krūtinės ir palenkė galvą. Ilgi šviešūs plaukai it žvilganti uždanga krito Džokeriui ant kojų, tetulė Kėtė praverta burna sėdėjo jam už nugaros.

Džokeriui baigus Darling tebesėdėdama jam ant kelių atsigręžė ir paleido liemenėlę iš rankų.

– Blondinė sako „ačiū“.

Džokeris užsikosėjęs atsirėmė į savo guminę tetulę, o Darling atmetė plaukus už nugaros. Pabrėžtinai lėtai užsisėgė liemenėlę ir stodamasi pasirėmė Džokeriui į šlaunį.

– Na, kaip tau anekdotas?

Džokeris bandė šyptelėti, ir jo barzdelė smarkiai suvirpėjo.

Elfė susierzinusi papurtė galvą.

– Dieve, kokia beskonybė.

Taip, pagalvojau aš. Bet Darling gavo kaip tik tai, ko norėjo. Vienas nulis Džokerio nenaudai.

Į paplūdimį su oranžiniais šortais ir banglente po pažastimi atėjo Milkis. Jis nusiyrė į jūrą ir įgudusiais banglentininko judesiais ėmė joti ant bangų. Sklandžiai slysdavo lenta bangomis aukštyn, pasiekęs viršų darydavo kilpą ir šaudavo atgal į kobalto melsvumo vandenį. Elfė sėdėjo šalia manęs prisidengusi akis ranka. Kartą jai išsprūdo atodūsis, Perl dėl to sukikeno, o Elfė nuraudo.

Solo su Lungu žaidė Milkio skraidančia lėkšte, Mefistas lodamas lakstė nuo vieno prie kito. Solo mūvėjo tik išblukintus džinsus. Jo oda buvo švelniai rusva, šviesaus, aksominio karamelės atspalvio, kūnas, ne taip dirbtinai užgrūdintas kaip Alfos, dar turėjo kažį ką berniokiško. Man tikrai reikėjo pasistengti, kad ištaisai nespoksočiau į jį, tai pasidarė dar sunkiau, kai jie abu sukrito į smėlį per porą metrų nuo mūsų. Kalbėjosi apie sportą.

– Mokykloje man labiausiai patiko lengvoji atletika. – Solo balsas buvo atviras ir ramus. – Futbolą irgi mėginau žaisti, bet kažkodėl nesu jam gabus. Manychiau, nesu komandinis tipas. O kaip tu? Kiek laiko dirbi cirke?

Lungo atsakymą užgožė nematomo paukščio *kis-ka-diii*, ir vėl prisiminiau Neandrą. Kur jis dabar? Mačiau liūdną veidą, kai su knyga apie paukščius po pažastimi dar sykį išėjo pasivaikščioti. Tada mačiau jį paskutinį kartą. Kas, galvojau aš. Kas ištraukė žudiko kortą? Elfė? Perl? Nejmanoma. Jos abi nesugebėtų to slėpti, o gal? Elfė lankė aktorių mokyklą, juk pati man pasakojo. O gal iš tiesų ji visai kitokia – galbūt visi iš tiesų visai kitokie. Vėl žvilgtelėjau į Solo. Mefistas tysojo prie jo kojų smėlyje, atmetęs visas keturias letenas, Solo kasė jam pilvą. Sugavęs mano žvilgsnį, šyptelėjo ir vos vos linktelėjo. Aš irgi šyptelėjau, bet pajutusi, kad nuraudau, skubiai nusigrežiau.

Staiga nebežinojau, ko bijau labiau: kad jis žudikas ar kad auka.

Vakare Lungas paplūdimyje užkūrė laužą. Pririnko sausų žagarų ir sukrovė juos vieną ant kito, liepsnos spragsėdamos godžiai kyščiojo liežuvius ir žėrė kibirkštis į nakties dangų. Milkis iš šaldiklio atnešė dešrelių, laikėme jas pamovę ant ilgų pagalių virš ugnies. Skonis buvo visai kitoks nei vokiškų. Viskas buvo kitaip. Netgi oras.

Dangus buvo giedras, nusėtas žvaigždžių, ir po vakarienės Lungas surengė pasirodymą. Jis apliejo deglus benzinu, panardino į žarijas ir šokdino liepsnas ant nuogo kūno. Paskui gurkstelėjo benzino iš kanistro, prisikišo deglą prie burnos ir išspjovė į nakties tamsą milžinišką ugnies kamuolį. Švytinti šviesos būtybė šoko virš mūsų galvų, kol pavirto šviesiais dūmais, kurie tyliai sumišo su tamsa. Lungas sėdėjo ant žemės smarkiai atsilošęs, siaura krūtinė tankiai kilojosi, tada perbraukė deglu per žastą. Elfė susižavėjusi plojo, o aš vėl sugavau Solo šypsena. Jo akyse atsispindėjo liepsnos. Solo atsistojo, dingo tamsoje ir po akimirkos grįžo su berimbau.

– Koks čia instrumentas? – paklausė Perl.

– Berimbau, – paprastai atsakė Solo.

Perl nusijuokė.

– O kas tai yra berimbau? Turiu galvoj, iš kur jis?

– Iš Brazilijos, – mestelėjęs žvilgsnį į mane paaiškino Solo. –

Tai pagrindinis kapueiros instrumentas. Esi apie tai girdėjusi?

Milkis linktelėjo, Perl papurtė galvą.

– Kapueira, – ėmė aiškinti Solo, – yra kovos šokis. Kilęs iš Afrikos, senovėje, matyt, buvo ritualinis. Vergai, iš Portugalijos

atgabenti į Braziliją, pavertė jį savigynos technika, šiandien kapueiros mokoma įvairiose pasaulio šalyse. Sakoma, dažniausiai moko afrikiečiai ir brazilai meistrai. Sustojama ratu, jo viduryje paeiliui kaunasi du kovotojai. Kovai pritaria būgnai ir štai šitas berimbau.

– Skamba neblogai, – tarė Elfė. – Ar tu moki kapueiros kovų?

Solo papurtė galvą.

– Man tik patinka šis instrumentas. Vienas brazilas išmokė jį pasidaryti – ir groti.

Perl linktelėjo.

– Tai pasiklausykim.

Solo suėmė išlenktą medinę lazda, įkišo tuščią moliūgą prie lanko vielinės stygos apačioje ir atsuko jo kiaurymę sau į pilvą. Tada suėmė nykščiu ir smiliumi nediduką apvalų akmenuką ir prispaudė juo stygą. Kitoje rankoje laikė bateką, ploną medinę lazdelę, ir kraitelę su augalų sėklomis.

Kai pirmieji žemi garsai suvibravo ore, pajutau, kaip ant rankų pasišiaušė plaukeliai. Nėra didesnių kerų nei berimbau muzika, kai grojantysis įvaldęs instrumentą – o Solo jį įvaldęs taip, tarsi būtų grojęs visą gyvenimą. Plona lazdele priversdavo stygą vibruoti, akmenuku keisdavo garso aukštį – nuo žemų iki soprana primenančių garsų. Nedidukė, pilna kriauklių kraitelė šokinėjo jo rankose į taktą, gyslotas nuogas Solo kūnas lingavo muzikos ritmu. Oras virto vientisa skambančia kriaukle, sklidina magiškų tonų, kuriuos Solo išgaudavo vienintele instrumento styga. Valandžiukę sėdėjau ir klausiausi, bet po kiek laiko, kai garsai tapo greitesni, kviečiantys, karštligiški, atsistojau ir leidausi šokti. Pamiršau, kur ir kas esu. Tik judėjau ritmu muzikos, besiskverbiančios į kiekvieną ląstelę, lyg srautas tekančios mano gyslomis, ji pripildė mane

visą ir perkėlė į tą magišką, panašią į transą būseną, kai visiškai nustoji mąstyti. Tik kai aplink įsivyravo tylą, supratau, kad visi žiūri į mane. Ir Solo. Visų pirma Solo.

– Čia tai bent, – tylą nutraukė Elfė. – Dabar suprantu, kodėl Tempelhofas tave pasirinko. Ar pažadėjai jam šoki saloje?

Paskubomis atsisėdau ir žvelgiau į liepsnas, veidas iškaitęs, širdis daužėsi kaip pašėlusį.

Milkis irgi atsistojo. Atsinešė būgnelį, ir kai dabar jiedu su Solo užgrojo, Perl pradėjo dainuoti. Staiga pamačiau ją visiškai kitokią. Šiaip jau ramus aksominis jos balsas tapo gilus ir sodrus lyg senos negrės. Ji dainavo amerikietišką gospelą, ir aš prisiminiau Kristų, milžinišką Jėzaus statulą, kuri stovėjo netoli mūsų ant aukšto kalno, išskėtusi akmenines rankas virš Rio. Tai buvo nuostabi akimirka.

Kai atsimerkia, išvydau šokančią Darling. Ji vis dar buvo su bikinio liemenėle, prie jos segėjo trumpą platus sijonuką. Džokeris švilpė ir plojo, bet man nesinorėjo žiūrėti. Nekenčiu, kai mergaitės šitaip šoka. Darling moka judėti, bet ją valdo ne muzika; vienintelis jos šokio tikslas – patraukti visų žvilgsnius.

Iš tamsos sugrįžo ir Alfa, jis atsinešė grotuvą. Perl daina, Milkio būgnas ir Solo berimbau buvo šiurkščiai nutraukti. Kieti technomuzikos bosai trenkė man per veidą, ir Darling vis dar pašėlusiai kraipant klubus Solo pakilo ir išėjo. Aš nusekiau paskui, paprasčiausiai norėjau dingti.

Prie pat didžiojo namo Solo atsigrėžė į mane. Tiestelėjo į mane ranką, o kai aš staigiai atšlijau, nusigandęs sustingo.

– Atsiprašau, – tarė paskubom. – Nenorėjau... – Jis pažvelgė man į akis. – Tu juk iš Rio, ar ne? – sukuždėjo vos girdimai. – Tu brazilė.

Norėjau papurtyti galvą, bet neįstengiau. Linktelėjau ir nuri-
jau seilę, gerklę degino ašaros.

Akimirką atrodė, kad Solo nori mane apkabinti, bet sode pa-
sirodė Kris, ir Solo nuskubėjo į namą.

Duše paplūdau ašaromis. Kai nulipau kopėčiomis, kambaryje
jau buvo ne tik Kris, bet ir Elfė su Mona. Elfė buvo atsivertu-
si savo knyga, perskaitė mums pasaką apie žvaigždžių talerius iš
dangaus. Aš sukiojau rankose kriauklę. Kris apsikabinusi mešku-
tį rūkė prie praviro lango, Mona sėdėjo ant grindų prie lovos ir
piešė. Skaitant, kaip pasakos mergaitė atidavė savo marškinėlius,
pasigirdo rūko sirena.

Iš paplūdimio mūsų link bėgo Darling, Alfa, Lungas, Džoke-
ris ir Milkis. Po kelių begalinių sekundžių iš berniukų miegamojo
išėjo Solo. Su juo buvo Mefistas.

Visi sustojome aplink stiklinį stalą. Solo žvilgsnis slinko nuo
vieno prie kito, išvydęs mane giliai įkvėpė. Žvelgiau jam tiesiai į
tamsias akis ir tą akimirką supratau, kad nebūtina pažinoti žmo-
gaus, kad jį įsimylėtum. Netgi nebūtina būti su juo pasikalbėjus.
Nuo tos akimirkos žinau ir tai, kad meilė gali būti greitesnė už
sąmonę, mane ji pasivijo klibinkščiuodama. Meilė yra kai kas, ko
niekaip negali paveikti. Kai kas, kas ištinka – be priežasties, be
komentarų, nuo jos neapsiginsi. Galbūt meilė kaip muzika, nepa-
aiškinama, ji paliečia be žodžių – plūsta tiesiai į širdį.

Nuleidau akis, pulsas vis greitėjo. Taip džiaugiausi, kad Solo
dar čia.

Ir taip nuliūdau, kad nebėra Perl.

Vienuolika

Skambtelėjo jo telefonas. Trumpoji žinutė, jau trečia per pastarąsias penkias minutes. Jis atsidarė pranešimų skyrelį, perbėgo akimis eilutes ir suirzęs atrasė trumpą atsakymą. Tada dar kartą žvilgtelėjo į savo pastabas apie Perl, ji dabar sėdi laivelyje, grįžta į žemyną. Nana Makheta, toks jos tikrasis vardas. Perl ją paprastai vadindavo tik draugas, apie kurį Heidelberge niekas nežinojo. Perl draugo vardas Ulfas. Jam 48-eri, skyrybų advokatas, jau dvidešimt metų vedęs. Du kartus per savaitę Perl prižiūrėdavo jo dukras, jiedu susitikdavo vakarais, kai Ulfo vaikai miegodavo, o žmona būdavo paskaitose. Ulfo žmona – dainavimo mokytoja, Perl imdavo pas ją pamokas ir šitaip gavo auklės darbą. Naktimis rašydavo ilgiausius elektroninius laiškus Ulfiui, kompiuteryje pradėjo ir dienoraštį. Prisiminęs ilgesingus mergaitės žodžius jis šyptelėjo. Perl ir jos kompiuteris jam kaip atversta knyga. Taip, stiklinės epochos apibūdinimas taiklus. Prieiti prie tokios informacijos jam jau juokų darbas, visai neblogai šitokiu būdu susidaryti dar geresnį grupės vaizdą. Netgi apie Neandrą, kuris iš tiesų vadinosi Tristanas Leandras, jis šį bei tą surado. Berniukas dalyvavo keliuose teatro projektuose ir uždarbiavo pašte. Motina alkoholikė, o berniukas svajoja tapti mokslininku, naktimis rašo eilė-

raščius, visai neprastus. Vieną iš jų, apie Brazilijos paukštį kiskadą, jis netgi atsispausdino.

Surasti informacijos apie Verą buvo gerokai sunkiau. Ji nerašė elektroninių laiškų, dienoraščių ir eilėraščių kompiuteryje. Kad ji pakrikštyta Džojos Reichert vardu ir netrukus švęs aštuoniolikąjį gimtadienį, paaiškėjo per atrankinius pokalbius, taip pat ir šis tas apie vokiečius jos tėvus. Bernhardas Reichertas daktaras, Erika Reichert psichologė, abudu Hamburge gerbiami. Tačiau apie įvaikinimą jis šitokiu būdu nieko nesužinojo, tam reikėjo prisikasti prie konfidencialių dokumentų. Džoja Reichert gimė 1988 metų gruodžio 13 d. Rio de Žaneire, jos vardas Vera Markondes, Erika su Bernhardu įvaikino ją ketverių. Paieškojęs internete vardo Markondes jis rado ir tokią Esperansą, žmogaus teisių gynėją, besirūpinančią gatvės vaikais Rio, bet ryšio su Vera neaptiko. Hamburge Vera lankė dvyliką gimnazijos klasę ir šoko. Braziliškus šokius ir kapueirą. Apie jos pasirodymą Hamburgo „Fabrike“ buvo netgi pranešta per televiziją.

Kai Vera šoko pagal Solo muziką, jis negalėjo nuleisti akių. Šalia jos Darling tebuvo karikatūra, nors savo žavesį ir gerai išnaudoja, netgi labai gerai. Bet Vera gili. Kažkas sklido iš jos gelmės, kažkas, nuo ko jis negalėjo atsiplėšti netgi matydamas merginą tik ekrane. Ji nežino, kokia yra graži, pagalvojo jis. Ir dėl to tik dar gražesnė. Solo ją įsimylėjęs, tai jis irgi mato ekrane. Tai jam nepatinka, bet ir jaudina tuo pat metu. Taip, jaudina daug labiau, nei norėtų. Jis neišgirdo, ką Solo pasakė Verai prieš eidamas į namą, bet Veros reakcijos negalėjo užmiršti. Lengvas virpulyš purtė visą kūną. Reikėjo sutelkti dėmesį į kitką. Tačiau šią akimirką per sunku. Jo mintys visai kitur, ir tai erzina. Žvelgė į Veros veidą, tyrinėjo rimtas jos lūpas, valingus, kiek papūstus nosies sparnelius ir žalias akis, kuriose šitiek liūdesio.

Apie ką svajoji, paklausė jis tyliai ir stumtelėjo telefoną, pypsintį apie naują pranešimą, į šoną.

VISA KITA dieną saulė nesirodė. Oras buvo slopus, sunkus; debesų aptrauktas dangus slėgė mūsų nedidukę salą tarsi apverstas varpas ir puikiai atspindėjo mano nuotaiką. Buvo vėlyva popietė. Aš stovėjau virtuvėje, norėjau pasiimti kavos ir vaisių, vis žvilgčiojau per petį ir krūptelėdavau nuo menkausio krebždesio. Keista, kokia reali gali būti baimė, net jei ją sukelia tik žaidimas. Matyt, Tempelhofas šitai žinojo – ir tai veikia, jau dabar veikia. Nuo tada, kai dingo Perl, mes stebime vienas kitą dar įtariau, praėjusią naktį buvo garsiai paskelbti pirmieji įtarimai. Džokeris įtarinėja Lungą, nes jis sėdėjo prie laužo šalia Perl, Lungas tik trūktelėjo pečiais. Alfa priminė, kad mums nevalia įvardyti žudiko, net jei tariamės jį atpažinę. Po šių žodžių Elfė ir Kris ėmė jį varstyti dar piktesniais žvilgsniais. Solo kaip visuomet laikėsi atokiau, ir man vėl pasirodė, kad jam skauda galvą. Dažnai spausdavo pirštais smilkinius ir gėrė be galo daug vandens. Kažkada nuėjom gulti, grupelėmis. Darling, begalę kartų apsilankiusi tualete, galų gale susivyniojo patalus ir dingo.

Visą priešpietę jos nemačiau, o štai dabar ji sėdi minkštajame kampe, ištiesusi ilgas kojas, ir stebi Džokerį, kuris šokdina Mefistui guminę tetulę. Laiko ją už vienos rankos, o Mefistas susijau-dinęs šokčioja aplink.

Staiga šuo ėmė skalyti it pasiutęs, šoktelėjo ir įkando lėlei į koją, tetulė Kėtė garsiai pokštelėjusi sprogo, o Darling skambiai nusikvatojo.

– Na štai, – sausiai tarstelėjo Džokeris ir pažvelgė į lubas. – Štai žmogžudystė prieš kameras, pasakyčiau. Ką darysim su lavonu, pone Tempelhofai?

Aš išėjau į sodą, ten hamake gulėjo Milkis. Hamaką Elfė vis dėlto pakabino ne paplūdimyje, o tarp dviejų apelsinmedžių. Milkis mušė būgnelį, bet pastebėjęs mane staiga liovėsi.

– Ar būtina šitaip sėlinti? – paklausė šyptelėjęs, nors buvo matyti, kad nusigando.

Lungas, stovintis netoliese prie mangų medžio, atsigręžė – lankstus ir įsitempęs tuo pat metu.

Nusivyliau, kad Solo ne su jais. Jis visą dieną nesirodė, bet mūsų susitikimas praėjusią naktį bėgo tarsi kadras po kadro prieš mano akis, nuolat kartojosi. Pakuždomis ištarti žodžiai, meilus baikštus žvilgsnis ir tarsi nenoromis sustabdytas judesys. Noras su juo pasikalbėti vis stiprėjo. Vakar per pietus mane kankino klausimai vien apie jį. Šiandien jaučiau, kad mielai papasakočiau jam ką nors apie save – tokio poreikio iki šiol nebuvau pajutusi.

Milkis vėl ėmė mušti būgnelį, bet aš buvau pernelyg nerimastinga, kad klausyčiausi. Susirūpinusi nuėjau į miegamąjį ir pamačiusi tuščią Perl lovą atsidusau. Kur ji dabar? Ar bijojo slėptuvėje? Ar džiaugiasi susitikimu su draugu, kuris jos laukia namie? Ar apskritai tas draugas yra? Galėjome pasakoti ką panorėję, galėjome būti kuo įsigeidę, šiuo atžvilgiu taisyklės mūsų nevaržė.

Iš Perl skrynios kyšojo žalio šaliko kampelis. Elfė praėjusią naktį pasirūpino trimis jos daiktais. Dabar ji gulėjo lovoje ir skaitė. Kris gulėjo apsikamšiusi antklode, Mona tupėjo ant grindų. Laikė kažką rankose ir žvelgė į mane didelėmis akimis.

– Noriu jį palaidoti, – tarė.

Negyvas vėžlys buvo labai mažas, ir kai pamačiau stiklines atmerktas jo akis raukšlėtame snukutyje, prisiminiau negyvą paukščiuką, kurį prieš porą dienų miške rado Neandras.

– Iš kur jį gavai? – paklausiau Monos.

– Paveldėjau. – Mona perbraukė per vėžlio kiautą. Jis buvo sudžiūvusio molio spalvos, šarvą puošiantis raštas – vienodi stačiakampiai, apskritimai ir banguotos linijos – nuskalbto mėlynumo ir blankiai oranžinės spalvos. Galvytė juoda, su raudonomis dėmelėmis. Nustebau, kad negyvas padarėlis neskleidžia dvėsėlienės kvapo.

– Lua buvo mano promočiutės vėžlys, – aukštu balsu tarė Mona. – Mano promočiutė buvo indėnė, po mirties ji paliko Lua mano močiutei, vėliau jis atiteko mano mamai, o dabar man. Lua mirė nuo senatvės, bet nenorėjau jo laidoti Vokietijoje. Manau, čia tinkamesnė vieta. Ar padėsi man?

Dvejodama žvilgtelėjau į Elfę, kuri kaip tik užvertė pasakų knygą.

– Dievulėliau, – tarė ji. – Tai tas gyvis daugiau nei šimto metų.

– Lua suėjo šimtas penkiasdešimt ketveri, – tarė Mona. – Geras amžius mirti. Jei man nebūtų pavykę pergabenti jo per munitinę, nebūčiau vykusi į salą. – Ji pabučiavo negyvą vėžlį į šarvą ir žvilgtelėjusi į mane pasisuko eiti.

– Aš irgi noriu, – pasisiūlė Elfė. – Čia, viduje, rodos, lubos ant galvos užkris. – Ji padėjo į šalį pasakų knygą, o kai išėjome iš miegamojo, susitikome Kris. Milkio su Lungu nebebuvo, bet Mefistas vis dar gulėjo po hamaku, jis garsiai sulojo ir prisidėjo prie nedidelės laidotuvių procesijos.

Patraukėme į mišką – tuo pačiu keliu, kuriuo užvakarėjau su Neandru. Ir čia oras man šiandien pasirodė slegiantis ir slopus. Tačiau šįkart nelipome į kalną, o pasukome į šiaurės rytus. Miške buvo visiškai tylu. Tanki augmenija mirguliavo tamsiai žaliais tonais, medžiai man atrodė kaip užburtos būtybės, vienišos ir galingos. Nejudėjo nė vienas lapelis, viskas atrodė sustingę, netgi paukščių balsai prislopinti. Užtat uodai mūsų nesigailėjo. Apsupo ištisi spiečiai moskitų, ypač jiems patiko Elfė. Karingai puolė jos pliką odą, mergina keikdamasi traiškė juos ir kasėsi it pašėlusį. Mefistas vėl pradėjo garsiai skalyti, tarsi norėdamas apsaugoti Elfę. Pastebėjau, koks šis šuo lipšnus. Nė ant vieno iš mūsų – išskyrus tetulę Kėtę – neurzgė ar nepatikliai neuostinėjo. Visus pasitikdavo vizgindamas uodegą, vis prisimindavau, kaip Rio oro uoste palaižė man ranką. Ar Solo žino, kad jo šuo dabar su mumis?

Jau beveik buvom pasiekusios kitą salos galą, kai išgirdau jūros ošimą. Staiga Mefistas metėsi kairėn į tankmę, kur tiesiai iš žemės tryško versmelė. Pirmą kartą čia vaikščiodama jos nebuvau pastebėjusi. Pirmiausia išvydom tik siaurą sidabrinę juostą, joje žvilgėjo akmenys ir mirguliavo medžių šaknys. Mefistas puolė triukšmingai lakti vandenį, nusičiaudėjo, papurtė juodą galvą ir nukūrė tolyn. Mes nusekėme įkandin per medžių tankmę. Kai kurie buvo tokie aukšti, kad galėjau tik nutuokti, kur jų vainikai, kitų šakos siekė žemę, buvo surizgusios ir taip susipynusios, lyg norėtų sudaryti tvirtovę. Ant kai kurių šakų kybojo sunkūs vaisiai, ir kai tarsi iš niekur ant žemės dunkstelėjo sauja milžiniškų riešutų, Kris šalia manęs nusigandusi riktėlėjo. Buvau šlapia nuo prakaito, alsuoti darėsi vis sunkiau, – taip slėgė oras.

Upelis išplatėjo, gurgėjo ir čiurleno, įkyriai tebezyzė moskitai. Takų čia nepraminta, eiti buvo vis sunkiau, ir mintis apie lapijos raizgalynėje paslėptas kameras man atrodė vis absurdiškesnė. Kabarojomės per uolų nuolaužas ir virtuolius, raudoni Kris plaukai įsipainiojo į žemai nusvirusią šaką, staiga pasirodė, lyg ji užsiliepsnojo, Elfė nepaliaudama keiksnojo žudikus uodus. Kai jau norėjau siūlyti grįžti, priešais mus atsivėrė proskyna. Ne toks įdirbtas sklypas kaip mūsiškis. Proskyna buvo natūrali, veikiau laukinė, jos pakraštyje pamačiau griuvėsius, apaugūsius gebenėmis ir vijokliais, buvau juos iš tolo pastebėjusi vaikščiodama su Neandru. Tai buvo šviesaus akmens koplyčia. Siauros durys ir langai – tik žiojinčios skylės, bet sienos tebestovėjo, o ant stogo, visai šalia medinio kryžiaus, tupėjo tamsus paukštis. Išgąsdintas mūsų žingsnių pakilo, ir šaižus jo riksmas sumišo su bangų mūša, kuri dabar buvo girdėti čia pat. Man prieš akis vėl iškilo paveikslas: vaikai, miegantys po šiukšlių maišais bažnyčios šešėlyje, tarp jų du maži berniukai ir dvi mergaitės, viena ketverių, kita trylikos – šioji pašoko išgąsdinta žingsnių. Užsidengiau akis, o kai atitraukiau rankas nuo veido, prie mūsų lodamas atšuoliavo Mefistas.

– Čia tai bent, – išsprūdo Elfei, – neįtikėtina vieta. Ar eisim į vidų? – Ji nusipurtė. – Gal ten, viduje, slėptuvė?

Kris pasibaisėjusi papurtė raudonas garbanas. Mona dingo už koplyčios, mes nusekėm jai iš paskos.

Iš apleistos, šaknų ir yrančių augalų užgožtos žemės kyšojo antkapiai, ant kai kurių dar buvo galima įžiūrėti rašmenis, atskiras raides, apardytas laiko. Vardų nebeįmanoma įskaityti.

Už antkapių driekėsi uolėta pakrantė, antrasis mūsų salos veidas, iš čia mačiau ir įlanką, apie kurią pasakojo Neandras. Nuo

koplyčios ten vedė siauras akmenuotas takelis. Įlanka apsupta stačių uolų, per porą minučių mažutį pjautuvo formos paplūdimį tarsi akvariumą užpildytą vanduo, kairėje stūkso kalnas, į kurį kopėme su Neandru. Iš arti jis atrodė dar didingesnis. Juodas ir aukštas. Pačioje kalno papėdėje įžiūrėjau apskritą angą, kaip praver tą burną, o viršuje, beveik viršūnėje, žiojėjo V formos plyšys.

– Nuostabu, – tarė Mona. – Čia tinkama vieta Lua.

Ji iškėlė vėžlį, tarsi norėtų paskutinį kartą parodyti jam dangų. Ir tada smulkiomis rankomis ėmė rausti duobutę žemėje.

Paukštis už Neandrą, vėžlys už Perl, pagalvojau, kai keturiose stovėjome aplink nedidelį kapelį, kurį Mona pavadino savo šeimos vėžlio paskutinio poilsio vieta.

– Kodėl sutikot dalyvauti projekte? – Kris susibraukė raudonus plaukus už ausų. Nužvelgė mus skeptiškai ir neramiai, balsas virpėjo. Atrodė išblyškusi, beveik balta, tarsi saulė nepasiektų jos odos.

– Norėjau vaidinti, – atsakė Elfė. – Klasikines pjeses, na, žinot, svarbius tragiškus vaidmenis. Ir galvojau, kad sala bus ideali scena repeticijoms. Juk ši vieta tikrai nuostabi.

Elfė išskėtė moskitų sugeltas rankas, sukluo prie Monos supulto kauburėlio ir nutaisiusi tragišką veido išraišką ėmė berti žodžius:

– Mano ramybė pradingo, mano širdis apsunkus!

Stabtelėjo, užsidengė veidą rankomis ir garsiai sukūkčiojo. Ji vilkėjo sidabriškai pilką suknelę iš plonytės plazdančios medžiagos, gaubiančią tuklų jos kūną, violetiniai plaukai krito ant rankų tarsi užuolaida. Netrukus ji nusišypsojo mums reikalaudama aplodismentų.

– Na, ir kaip aš?

– Neblogai, – šaltai šyptelėjusi atsakė Kris. – Bet „Fausto“ Gretchen vaidmeniui tave nusamdytų nebent akklasis. Veikiu jau Šekspyro miško nimfa.

Elfė sukikeno. Regis, dėl Kris atsiliiepimo neįsiseidė.

– O tu? – paklausė smalsiai. – Kodėl tu dalyvauji projekte? Ar irgi vaidini teatre?

Kris papurtė galvą.

– Kinas, – tarė ji. – Aš noriu filmuotis.

– Galėtum vaidinti Drakulos sužadėtinę, – pasiūlė Elfė. – Mina Murėj – tas vaidmuo lyg specialiai tau parašytas.

Kris gūžtelėjo liesais pečiais.

– O tu? – Elfė pasisuko į Moną, kuri dėjo ant kauburėlio baltą žiedą. – Kodėl tu čia atvykai?

Mona nusiskynė nuo didelio krūmo dar vieną žiedą ir užsikišo už ausies. Ant jos plikės jau kalėsi šereliai, ji vis dar buvo su naktiniais. Atrodė graži, graži tuo savo ypatingumu. Truputį priminė Šined Okonor, airių dainininkę, ir truputį pasakos „Žvaigždžių tasteriai iš dangaus“ mergaitę, tos pasakos, kurią mums skaitė Elfė.

– Atvykau, nes norėjau palaidoti vėžlį, – tarė Mona.

– O tu, Vera?

Pažvelgiau į rusvai auksines Elfės akis ir pagalvojau apie Esperansą. Jos nuotrauka iškilo prieš Elfės veidą. Telefono numerį, užrašytą kitoje nuotraukos pusėje, jau mokėjau atmintinai. Daugybę kartų vaizduotėje jį rinkau. Iš Vokietijos. Bandžiau įsivaizduoti, koks balsas atsilieps, dėliojau žodžius. Angliškus žodžius. Portugaliskai nemokėjau. Nebemokėjau.

Telefono numerį radau internete, pakako dviejų spragtelėjimų, ir gavau visą reikiamą informaciją. Esperansa Markondes, šviesos

karė. Jauna moteris iš interneto nuotraukų ne itin panėšėjo į trylikametę mergaitę išblukusioje fotografijoje – ir buvo mažai panaši į tą mergaitę, kuri man pasirodė lyg vizija, kai vaikščiojom su Neandru. Esperansos veidas internete buvo daug charakteringesnis, beveik vyriškas, išraiška kone karinga. Ji buvo suaugusi moteris. Tačiau akys tebešvytėjo taip pat, ta stipria šviesa, kuri skleidė tiek šilumos ir pasitikėjimo.

Jei būčiau paprašiusi Bernhardo, jis būtų skridęs su manimi į Braziliją, būtų viską dėl manęs suorganizavęs, tuo buvau tikra. Bet aš pasirinkau šį kelią, nors ir žinojau, kad labai įskaudinsiu Eriką. Bernhardas mane supranta, šitai jaučiau. Jis suprato, kad turiu vykti viena, manau, netgi suprato, jog šitas projektas man yra ne tiltas, o aplinkkelis į tikrąjį tikslą. Po devynių dienų man sukaks aštuoniolika. Jei iki tol liksiu Izoloje, manęs niekas nebegalės priversti grįžti namo.

– Taip, Vera, – nusijuokė Elfė. – Vaidmens, kur reikia kalbėti, tau tikrai nepasiūlysi, veikiau jau šokių, ar ne?

Ji atsigulė ant žemės šalia Mefisto, pakasė jam juodas ausis ir sunkiai atsiduso.

– Tiesą sakant, salos projektą įsivaizdavau visai kitaip. Tas nelemtas žaidimas man viską sugadino. Kad bent žinočiau, kas žudikas... Tikėjau, iškart pastebėsim, bet misteris X sukasi kažkaip labai vikriai. Arba mis X. – Elfė nužvelgė mus vieną po kitos. – Jei kuri nors ištraukėte žudiko kortą, būkit geros, netempkit manęs į slėptuvę naktį, gerai? Aš *tikrai* bijau!

Kris ištraukė iš plaukų šapelį.

– O jei tu žudikė? Kurią tu temptum į slėptuvę?

Elfė sušnopavo.

– Na, jei jau būčiau žudikė... Toji Darling tikra žiezūla. Norėčiau žinoti, pas ką ji praėjusią naktį įlindo į lovą, kai dingo iš mūsų miegamojo. Kabinėjosi prie Džokerio, bet akių nenuleido nuo Solo. Ar jūs irgi tai pastebėjot?

Nusigandau. Ne, aš šito nepastebėjau.

Mona atsistojo ir pasuko uolėtos pakrantės link. Kris nusekė paskui ją, Mefistui pradėjus urgzti Elfė krūptelėjo. Šuo pašoko ir lodamas pasileido į priešingą pusę, prie griuvėsių.

– Uf, – nusigandusi tarė Elfė. – Kas ten buvo? Ar ką nors girdėjai?

Papurčiau galvą. Kiek palaukėme, bet Mefistas negrižo.

– Einu pasižiūrėti, – tariau, nors širdis daužėsi galugerklyje. – Ar eisi kartu?

Elfė lyg gindamasi pakėlė rankas.

– Labai apgailėstauju, nors mes ir draugės, bet dviese niekur neisiu. Liksiu čia, su kitomis, jei ką nors rasi, pašauk, tada mes visos ateisim. Bet juk žinai, jei kas nors sugriebs tave už riešo, negalėsi išleisti nė garselio. Taigi, jei pati nesi žudikė, prašau, būk atsargi. Mielai dar porą dienų pasidžiaugčiau tavo draugija.

Kai įžengiau apleiston koplyčion, širdis susitraukė į mažą kietą gumuliuką. Pro žiojinčias langų angas vidun sruvo prieblanda, mano žingsniai ant akmeninių grindų baisiai aidėjo.

Ar aš žinojau, kad čia rasiu Solo?

O gal... *tikėjaisi?*

Mefistas buvo šalia jo, kai prisiartinau, vizgino uodega. Abu stovėjo koplytėlės gilumoje priešais akmeninę plokštę, matyt, kitados tai būta altoriaus. Ant sienos įžiūrėjau išblukusį Marijos atvaizdą, tiesiai priešais jį stovėjo Solo. Jo veidą dengė šešėlis, bet

akys, kai pasisuko į mane, žibėjo. Jo šypsena staiga man pasirodė tokia nepažįstama, žvilgsnis irgi kitoks, kažkoks karštingiškas, laukinis, jis mane ir gąsdino, ir traukė. Solo lėtai prisiartinio. Smilkiniuose tvinkčiojo, žingtelėjau atgal, rankas sunėriau už nugaros.

Matyt, atrodžiau kaip pabaidyta stirna. Bet Solo šiandien neatrodė nusigandęs, buvo ryžtingesnis ir žinojo ką daręs. Stovėjo priešais mane. Ištiesė rankas, ir aš nebeturėjau kur trauktis, nugara rėmiausi į sieną. Nežinau, kas buvo stipresnis – baimė, kad teks palikti Izolą iki aštuonioliktojo gimtadienio, ar tas susijaudinimas, kurį vos galėjau ištvirti. Solo palietė man veidą. Švelniai švelniai, pačiais pirštų galiukais. Jis vėl šyptelėjo, užsivyniojo ant piršto mano plaukų sruogą ir timptelėjo; mano galva palinko, vos kelis centimetrus, tada jis sustojo. Mūsų lūpos buvo labai arti, oda jaučiau jo alsavimą. Širdis daužėsi, o žvilgsnis klaidžiojo ieškodamas kamerų. Nepajėgiau įsivaizduoti, kad Tempelhofas mus stebi, šią neįprastai svarbią akimirką, bet vis dėlto jis *turi* mus matyti. Visur, sakė mums, mes stebimi visur.

Solo veidas buvo taip arti manojo, kad tarp mudviejų lūpų būtų tilpęs tik plonytis lapelis. Mane išpylė deginantis karštis, nurijau seilę ir iš kažkur gavau jėgų papurtyti galvą, išspausti dvejojantį „ne“. Nenorėjau, kad Tempelhofas mus matytų, nenorėjau, kad jis *mane* matytų šitaip. Pati savęs šią akimirką nepažinau, kažkas nepažįstama norėjo išsiveržti iš manęs visa jėga – regis, Solo tai juto.

– Ateik prie įlankos priešais mūsų namą naktį, – sukuždėjo man į ausį. – Ateik, kai nieko nebus šalia. Pasistengsiu būti ten, lauksiu tavęs...

– Vera? – Pro duris atsklido Elfės balsas. – Ar tu čia? Mes grįžtam, tuoj tems, girdi? – Jos balse buvo justai baimė. – Ar girdi mane? Ar tu dar čia? Vera, mes čia!

Solo švelniai stumtelėjo mane.

– Eik, – sušnabždėjo jis. – Ir pasiimk Mefistą. Noriu dar kiek pabūti vienas.

Sučiupau Mefistą už antkaklio ir nuėjau prie durų, kur laukė Elfė, Mona ir Kris.

– Ar ten kas nors buvo? – paklausė Elfė.

Tylomis papurčiau galvą. Elfė ir Kris su palengvėjimu atsiduso, bet Mona keistai žvilgtelėjo į mane.

Ir tada mes sparčiai nužingsniavom namo, lenktyniaudamos su sambrėškiu.

Riksmas pasigirdo giliai naktį.

Tai buvo šiurpus klyksmas, ir, nors sklido iš toli, supurtė mane iki gelmių. Mes buvome paplūdimyje. Lungas vėl užkūrė laužą, o Elfė kaip tik skaitė pasaką apie dvylika laukinių gulbių, Solo stovėjo ant kranto ir grojo berimbau. Jis prisidėjo vėlai, atėjo iš berniukų miegamojo, nė menkiausiu judesėliu neišsidavė apie slaptą pasimatymą griuvėsiuose. Kai mūsų ausis pasiekė riksmas, jis atbėgo prie mūsų. Elfė išmetė iš rankų knygą ir nusigandusi įsikirto nagais man į ranką. Visi kartu pasileidome prie didžiojo namo ir spoksojome į mišką, iš kurio pasigirdo klyksmas.

Danguje kybojo mėnulis, beveik pilnas, tačiau miške bus tamsu, labai tamsu.

– Po galais, – išgirdau šalia šnypščiant, manau, tai buvo Alfos balsas, – po galais, kad tave kur, neturim šviesos!

– Turim! – atsakė Milkio balsas. – Didžiajame name yra žibintų!

Lungas, Alfa ir Milkis drauge pasileido į namą. Netrukus grįžo su žibintais. Mefistas buvo su jais, smarkiai lekavo. Uždegėme žibintus ir nusėlinome į mišką. Atrodė, mane po truputį ryja milžiniškas alsuojantis žvėris. Sklido visokiausi garsai: čeržėjimas, šnarėjimas, šnibždesys, prie jų prisidėjo Mefisto lekavimas. Baisaus riksmo nelydėjo joks kitas žmogiškas garsas. Tegirdėjome miško balsus ir savo šnopavimą.

Alfa apšvietė medžių kamienus, virpančių šviesos dėmių šešėliai darė mišką dar paslaptingesnį, girdėjau kažką kūkčiojant, Elfę, o gal Kris, Mona užtraukė dainą aukštu, beveik stikliniu balsu. Staiga pasirodė, kad nebegaliu judėti. Tada suriko Alfa, ir mes išvydome Džokerį. Jis tiesiog griuvo ant mūsų, veidu žemyn, tarsi kristų iš medžio, ir pakibo ore. Silpna Alfos žibinto šviesa švietė Džokeriui tiesiai į veidą. Jis buvo perkreiptas, akys išsprogusios, žandikaulis atvipeš. Liežuvis kyšojo, apie kaklą kažkas vijosi – skarelė, o gal – gyvatė?

Elfė šaižiai ėmė šaukti pagalbos, Darling suvaitojo, Mefistas lojo. Džokeris nukrito ant žemės ir liko gulėti su ta pačia baisia grimasa veide. Alfa suklypo prie jo, žibintas apvirto. Solo greitai jį pastatė, Alfa palinko prie Džokerio. Mefistas lakstė aplink skalydamas.

– Jis... jis nekvėpuoja, mėšlas, PAGALBOS!

Dabar rėkė ir Alfa, bet pagalba neatėjo, tad Alfa prispaudė lūpas Džokeriui prie burnos ir pradėjo daryti dirbtinį kvėpavimą, darė, kol jo nesustabdė keistas prunkštimas, tada Alfa atšlijo. Prunkštimas virto juoku – Džokerio juoku.

Ir tada Džokeris atsisėdo.

– Neblogai bučiuojiesi, – tarė jis sausai. – Tiktai burnos kvapu turėtum susirūpinti. – Džokeris nusivyniojo nuo kaklo virvę, iš tikrųjų tai buvo jūržolė, stiprus jos kvapas trenkė man į nosį.

Man linko keliai, ėmiau gaudyti orą, o širdis daužėsi taip, kad net skaudėjo krūtinę. Elfė pravirko, o Darling pratrūko juoktis.

– Tu, šlykšti kiaule, – įtūžo Alfa. – Mėšlo gabale, ar tau dar visi namie?

– Dabar jau namie, – tarė Džokeris, su pašaipą žvilgtelėjęs į Alfą. – Ar kas nors tau aiškino, kad darant dirbtinį kvėpavimą burna į burną nereikia kišti liežuvio?

Darling nusijuokė dar garsiau, o Alfa sugniaužė kumščius. Jis šnopavo, buvo įsiutęs, bet kai jau norėjo pulti Džokerį, Solo truktelėjo jį atgal.

– Jokio smurto, – tarė jis švelniau, bet tvirtu balsu.

Alfa pašoko, čiupo žibintą ir keikdamasis patraukė prie didžiojo namo, jam iš paskos – Solo.

Kai grįžome į miegamąjį, Elfė buvo išblyškusi kaip kreida.

– Tempelhofas, – sukuždėjo ji susijaudinusi, – jis neatėjo. Kodėl jis neatvyko, kai Džokeris suriko?

Akimirką pasijutau lyg šoko ištikta, bet paskui nurimau.

– Jei jis viską mato, – tariu, – tai matė ir tai, kad Džokeris tik apsimetė. Matyt, Džokeris ramiausiai sėdėjo ant šakos, kol atsidūrėme tiesiai po juo. O tada nudribo.

– Visiškas idiotas! – Elfė vis dar virpėdama nužvelgė mus visas. Mona jau buvo atsigulusi. Trūko Darling ir Kris, jos nepasirodė ir per artimiausias valandas.

Tačiau nedavė užmigti ir jaudino mintys ne apie Darling ir Kris ar apie netikusį Džokerio pokštą.

O tai, ką man į ausį koplyčioje pakuždėjo Solo.

Siektelėjau kriauklės, kuri tebegulėjo ant mano naktinio stalelio. Kai priglaudžiau lūpas prie vėsaus lygaus paviršiaus, prisimčiau Gretchen monologą, kurį mums šiandien prie Monos supilto kauburėlio padeklamavo Elfė.

Nagrinėjome Gėtės „Faustą“ per vokiečių pamokas, Gretchen monologas buvo viena iš tų vietų, apie kurią turėjome parašyti rašinį namuose. Ne vienas klasės draugas kikenė iš tų senamadiškų žodžių, bet man jau tuomet pasirodė, kad juose slypi galinga jėga, niūri ir liūdna jėga, kurią šiandien sieju su skausmingais prisiminimais. Su prisiminimais apie veidą, kurio niekuomet nebepamatysiu.

Šiaip ar taip, tie žodžiai naktį man vėl atėjo į galvą. Ne ta vieta, kurią deklamavo Elfė, o tolesni monologo posmai, kuriuose Gretchen be proto ilgisi Fausto.

*Visur kaip gyvą
Aš jį regiu –
Didingą jo stotą,
Liepsnas akių.*

*Jo žodžiai liūliuoja
Lyg marių vilnis
O kaip svaigina
Jo bučinys!**

Taip, tai buvo noras būti kūnu arti Solo, bučiuoti jį, ir tas noras tą naktį lydėjo mane į sapnus.

Bet į paplūdimį nenuėjau.

* *Getė J. V. Faustas.* – Vilnius: Vaga, 1968, p. 176. Vertė Aleksys Churginas.

Dvylika

KRIS BUVO kita.

Rūko sirena sukaukė ankstyvą ryto valandą, bet kažkodėl buvau tikra, kad tai nutiko dar naktį ir kad Džokerio pokštas susijęs su Kris dingimu. Mes buvome tokie sutrikę miško tamsoje, kad nekreipėme dėmesio į nieką daugiau, ir žudikui buvo lengva. Aš įtarinėčiau Lungą, truputį ir Džokerį, ir vis dar kiek bijojau, kad žudikas gali būti ir Solo. Elfė kuždėjo man, kad žudike laiko Darling ir tikisi, jog tai ne Milkis.

– Įtarimus juk *galime* išsakyti, ar ne? – baimingai sukuždėjo ji.

Aš gūžtelėjau pečiais. Tikra buvau tik dėl Elfės, jos baimė pernelyg tikroviška, be to, ji vienintelė visuomet yra šalia manęs.

Kris meškiukas kartu su cigaretėmis ir žiebtuvėliu dingo skrynioje. Prieš Elfei užvožiant dangtį dar sykį pamačiau gauruotą lyg atsisveikinimui pakeltą leteną ir draugiškas šiltas akis iš sagučių, žinau, kad buvo skaudu matyti jį pradingstant, tarsi uždarydamos Kris pliušinuką būtume praradusios gabalėlį nekaltybės, dalelę vaikystės.

Likome devyniese.

Laikėmės kartu, kad nuolat vienas kitą matytume bent akies krašteliais, ir aš įsivaizdavau, kaip Tempelhofas stebi mus pro kame-

ras, o mes apsimetinėjame ir veikiame, kas veikiama idiliškoje pietų jūros saloje – snūduriuojame palmių pavėsyje, maudomės jūroje, skiname nuo medžių vaisius, geriame kokosų pieną ir deginamės saulėje, Mona piešė, Alfa mankštinosi, Lungas žongliravo citrinomis. Žaliai geltoni vaisiai tarsi mažytės saulutės skriejo tobulais apskritimais virš jo galvos, o kai žvilgtelėjau į Lungo veidą, nustečiau – akys buvo užmerktos.

Diena pasitaikė kone iki skausmo graži. Saulė švietė žydrame be menkiausio debesėlio danguje. Dvelkė lengvas vėjelis. Lagūna švytėjo ir mirguliavo rojaus spalvomis, bet mano širdis plakė netolygiai. Kelis kartus išgirdau šaukiant kiskadą – mano vaizduotėje jis buvo tik vienas, – bet nepamačiau.

Truputį paplaukiojau lagūnoje, atsiguliau ant pilvo ir leidausi nešama jūros, stebėjau nebylų gyvenimą po vandeniu, net ir be nardytojo akinių viskas buvo puikiai matyti. Pulkais plaukiojo nedidelės ryškiaspalvės žuvytės, ant šviesaus dugno pamačiau skaisčiai rožinius minkštuosius koralus, šakoti jų čiuptuvai lingavo į šonus tarsi povandeninių vyšnių vainikai. Kai išnirau, ant kranto stovėjo Solo ir stebėjo mane.

Šįkart ilgai nesvarsčiau. Visą dieną ieškojau progos su juo pasikalbėti, bet niekuomet nelikdavome vieni – ne tik kameros, bet ir kas nors iš grupės vis būdavo netoliese.

Giliai įkvėpiau ir nuplaukiau į krantą. Bet išbridusi Solo neberadau, nusivylimas užgriuvo mane kaip banga. Tvirtai tikėjau, kad jis lauks ant kranto.

Solo buvo atsirėmęs į trikampę uolą, išsikišusią į mūsų paplūdimį tarsi laivo burė. Matyt, buvo pasiskolinęs Lungo peilį ir dabar pjaustinėjo berimbau medinę lenktą dalį. Atrodė visiškai pasinėręs į šį užsiėmimą.

Priėjau prie jo, nors kaip niekad aiškiai jaučiau, kad kameros mane seka. Galbūt dabar Tempelhofas netgi priartins vaizdą, kad mane geriau matytų, *tyrinėtų*?

Dar ir šiandien, kai visi tie baisūs įvykiai toli praeityje, dažnai užklumpu save įsivaizduojančia, kad esu sekama. Kartais tai tarsi apsėdimas, gniaužiantis gerklę ir verčiantis širdį plakti tankiau. Ir tą akimirką mano širdis tvinkčiojo gerklėje, bet noras pasikalbėti su Solo nugalėjo. Juk nebūtina kalbėti apie tai, kas vyko koplyčioje, galiu paprasčiausiai prieiti prie jo ir...

Iš kitos pusės prie Solo prilėkė Mefistas, dantyse nešėsi bangų išmestą pagali. Padėjo jį šalia Solo smėlyje ir vizgindamas uodega pakėlė snukį. Solo juokdamasis padėjo berimbau ir peilį į šalį, pakėlė pagali ir švystelėjo tolyn į jūrą. Šuo skalydamas pasileido pirmyn taškydamas vandenį, Solo puolė paskui jį, tik probėgšmais nužvelgė mane kone nustebusiu žvilgsniu. Mus skyrė vos keli žingsniai – ir nieko daugiau nebuvo šalimais. Bet aš neišleidau nė garso, netrukus Solo su šunimi jau buvo dingę vandenyje.

Turėjau labai susiimti, kad neišsiduočiau. Pasirodė, lyg būčiau turėjusi tik šią vieną vienintelę progą pasikalbėti su Solo – bet susimoviau.

Žvelgiau į mirguliuojantį vandenį, kur Solo dūko su šunimi. Ar jis tyčia pasitraukė man iš kelio? Ar nusivylė, kad naktį neatėjau į paplūdimį?

– Na? Nori ir tu? – Išgirdusi Lungo balsą krūptelėjau. Jis staiga išdygo priešais mane ir pamėtėjo citriną, o su kitom penkiom žongliravo toliau, paskui vikriai sugaudė jas ir šyptelėjo. Linktelėjau džiaugdamosi bet kuo, kas nukreiptų mintis – nuo kamerų, nuo Solo, nuo savęs pačios.

– Geriausia pradėk su viena, – patarė Lungas. – Mėtyk citriną iš dešinės rankos į kairę.

Pamėginau, sugavau citriną, bet Lungas papurtė galvą.

– Aukščiau, – mokė jis. – Reikia mesti statmenai aukštyn, sutelk dėmesį į tašką priešais kaktą. Ir rankas laikyk prie kūno – štai taip. – Jis prispaudė mano alkūnes prie liemens, ir aš pabandžiau dar sykį.

– Puiku. – Lungas patenkintas linktelėjo ir po poros metimų į laisvąją ranką įdėjo antrą citriną. – O dabar abi paeiliui. Mesk dešinę citriną aukštyn ir į kairę kaip ir prieš tai. Kai ji bus pačiame viršuje, kairę citriną tokiu pat būdu mesk į dešinę ir sugauk abi. Aišku?

– Teoriškai taip. – Įkvėpiau ir pabandžiau daryti, kaip liepė Lungas, bet citrinos, regis, nebeklausė. Užuoat skridusios aukštyn, nulėkė priekin ir nukrito į smėlį. Nusijuokiau, staiga pasirodė, kad turiu dvi kairiąsias rankas.

– Šiek tiek labiau atgal, – tarė Lungas. – Mesk arčiau savęs, tada seksis geriau.

Pabandžiau, Lungas stengėsi nuslėpti šypsniį, kai citrinos kaukštelėjo man per kaktą.

– Dar kartą.

Pabandžiau dar maždaug dvidešimt kartų, bet citrinos lakstė visomis kryptimis, tad galiausiai pasidaviau.

– Bijau, man trūksta talento, – pasakiau, bet Lungas papurtė galvą.

– Ramybė, – dėstė jis. – Štai ir viskas, ko reikia. Mes, kinai, sakome, kad tik ramiame tvenkinyje atsispindi žvaigždžių šviesa. O tu nesi rami. Tavyje siaučia audros, ar ne?

Lungas šitai ištarė pusbalsiu. Žodžius turėjau vos ne perskaityti iš lūpų, ir supratimas, jog jis tai padarė tyčia – kad neišgirstų Tempelhofas, – mane stipriai sujaudino. Tai, ką jis pasakė, buvo tiesa.

Vargais negalais linktelėjau, ir Lungas švelniai uždėjo ranką man ant peties, paskui surinko citrinas ir netaręs daugiau nė žodžio pasuko į didįjį namą.

Saulė dabar kybojo zenite. Taip kepino, kad prigulčiau šalia Elfės palmių pavėsyje, ir kaip tik tą akimirką pro mus į namą nužingsniavo Solo. Nežinau, ar jis pažvelgė į mane, aš nevalingai nudelbiau akis.

– Tas tipas net ir už tave tylesnis, – tarstelėjo Elfė. – Negirdėjau dar nė vieno jo sakinio, ypač draugingas irgi neatrodo. Manai, žudikas jis?

– Kas žudikas? – Priešais mus stovėjo Milkis, po pažastimi banglentė. Nusibraukė nuo kaktos veltines kasytes ir droviai šypsodamas dirstelėjo į Elfę. – Gal norėtum pajodinėti bangomis? Išbaido niūrias mintis.

Elfė su palengvėjimu nusijuokė ir linktelėjo.

– Bet tik tada, jei tu nenuleisi nuo mūsų akių, – suraukusi kaktą ji atsigręžė į mane. Paskui atsistojo, nusirišo nuo klubų šilkinę skarą ir su violetiniu maudymosi kostiumėliu nupleveno prie kranto šalia Milkio. Pajodinėti bangomis jiems nepavyko, paprasčiausiai nusiyrė kiek nuo kranto ir atsigulę kniūbsti ant lentos plūduriavo vandenyje. Kai grįžo, išgirdau Elfę juokiantis, jos juokas skambėjo kaip varpelis. Skambus, džiugus. Atsidusau ir pagalvojau, kaip viskas gali būti paprasta. Tarp Elfės ir Milkio – tai kažkas kita, linksmas, nesudėtingas flirtas, kuriam, regis, skersai kelio nestovi netgi kameros. Milkis apgaubė Elfės pečius skara, sukuždėjo

kažką į ausį, ir ji sukikeno, tada jiedu susikibę už rankų nubėgo prie didžiojo namo. Aš likau viena su savo mintimis, klausimais, dvejonėmis ir vis didesniu mauduliu pilve.

Šiandien žinau, kad didžiausia mano bėda buvo netgi ne kameros – ir ne Solo elgesys, kuris man uždavė mįslę. Tai aš pati. Aš pati stovėjau sau skersai kelio.

Vakarienę gamino Milkis, vėl patiekė ryžių, šikart su cukinijomis, prie jų keptos vištos. Vėliau, patekėjus mėnuliui, Darling atsistojo prie aukšto medžio ir paragino Lungą mėtyti peilį. Jis taip ir padarė, nutolo per gerus dešimt metrų nuo medžio, prisimerkė ir nusitakė, peilio smaigalys įsmigo į medžio kamieną per plauką nuo Darling kaklo. Ji ištraukė peilį ir perbraukė ašmenimis sau tarp krūtų, tada nuėjo prie Lungo ir atsistojo provokuojama poza, tačiau Lungas paprasčiausiai laikė ištiesęs ranką, kol Darling atidavė peilį.

Aš gulėjau Elfės hamake, tolėliau girdėjau Milkio būgnelį ir Elfės juoką. Solo kaip tik atėjo į sodą užsimetęs ant peties berimbau. Žvilgtelėjo į Lungą, paskui į Darling, ši jam šyptelėjo ir pasiuntė oro bučinį. Solo mostelėjo, tai buvo greitas, trūkčiojantis judesys, tarsi vietoj Darling oro bučinio būtų sugavęs bjaurų vabzdį. Tada kyštelėjo kumštį į kišenę ir nupėdino pro mus į paplūdimį, jį prarijo tamsa. Eik paskui, kuždėjo man tylus, juokingai silpnas vidinis balselis. Tačiau žemė laikė mane tvirtai kaip galin-gas magnetas.

Nakčia vėl pabudau nuo Elfės knarkimo, ir kai basomis nusėlinau į didįjį namą atsinešti gėrimo, minkštajame kampe išgirdau garsus, tylų šnopavimą ir prislopintą vaitojimą. Pro didelį langą švietė mėnulis, blyškioje jo šviesoje išvydau Darling – su Alfa.

Kitą rytą dingo Lungas. Per pietus suūkė rūko sirena, o popiet prapliupo šiltas lietus.

Pasiskolinau Elfės pasakų knygą ir nulindau į kampą su pagalvėmis. Tarp puslapių gurgždėjo smiltelės, puslapiai buvo susiraitę, nes tą naktį, kai Džokeris iškrėtė paiką pokštą, knyga buvo palikta paplūdimyje ir sudrėko. Mona ištiesusi kojas sėdėjo priešais mane ir čiulpė žvaigždės formos vaisių. Basų jos kojų pirštai lietė mano šlaunį, jaučiau juos lyg akmenukus, glotnius, apvalius ir keistai guodžiančius. Skaičiau apie Joniuką ir Grytutę, apie Nykštukėlį, apie velnią su trimis aukso plaukais ir pasaką apie Erškėtrožę. Kai priėjau tą vietą, kur karalius dukrai gimus rengia puotą ir pakviečia dvylika žiniuonių, kad jos būtų vaikui palankios ir maloningos, pagalvoju apie mus, apie mus dvylika. Kaip sėdėjome laive ir plaukėme į salą, ir staiga man pasidingojo, kad praėjo ne kelios dienos, o ištisos savaitės ar mėnesiai. Dar ir šiandien man taip atrodo. Laikas Izoloje buvo kitas – lėčiausias laikas mano gyvenime.

Mes likome aštuoniese.

Elfė, Mona, Darling, Džokeris, Alfa, Milkis, Solo ir aš.

Solo ir aš. Solo – ir aš.

Ateik prie įlankos naktį...

Prisiminiau jo klaidžiojantį žvilgsnį tą naktį prieš dingstant Perl, jo atsidūsėjimą pamačius mane, kuris nutvieskė mano mintis tarsi liepsna ir staiga įtikino, kad Solo negali būti žudikas.

Po velnių tą Tempelhofą! Po velnių jo kameras! Po velnių amžinus mano klausimus, amžiną delsimą! Nebegaliu daugiau.

Gilią naktį, kai Elfė su Mona gulėjo lovose ir miegojo, išsitraukiau iš skrynios paplūdimio suknelę ir nuėjau prie įlankos.

Lietus liovėsi, tebebuvo šilta, nuo jūros dvelkė lengvas druska kvėpiantis vėjelis. Žvaigždžių nemačiau, tik mėnuo kybojo danguje, aukštai virš jūros tarsi sidabrinis prožektorius. Atsisėdau ant kranto, įsiklausiau į tykų bangų pliuškenimą ir sulėidau pirštus į drėgną smėlį.

Ar jis nebuvo parėjęs namo ir liko laukti manęs, ar nusekė paskui, negaliu pasakyti. Bet staiga išniro už nugaros be garso it šešėlis. Buvo su šortais, sugriebė mane už rankos ir taip, kaip stoviu, įsitraukė į jūrą. Vėsus vanduo apsėmė plikas kojas, pajutau, kaip per kūną nuvilnijo šiurpulys, paskui visa panirau į tamsų vandenį.

Nuplaukėme iki didžiosios uolos, tarsi banginio kupra kyšančios iš vandens. Solo plaukė aplink ją ryžtingais yriais, stengiausi neatsilikti, kvėpavau smarkiai ir trūkčiojamai. Uždara tarsi austrė. Taip apie mane sakydavo bendraklasiai. Bet jų žodžiai į mane atsimušdavo – būtent, kaip į glotnią kriauklę. Jie manęs nepasiekdavo. Tačiau dabar šita kriauklė įskilo, ir aš pastebėjau, kad nusigandau, nusigandau savo pačios atvirumo. Ar galima įtaisyti kameras uolose?

Solo dabar buvo tiesiai už uolos. Atrodė, jis stovi vandenyje, bet kai prisitraukė mane, pastebėjau, kad uola atsikišusi, susidariusi tarsi nedidelė plokštuma, lyg povandeninis balkonas. Solo stumtelėjo mane prie glotnios akmeninės sienos ir uždėjo rankas ant pečių. Jo veidas taip priartėjo, kad oda jutau jo alsavimą. Nuo juodų jo plaukų sruogos atitrūkęs vandens lašas užtiško man ant nosies. Pilnos jo lūpos buvo kiek pravertos, jaučiau, kaip plaka jo širdis, greitai ir tvirtai – o gal tai buvo mano pačios širdis, staiga nebeliko skirtumo. Vieną begalinę akimirką jis žvelgė į mane,

jo žvilgsnyje buvo kažkas, kas mane trikdė. Kažkas nepažįstama, lyg blykčiojimas, tarsi Solo pats būtų bijojęs to, kas tarp mudviejų vyksta. Bet paskui šyptelėjo, stipriau spustelėjo man pečius ir drauge panirome. Pajutau, kaip įsitempia jo raumenys. Aš irgi buvau įsitempusi, blaškiausi tarp baimės ir noro galų gale atsipalaiduoti – daugiau nebe svarstyti, o pagaliau *jausti*.

Solo paleido mano pečius ir apglėbė liemenį, kūnu vis stipriau spaudė mane prie uolos. Kai mudviejų lūpos susilietė, manyje kažkas atsivėrė, taip, išties jausmas toks, kad giliai manyje kažkas atsidarė ir išsilaisvino begalinis ilgesys. Solo liežuvis buvo šiltas, šiurkštus ir sūrus. Jo bučinyje vėl pajutau tą laukinę jėgą, tą reiklų troškimą, kuris mane įelektrino ir kurio staiga užsinorėjau vis daugiau. Dabar ir aš prie jo prisispaudžiau, beveik nuliūdau supratusi, kad turėsime išnerti, nes reikės įkvėpti. Mano kūnas išsiritė, tikriausiai net jei nebūtume buvę po vandeniu, būčiau maniusi, kad tuoj paskęsim – bet nenorėjau išnerti, norėjau būti čia, čia su juo. Liečiau jo pečius, pirštais nuslydau iki raktikaulio ir per gyslotą iškilimą, kuris tarsi randas kyšojo glotnioje vėsioje odoje. Solo raumenys po mano pirštais virpėjo, ir staiga jame nebeliko to berniuko, kurį prieš tris dienas stebėjau žaidžiant skraidančia lėkšte. Jo kūnas man pasirodė brandesnis, vyriškesnis, tarsi naktis jam būtų suteikusi jėgų. Solo apglėbė mane paskutinį kartą ir laikė tvirtai suspaudęs, paskui paleido, vos ne jėga atstūmė nuo savęs ir nunėrė tolyn. Aš iškilau ir ėmiau gaudyti orą.

Solo nebegrižo. Nuplaukiau į krantą, jūra atrodė lygi, nepaliesta, tarsi tamsus veidrodis. Tik dabar suvokiau, kad mes vėl nepasikalbėjome, nepersimetėme nė vienu žodžiu. Ir dėl to man staiga kažkas pasirodė ne taip. Jaučiausi palikta, kone išduota,

tarsi iš manęs būtų pavogę ką brangaus, nors atidaviau tai laisva valia. Buvau sutrikusi. Nesijaučiau gerai. Negalėjau suvokti, kad jis paprasčiausiai dingo. Kodėl? Dėl kamerų? Kur jis nuplaukė? Apsidairiau paplūdimyje. Nieko nematyti. Tuščia. Tik tamsa. Bet mane galima matyti – Tempelhofo ekranuose. Ką jis dabar veikia, mūsų režisierius? Gal tyliai sau kikeną? Giliai įkvėpiau, sugniaužiau kumščius, kad nepravirkčiau. Paklusti jo jausmams – ar šitaip buvo sumanyta? Šitaip?

Apsisukau taip staigiai, kad vos nesuklupau. Kai įlėkiau į mūsų kambarį, čia degė šviesa. Elfė sėdėjo lovoje tiesi ir spoksojo į mane, rudai auksinėse akyse – baimė ir nepasitikėjimas.

Monos lova buvo tuščia. Rūko sirena sukaukė man dar nespėjus nusivilkti šlaputėlių drabužių.

Trylika

MONOS PALIKIMAS buvo piešiniai. Jie kabėjo didžiajame name ant sienų, ilga eile šalia stiklinio stalo. Dvylika piešinių, kiekvienas jų vaizdavo kurį nors iš mūsų. Panašumas gniaužė kvapą, nors veikiau buvo vidinis, tarsi Mona piešiniuose būtų atsukusi išorėn kokį mūsų bruožą.

Pirmas iš kairės kabėjo Neandro portretas. Kresnas jo kūnas tiesiog tryško nepanaudota jėga, galva įtraukta, akys švelnios ir meilios. Šalia – Perl portretas. Sėdėjo atsirėmusi į palmę ir mezgė. Kūnas tarsi prilipęs prie paplūdimio smėlio, o žvilgsnis neramus. Liūdna jos šypsena sklidina ilgesio. Pro dūmų ir rūko šydą ryškėjo Kris veidas. Jo forma – kaip tobulai nušlifuoto deimanto, smakras ir kakta smulkiai išpiešti. Skruostikauliai platūs ir aštriais kampais, siauros lūpos tarsi surakintos. Rankose laikė minkštą pliušo gniužulėlį – meškiuką.

Lungas dantyse įsikandęs peilį, juoda kasa permesta per petį, įkypose akyse žybčiojo aštrus protas. Ant kaklo drakono formos pakabutis, prisiminiau žodžius, kuriuos jis vakar man pasakė.

Šalia Lungo kabėjo Monos autoportretas. Tik dabar supratau, kad paveikslai kairėje sukabinti simboline tvarka. Plikagalvė Mona

buvo penktoji auka, ir staiga, nežinau kodėl, pajutau, tarsi ji būtų pasitraukusi savo noru. Skirtingų spalvų akys – viena šviesi, kita tamsi – žvelgė kiaurai mane tarsi į kitą tikrovę. Jos veidas atrodė panašus į kūdikio ir tuo pat metu į senos moters.

Dešinėje kabojų Elfės portretas. Ji skaitydama gulėjo lovoje. Lengvas suknelės audinys priglundęs prie apvalumų, atrodė beveik žavingai, seniai praėjusių laikų grožio idealas.

Šalimais Džokeris, aštrių veido bruožų Arlekinas. Vienas antakis pakeltas iki pat plaukų pašaknių, šypsena virš menkutės ožio barzdelės demoniška, bet ilgai stebėjau, kol supratau, kas glūdi jo lūpų kampučiuose. Tai, kas buvo matyti jo lūpų kampučiuose – ką į jo lūpų kampučius įpiešė Mona, – buvo pažeidžiamumas.

Toliau Milkis, riestanosis, strazdanotas, veltinės kasytės, rankoje tarsi ginklą laiko samtį. Šypsena atvira, tačiau kartu kiek klastinga.

Toliau Alfa su iki galo ištemptu prie krūtinės treniruokliu, tarp antakių gili raukšlė, apie lūpas kieti brėžiai.

Aš portrete laikiau baltą žvakę. Plevenanti jos šviesa atsispindėjo akių lėliukėse. Žvilgsnis man pasirodė ieškantis ir neramus, nosies sparneliai kiek išsipūtę, tarsi virpėtų, vos pravertos lūpos spinduliuvo gluminančiu jausmingumu, net pati savęs nusigandau.

Solo grojo berimbau. Užmerkęs akis. Atlošęs galvą su pečius siekiančiais juodais plaukais, lieknas ir gyslotas, nuogas. Prie kojų gulėjo Mefistas.

Pajutau, kaip žiūrint į šį paveikslą skruostus nuplieskė raudonis ir tuo pačiu metu apėmė jausmas, kad portretui kažko trūksta, tik negalėjau pasakyti ko.

Paskutinis kabojų Darling portretas. Šviesūs plaukai minkštomis bangomis krito ant širdies formos veido. Akys plačiai atmerk-

tos, dėl to veidas atrodė angeliškas, drauge Darling žvilgsnis buvo toks skvarbus, kad nejučia krūptelėjau.

Buvo popietė – nauja diena. Stovėjau viena priešais šią keistą piešinių parodą ir jaučiausi neapsakomai svetima savo kūne. Vakar naktį Elfė paspruko iš mūsų miegamojo. Viena įlindau į lovą ir pratysojau iki pietų. Kai atsikėliau, didžiajame name irgi nieko neradau.

Tai ne aš, norėjau pasakyti Elfei, kai pamačiau gulinčią hamake. Tačiau Elfė taip nusigandusi dėbsojo, kad žodžiai įstrigo gerklėje. Iš vieno šiukšlių konteinerio prie namo kyšojo guminės Džokerio lėlės likučiai.

Nuėjau į paplūdimį. Dangus buvo apsiniaukęs, pakilo lengvas vėjelis, ore jautėsi lietaus ir druskos skonis.

Jūra pilkšvai sidabrinė. Vanduo pakilęs. Putų karūnos plūdo ant kranto, smėlis buvo nusėtas kriauklėmis ir dumbliais. Paplūdimyje radau tik Milkį – jis plaukiojo banglente toli ant bangų, lūžtančių į didžiąją uolą, juodą banginio kuprą, už kurios praejusią naktį mane nusiviliojo Solo. Taip – nusiviliojo. Lygiai taip man ir atrodė. Šiandien dar aiškiau nei vakar jaučiausi apvogta. Ir nuo tada Solo nesirodo. Keistas jo elgesys mane trikdė vis labiau. Sykiu augo baimė, kad žudikas dabar gali būti nusitaikęs ir į jį. Rūko sirena dingus Monai daugiau nebekaukė. Bet tai nieko nereikia. Dingo ir Darling su Džokeriu, ir Alfa, o Elfė taip nepasitiki manimi, kad nenoriu jos klausti apie Solo. Žvilgtelėjau netgi į berniukų miegamąjį, bet ir ten jo neradau. Kai pro praviras duris pažvelgiau į tuščią kambarį, supratau dar šį tą. Įsimylėti ką nors gali būti ir skausminga, velniškai skausminga – ir esi bejėgis priešintis.

Spoksojau į pilkšvai sidabrinę jūrą. Pūtė šaltokas vėjas, bet vis tiek buvo sunku alsuoti. Jaučiausi siaubingai vieniša – izoliuota. Tarsi sala, pagalvojau. Vieniša sala jūros vidury.

Vakarėjant oras ėmė dar labiau slėgti, atrodė, tuoj kils audra. Keturiese sėdėjome didžiajame name: Džokeris, Darling, Alfa ir aš. Jie trise buvo nuėję į kitą salos pusę, susijaudinę šnekučiavosi apie milžinišką olą, kurią aptiko prie uolėtos pakrantės. Iš pokalbio supratau, kad su jais buvo ir Solo. Dabar jis prigulė miegamajame. Su palengvėjimu atsidasau, Darling palydėjo mano atodūsiį pašaiptu žvilgsniu. Nurijau seilę ir pajutau, kaip išraudau nuo pykčio.

Milkis grįžo iš paplūdimio apsisupęs liemenį rankšluosčiu, kojas įsispyręs į turkio spalvos paplūdimio šlepetes. Su juo buvo Mefistas. Milkis įpylė jam šviežio vandens, paskui švilpaudamas ėmė pjaustyti daržoves. Netrukus pasirodė ir Elfė. Atrodė susitraukusi, tarsi būtų kiūtojusi kur pasislėpusi, ir vengė sutikti mano žvilgsnį. Tik pamačius Milkį įtampa jos veide atslūgo, Elfė pasisiūlė jam padėti. Jiedu tyliai šnekučiavosi, retsykais Elfė nusijuokdavo.

Su manimi niekas nesikalbėjo. Netgi valgant. Milkis su Elfe išvirė sriubos – daržovių sriubos su vištiena ir paskrudinta duona. Visi sėdėjome aplink stalą, tik Solo nebuvo. Prie mūsų kojų tupėjo Mefistas, čepsėdamas tuštino dubenėlį su šunų ėdalų. Nors niekas garsiai nepasakė, staiga pasijutau tarsi svetimkūnis. Atvykusi čia ne per daugiausia kalbėjau, tiksliau, dažniausiai tylėdavau. Ir vis dėlto iki šiol jaučiausi grupės dalimi. Tačiau vakarykštė naktis viską apvertė aukšty n kojom. Manyje prabudo svajonės ir užsispyrimas.

– Tai ne aš, – staiga išgirdau sakant save. Žodžiai paprasčiausiai ištrūko, nuskambėjo tarsi šnypštimas. Elfė nepatikliai nužvel-

gė mane, Džokeris kilstelėjo antakį, o Milkis nedrąsiai šyptelėjo. Aš piktai padėjau šaukštą, nes rankos ėmė virpėti.

– Tai ne aš, – iškošiau dar kartą ir taip staigiai pašokau nuo stalo, kad net apverčiau kėdę.

Išlėkiau iš kambario ir nubildėjau į berniukų miegamąjį, tvirtai pasiryžusi prakalbinti Solo. Berniukų miegamasis buvo tarsi mūsiškio veidrodinis atspindys, apstatytas taip pat kaip mūsų – šešios dideliu ratu sustatytos lovos su baldakimais. Priešais kiekvieną lovą po skrynią. Tik čia buvo netvarkingiau. Gerokai netvarkingiau. Mėtėsi batai ir drabužiai, tušti buteliai ir valgio likučiai. Solo gulėjo lovoje prie durų. Virš jo palubėje degė lempelė, bet jis, regis, kietai miegojo. Priėjusi išvydau ant naktinio stalelio auksinį ovalo formos medalioną. Trys jo salos daiktai, dingtelėjo. Berimbau, Mefistas ir asmeninis suvenyras. Ar tai šitas amuletas? Kieno jis?

Medalionas buvo pravertas, ir kai palinkau prie jo, pamačiau, kad blizgantys krašteliai kai kur apsitrynę. Viduje – dešinėje pusėje – miniatiūrinis angelo paveikslėlis. Sutrikusi apžiūrinėjau sparnuotą dangaus pasiuntinį. Plaukai šviesūs, iki pečių, akys tamsios; nors bruožai labai moteriški, pamaniau, kad angelas vyriškos lyties. Kairė medaliono pusė buvo tuščia, ir mane apėmė nepaaiškinamas jausmas, kad, tiesą sakant, ir čia turėtų būti portretas.

Šalia medaliono gulėjo tablečių pakelis. Užrašyta *Tavor 1.0*, pamačiusi jį krūptelėjau. Šias tabletes Erika vartojo nuo stiprių migrenos priepuolių, o dabar man paaiškėjo, kodėl Solo veidą retsykais iškreipia tokia skausminga grimasa.

Kai jau sukausi eiti, Solo atsimerkė. Pažvelgė tiesiai į mane, iš pradžių nustebo, paskui šyptelėjo, apsimiegojęs, šypsena buvo šilta.

– Sveika, – tarė jis, – ar viskas gerai?

Gūžtelėjau pečiais. Keista. Įtūžis praėjo, staiga užplūdo bežodis artumas. Mano jausmai Solo vėl pasikeitė – ir įsikūrė kitur. Įsitaisė krūtinėje, tapo šiltesni ir švelnesni, nors ir nė kiek nesusilpnėjo. Negalėjau atsitokėti. *Kas tai buvo?* – klausiau savęs. – *Kas įvyko tarp mūsų praėjusią naktį?*

Solo pasitrynė akis, vis dar buvo apsimiegotęs.

– Kiek dabar laiko? – sumurmėjo.

Ir aš nurijau nebylius klausimus. Jei Solo nenori apie tai kalbėtis, aš irgi neprabilsiu – juolab ne priešais veikiančias kameras. Ar dėl to Solo tyli? Žvilgsniu ištyrinėjau kambarį – sienas, lubas, grindis.

– Neturiu laikrodžio, – išstenujau. – Vakaras, pavakarė, ma-nyčiau.

Solo nusibraukė plaukus nuo kaktos.

– O kur kiti?

– Didžiajame name. Milkis padarė valgyti. Jie galvoja, kad aš...

Nutilau, nebeįstengiau kalbėti toliau. Čia viskas buvo kitaip, kita vieta, jausmas, kad esi stebimas, kitoks, dėsniai kiti – mes buvome kitokie. Staiga panorau, kad būčiau susipažinusi su Solo kitokiomis aplinkybėmis. Nusigręžiau.

– Ei, – Solo balsas mane sulaikė. – Palauk. Neišeik.

Jis ištiesė ranką, švelniame veide dabar išvydau ilgesį. Nebuvo to blykčiojimo kaip praėjusią naktį. Tik šviesa, ir viskas manyje vėl patraukė prie jo. Jei būčiau žengusi bent žingsnį jo pusėn, vieną vienintelį, viskas būtų buvę gerai. Viskas.

Bet aš nežengiau to žingsnio, stovėjau tarsi liaunas medelis, šaknis skausmingai suleidęs į žemę.

– Ei! – Tas pats žodis, tos pačios dvi raidės – ir jose visai kita tikrovė. Kambaryje stovėjo Džokeris. Rankoje laikė žibintą. – Alfa,

Milkis, Darling ir aš rengiame naktinį žygį į urvą. Jei pasiimtume žibintų ir ko nors atsigerti, galėtume ten surengti nedidelį vakarėlį, vis šioks toks pajvairinimas. Eisit kartu?

Iškart pajutau nenorą. Solo, vis dar trindamas užmiegotas akis, atrodė, neapsisprendžia. Jis atsisėdo lovoje.

– Dabar? – paklausė ir dvejojamas žvilgtelėjo laukan. – Tamsoje? Tas urvas buvo ganėtinai...

Džokeris šypsodamas nutraukė jį.

– Bijai? Be reikalo, juk žinai, mes stebimi. O jei laikysimės kartu ir susikibsime už rankučių, – jis dirstelėjo į mane, – žudikas mums nieko nepadarys.

– Užčiaupk savo kvailą srėbtuvę! – surikau. – Juk sakiau, kad tai ne aš!

– Gerai jau, kačiaake. – Džokeris draugiškai stuktelėjo man per petį. – Kad ir kas jis būtų, mes visi nutarėm, kad šiandien žudikas stabtelės, o mes pasistengsim pakelti ūpą. Mums tai į sveikata, juk ir Tempelhofas turbūt neprieštarau? Galų gale mums dar liko daugiau nei dvi savaitės, turime pasimėgauti, kol mums visiems CHRRRR.... – Džokeris griebėsi už gerklės ir užvertė akis, – ...bus baigta. Na, tai einat kartu?

Solo gūžtelėjo pečiais, tada atsistojo ir pasiėmė berimbau.

– Gerai.

Aš papurčiau galvą.

Bet Elfė, kuri, tiesą sakant, irgi nenorėjo eiti, labiau bijojo likti viena su manimi ir dūsaudama prisidėjo prie kitų.

Džokeris užsimetė ant pečių kuprinę, visi pasiėmė po žibintą. Kai Solo tarpduryje dar sykį atsigrėžė į mane, aš irgi išėjau kartu.

Keturiolika

Jo nervai buvo tarsi plonyčio stiklo skaidulos. Dvi paras nemiegojo, akys paraudo, degė, kūnas atrodė tuščias ir pažeidžiamas, tarsi riba tarp jo ir išorinio pasaulio būtų išnykusi. Mirjam portretą apsuko kita puse, staiga nebegalėjo žvelgti į jos veidą, į kupinas meilės jos akis. Erdvė aplink jį, rodos, absurdiškai traukėsi ir kartu plėtėsi tarsi alsuojantis gyvis, kiekvienas judesys atrodė svetimas ir netikras. Netgi mirguliuojantis ekranas, prie kurio tiesė ranką, rodos, nebebuvo kliūtis, atrodė skystas, lyg būtų galėjęs jame pasinerti – į mišką, per kurį jaunuoliai dabar bėgo į kitą salos pusę, į urvą. Jie dar medžių tankynėje, tvirtai laiko žibintus, šviesūs šokčiojantys taškai, apsupti miško juodumos.

Jis pasitrynė peršinėčias akis ir atsigėrė vandens, gėrė dideliais gurkšniais iš butelio, kad atsikratytų šleikštaus skonio burnoje, paskui vėl įsmeigė akis į ekraną.

Paskutinę pamainą perėmė kameros asistentas, keletą ištraukų pasižiūrėjo jis pats, stebėjo, kaip Svenas sėdi prie ekranų, geria alų, rūko, krapšto nosį, laiko iškelęs ant piršto galo sudžiūvusį snarglį ir apžiūrinėja jį tarsi keistą vabzdį. Mintis pastatyti kameras ir stebėjimo kambaryje, žinoma, geniali. Dabar Svenas su Mona pakeliui į

žemyną, ten liks iki kito vakaro. Mona – ji paliko Izolą savo noru. Pasimatymas su žudiku iškart po to, kai baigė piešti ir ant sienų sukabino darbus. Pamačius, kaip Vera apžiūrinėja Solo portretą, jam užgniaužė kvapą, kaip ir vėliau, kai išvydo ją stovint prie Solo lovos. „Ei...“ Ji vos prie jo nepriėjo. Jis tiesiog skaitė jos veide troškimą būti šalia Solo – ne, ne tik veide. Visą jos kūną traukė prie Solo. Tačiau kažkas ir sulaukė – kažkas, dėl ko ji atrodė dar patrauklesnė.

Ir tada jie iškeliaivo – visi septyni, ir Mefistas su jais. Dabar kaip tik pasiekė uolėtą pakrantę kitoje salos pusėje. Darling su Alfa ėjo pirmi, vedė juos prie siauros įlankos su pilkšvo smėlio pakrante. Ji atrodė tarsi siauras pjautuvas tarp stačių uolų. Jau kokį pusvalandį truko atoslūgis, o dangus pilnas žvaigždžių. Krantas perdėm apaugęs mangrovėmis, jų šaknys styrojo iš dumbļu apneštos žemės, kyšojo tarsi milžiniškų vorų kojų knibždėlynas. Urvo anga buvo kalne, kairėje nuo įlankos, jį lengva rasti ir tamsoje. Apskrita beveik kvadratinio metro ploto anga žiojėjo kalno papėdėje tarsi bedančiai nasrai.

Jie vienas paskui kitą dingo urve – tik Mefistas liko lauke. Sulojo tris kartus; lojimas skambėjo tarsi perspėjimas, tada juodas šuva atsigulė prie urvo angos. Koridoriuose įstijungė kameros.

Gerai. Jis ištuštino butelį. Įkvėpė, iškvėpė, ištiesė nugarą ir plačiai atmerkė akis. Gerai. Gerai. Gerai. Reikia išlikti budriam – visiškai budriam.

DARLING JUOKAS aidėjo nuo urvo koridorių sienų. Žibintas mano rankoje virpėjo, ant sienų šokčiojo neryškių kontūrų drebantys šešėliai. Šešėliai, kurie, regis, norėjo mane sučiupti. Teko eiti susilenkus. Siaura šachta buvo vos metro aukščio, oras pri-

dvisęs ir drėgnas, trenkė puvėsiais, jūros dumbliais ir šimtmečių praeitimi. Tik įveikus trisdešimt penkis metrus (aš tikrai juos suskaičiavau), galėjau daugmaž atsitiesti. Ėjau priešpaskutinė voroje, už manęs žingsniavo Milkis. Prieš mane – Solo. Smėlį ant urvo dugno, kuris po kojomis atrodė kietas ir šlapias, keitė akmenys. Ankštas tunelis – juo pamažu skverbėmės pirmyn, – dar ilgokai smigo tiesiai į kalno gelmę, paskui šakojosi. Atsivėrė du koridoriai, vienas dingo deguto juodumo tamsoje, kitame mačiau Solo, matyt, sekantį paskui kitus, ir aš stengiausi nuo jo neatsilikti. Vis dar baugiai ankštas koridorius glotniomis jūros dumbliais aplipusiomis sienomis po valandžiukės staiga išplatėjo ir ėmė palengva kilti aukštyn. Žingsniavome vorele tarsi žąsiukai, turbūt jau visą valandą girdėjau tik mūsų žingsnių aidą, jį retsykais pertraukdavo tylus girkštelėjimas po kojomis. Oras dabar atrodė sausesnis. Manau, judėjome virš jūros lygio, bet paskui, maždaug po šimto metrų, koridorius vėl ėmė leistis ir įsiliejo į apskritą skliautuotą kokių penkiasdešimties kvadratinių metrų ploto patalpą. Stovėjome išsisklaidę, ir mūsų žibintai apšvietė tik kai kurias salės dalis, bet tai, ką pamačiau, užgniaužė kvapą. Akmeninės sienos švytėjo rausva, tarpais ir auksine, ruduma, nuo lubų, kurių aukščio negalėjau suvokti, kybojo stalaktitai – nuostabūs per tūkstančius metų susidarę dariniai, kai kur jie kone siekė žemę. Žibintų šviesoje jie mirguliavo visais įmanomais atspalviais: pieno baltumo, bronzos ar smiltainio, rausva, oranžine, tamsiai pilka, švelniai rožine ir melsva, jie buvo nesuskaičiuojamų formų, kaip žemyn svyrančios kolonos, kaip iltiniai dantys ar kardo ašmenys. Kai kurie panėšėjo į blyškius suakmenėjusius spygliuočius, o vienas stalaktitas man priminė ilgą pakumpusį pirštą.

Urvo dugnas buvo beveik lygus ir sausas. Tik tolimajame pasienyje išvydau kelis stalagmitus, kairėje telkšojo blizgančio juodo vandens tvenkinėlis. Jo paviršiuje atsispindėjo stalaktitai, bet iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad jie kyla iš gelmės – iš magiško pasaulio giliai po žeme. Įspūdingiausias vis dėlto buvo šios požeminės salės centras, beveik tobulas apskritimas. Jį supo dideli nugludinti ir tarsi surikiuoti akmenų luitai. Septyni. Man atėmė žadą. Tikrai septyni luitai.

– *Voila*, – Darling skėstelėjo ranką. – Štai ir mes. Na, ką pasakysit?

– Kad tave kur, – išgirdau Milkio balsą už nugaros. – Čia tai bent, kad tave kur.

Dabar visi stovėjome ir spoksojome į tuos akmenų luitus. Žibinto šviesoje išvydau Elfės veidą, ji buvo prasižiojusi, staiga prajuko, juokėsi aukštu kaip varpelis balsu.

– Netikiu, – ištrūko jai. – Netikiu, kad mes tai darom. O toliau, ką veiksime toliau?

– Gersim vandenį! – Tai Džokeris. Jis klestelėjo ant vieno iš luitų ir atsegė kuprinę. Vilkėjo ilgą juodą plono audinio palatą, siekiantį žemę, po juo baltus marškinėlius, ant kurių galėjau įskaičiuoti žodžius *nejmanoma* ir *palaižyt užpakalio*. Talpus butelis, kurį Džokeris ištraukė tarsi velnią iš dėžutės, tikrai atrodė kaip vandens butelis. Džokeris atsuko dangtelį, pridėjo kakliuką prie lūpų ir gerokai gurkštelėjo.

– Palaiminti trokštantieji, – paskelbė vypsodamas, – nes jie buvo pagirdyti. Kas kitas?

Ranką ištiesė Alfa. Atsigėrė. Pasiuntė butelį toliau, Milkui, šis dvejodamas gurkštelėjo ir susiraukė tarsi pajutęs skausmą.

– Šventoji Marija, – sušvokštė jis, – čiagi...

– Vanduo, – pertraukė jį Džokeris. – Grynas, švarus gydomas vanduo, puikiai taiso sveikatą ir atgaivina tamsią naktį. Solo? Ar tu irgi trokštantis?

Solo stovėjo tiesiai priešais mane, viena jo veido pusė buvo nušviesta auksinės šviesos ir šilta, kita, nusukta nuo žibinto, tamsi ir šalta. Jis padvejojo, bet paėmė butelį ir gurkštelėjo kelis nemažus, kone atkaklius gurkšnius, atgalia ranka nusibraukė lūpas ir perdavė butelį Darling, ši prieš atsigerdama sulaukė jo rankas.

Dabar Džokeris išsitraukė iš kuprinės šišą, arabišką vandens pypkę. Palaukė, kol butelis sugrįžo jam, atsuko pypkės indą, pripylė jį permatomo skysčio iš didžiojo butelio, galvutę prikimšo pypkių tabako ir pridengė metaliniu sieteliu. Jo judesiai buvo ramūs, kone pagarbūs, tarsi atliktų šventą ritualą. Visi tylėjo.

Elfė įsitaisė šalia Milkio, atsirėmė jam į petį ir apsikabino. Džokeris uždegė anglies gabaliuką ir uždėjo rusenančią žariją ant sietelio. Tada iškilmingai truktelėjo kandiklį. Skystis inde suburbuliavo, traškėdami pasklido dūmai. Jų šešėliai kilo prie lubų, sudarydami įvairius raštus ir ratus, paskui išsisklaidydavo šokčiojančioje žibintų šviesoje. Žiūrint į juos galvon atėjo Platono olos vaizdinys.

Mes, žmonės, visą gyvenimą praleidžiame tarsi urve, ir viskas, ką čia laikome tikrove, tėra tik jos šešėliai, tai Platonas norėjo pasakyti savo palyginimu. Kad pasiektume šviesą ir kartu su ja tikrovę, turime palikti saugų olos prieglobstį, o akinanti šviesa virš žemės iš pradžių mus baugins ir sukels skausmą.

Bet mes ne išėjome iš olos, o įlindome į ją, mes kaip tik ryžtingai nusižengėme taisyklėms, kurias buvo nustatęs Tempelhofas.

Džokeris traukė į plaučius alkoholio prisotintus dūmus žemu tėvu balsu tardamas „aaaaach“, tas garsas atsimušė į urvo sienas. Akimirką viešpatavo tylą, tarsi mes visi kartu būtume sulaikę kvapą ir laukę, kas dabar nutiks. Bet nenutiko nieko. Džokeris šyptelėjo, padavė šišą Milkiui, ir pypkė ėmė keliauti ratu, iš Milkio Elfei, iš Elfės Alfai, iš Alfos Darling, iš Darling Solo, iš Solo man.

Alkoholis nukeliavo tiesiai man į kraują, dar atmenu, kad dingtelėjo mintis apie kameras, ir nusijuokiau pagalvojusi, kad jos galėtų būti įmontuotos čia, urve. Net čia, šioje pirmąsčioje vietoje, Tempelhofas gali mus matyti ir suprasti, kad skaidrus skystis Džokerio butelyje toli gražu ne švėstas vanduo. Tačiau jam aišku ir tai, kad jis sužlugdytų savo filmą, jei dabar įsikištų, o šito jis neleis. Jis nevaržys mūsų ir nekantraudamas lauks, kas toliau.

Kas toliau.

Mes susibūrėme glaudžiau, dabar visi sėdėjome ant akmenų. Šiša dar tris kartus apsuko ratą.

Žibintai buvo sustatyti ratu prie kojų. Šešėliai ant sienų įgydavo vis naujus pavidalus – drakonų, vaiduoklių ir pirmąsčių pabaisų. Mes garsiai kikendami bandėme nuginti šalin baimę. Keista, bet visi buvome tarsi vienas, visi septyni, bent jau man taip atrodė.

Alfa uždėjo ranką Darling ant kelio, ji nusijuokė. Darling vilkėjo prigludusią kreminę suknelę su siaurutėmis petnešėlėmis. Prie iškirptės virš kairiosios krūties pastebėjau nedidelį įplyšimą, pamenu, kad atkreipiau į jį dėmesį.

Džokeris pasakojo istoriją apie vaiduoklius nenuleisdamas akių nuo Darling, tarsi norėtų ją praryti akimis. Elfė juokdamasi

užsidengė ausis ir dar labiau prisiglaudė prie Milkio. Solo žvilgsnis susitiko su manuoju, kartą, ne vieną kartą, atrodė, kad oras tarp mūsų virto elektra. Viename urvo kampe nuo skliauto lašėjo vanduo, jo aidas virpėjo mano krūtinėje. Kūnu tarsi liūtis gūšiai perbėgdavo šiurpulys, krūtinė įkaito, jaučiausi lengva ir apsunkusi vienu metu, tarsi dalis manęs būtų norėjusi skristi, o kita dar labiau patraukti prie žemės. Alkoholis veikė – ir dar kaip!

Alfa turėjo grotuvėlį, ir kai po kiek laiko jį įjungė, pasigirdo „Faithless“ daina. „God is a DJ“, Alfa buvo nukopijavęs ją taip, kad nesibaigtų, ir klausėmės ištisai – taip garsiai, kad elektroniniai bosai skriejo atgal prie mūsų atsimušę į urvo sienas šimtus kartų. Nuotaika buvo visai kitokia nei prieš porą naktų paplūdimyje, visai kitokia. Gal dėl to, kad vieta kita, gal dėl tamsos, ankštumo šioje akmeninėje skliautuotoje patalpoje, gal dėl to, kad nebuvo nei mėnulio, nei žvaigždžių, nei dangaus, nei paplūdimio, nei jūros, nei žemės – galbūt tas pirmykštis jausmas, kuriame ištirpo mano mintys, galbūt ir alkoholis, o gal tiesiog visa ta susitvenkusi įtampa išsiveržė alkana ir ištroškusi tarsi ilgai nelaisvėje laikytas žvėris.

Džokeris pasakė: *Žudikas šiandien stabtelės, o mes pasistengsim pakelti ūpą.* Lygiai taip ir buvo.

Muzika – ekstazėn varantis *house*, *trip-hop* ir *soul* mišinys – mus užvaldė, archajišku agresyviu būdu įsiskverbė į mus, o nosinis dainininko balsas tarsi išdainavo pamokslą, nuo kurio negalėjo pasprukti nė vienas iš mūsų. Žodžiai tiko taip puikiai, tarsi daina būtų buvusi parašyta specialiai mums ir šiai vietai. Niekuomet neužmiršiu tos dainos, kiekviena eilutė, kiekvienas žodis giliai įsiskverbė į mane, tarsi įdagas, tarsi akustinė tatuiruotė.

This is my church
This is where I heal my hurts
It's a natural grace
Of watching young life shape
It's in minor keys
Solutions and remedies
Enemies becoming friends
When bitterness ends
This is my church
This is my church
This is where I heal my hurts
It's in the world I become
Contained in the hum
Between voice and drum
It's in the change
The poetic justice of cause and effect
Respect, love, compassion
This is my church
This is where I heal my hurts
For tonight
Godi s a DJ
Godi s a DJ
This is my church*.

* Tai mano bažnyčia / Čia aš gydau savo žaizdas / Natūrali malonė / Stebėti, kaip klostosi jauno žmogaus gyvenimas / Maži rakteliai / Į sprendimus ir išgydymą / Priešai tampa draugais / Kai baigias pyktis / Tai mano bažnyčia / Tai mano bažnyčia / Čia aš gydau savo žaizdas / Pasaulyje atsiduriu / Tarp balso ir būgno / Virsme / Poetinis priežasties ir padarinio teisingumas / Pagarba, meilė, atjauta / Tai mano bažnyčia / Čia aš gydau savo žaizdas / Šį vakarą Dievas yra didžėjas / Šį vakarą Dievas yra didžėjas / Tai mano bažnyčia (*pažodinis vertimas*).

Taip, urvas tapo mūsų bažnyčia, o ši daina – mūsų malda.

Džokeris atsistojo pirmas. Tarsi ceremonmeisteris žemai nusilenkė visai draugijai, tada, neištraukdamas kumščių iš švarko kišenių, plačiai išskėtė rankas ir juodas jo paltas išsiskleidė tarsi šikšnosparnio sparnai. Juokdamasis atkragino galvą ir leidosi šokti. Mes pasekėme juo.

Šokome, tarsi nebūtų jokios rytdienos. Sviedėme savo kūnus šaltiems reikliems bosams, bridome į vis smarkesnę svaigulį, prkaitas karštais upeliais sruvo man per kaklą ir varvėjo tarpkrūčiu, plaukai sušlapo tarsi nusimaudžius duše, pajutau vandens lašus ant plikų rankų ir sūrias ašaras ant skruostų – jos degino tarsi ugnis, ir tuo pat metu nusijuokiau, tai buvo gurgenantys, išlaisvinantys garsai, jie skverbėsi paviršiun tarsi iš požeminės versmės. Kartais atsimerkdavau ir išvysdavau Solo. Jis laikė rankose berimbau, lyg karščiuodamas glaudė prie savęs ir stūmė tolyn instrumentą, buvo pusnuogis, oda blizgėjo nuo prakaito, akys užmerktos; staiga prie jo šokdama priartėjo Darling, rankose laikė didįjį Džokerio butelį, šviesių plaukų sruogos tarsi baltos liepsnos švysčiojo apie galvą. Solo čiupo butelį ir ėmė gerti, jam iš nugaros prisiartinio Džokeris. Jis trūktelėjo Darling už peties, bet tada aš vėl užsimerkiau – nenorėjau nieko matyti, nieko galvoti, norėjau tik būti, būti *ne sa-vyje*, ir šokti, šokti, šokti.

Kad kažkas užgesino žibintus, pastebėjau tik tuomet, kai aplink mane pasidarė tamsu. Taip tamsu, jog nerandu žodžių tai tamsai apibūdinti. Tai buvo bevardė visa praryjanti tamsybė. Kurtinančiu garsu tebetrenkė muzika. Staiga sustojau, stovėjau sustingusi, bet širdis siautė, lyg pašėlusį bilsnojo krūtinėje, kūnas virpėjo, ir

nelauktai muzika nutilo. Kol tylą įgijo pavidalą, teko laukti kankinamai ilgai. Pagaliau ji tapo tokia pat galinga kaip tamsa, o kartu su ja mane apėmė baimė, tokios baimės nebuvau jautusi niekuomet anksčiau ir nebepajutau vėliau. Tai buvo baimė be priežasties, galbūt dėl to tokia begalinė. Ir miške, į kurį mus piktai pajuokavęs įviliojo Džokeris, buvo tamsu, bet toji tamsa alsavo ir, tegu ir naujokiai, bet buvo gyva, o čia, apačioje, be žibintų buvo tamsu tarsi kape – tikraja to žodžio prasme buvo *mirtinai tylu*.

Kiek laiko praėjo? Kelios sekundės? Minutės? Valandos? Nežinojau, buvau praradusi laiko ir erdvės nuovoką, sykiu mano juslės, visos mano kūno gijos buvo įsitempusios taip, kad, rodės, trūks. Kai kažkas palietė man ranką, surikau, į mano riksmą atsakė kitas. Elfė. Kažkas sukikeno. Tada trečias riksmas, spigus tarsi dūžtantis stiklas.

– Po galais, uždekit šviesą!

Vėl kikenimas, tada tylą. Lekavimas, po to krioktelėjimas. Džokeris?

– Ei, baikit tas nesąmones, aš bijau!

Tylą, žingsniai, švokštimas, lekavimas, kriokimas – tylą.

Aimana – ji ištrūko iš mano burnos, bet skambėjo neatpažįstamai, siaubingai svetima. Kur kiti... kur... aš? Mano plaštaką sugriebė kita ranka, smulki, putni ir karšta, išgirdau verkšlenant Elfę, kad tai ji, ji suspaudė man pirštus, tas skausmas kone džiugino, nes leido patikėti, kad egzistuoju. Uodžiau urvą, uodžiau tamsą. Buvau permirkusi prakaitu, baime ir alkoholiu, tamsa prislėgė tarsi šaltas juodas paltas, prispaudė ir išsitempė, nusinešė su savimi.

– Po galais! Ar kas nors galų gale uždegs šviesą?

Balsas buvo panašus į Milkio, regis, sklido mums už nugarų, bet gal ir iš kairės ar dešinės. Užsimerkiau ir vėl atsimerkiau, bet nepajutau jokio skirtumo. Tamsa ėmė sukstis.

– Džokeris teisus, Alfa. – Tai Darling balsas, tarsi skystas medus. – Tikrai turėtum imtis ko nors nuo blogo burnos kvapo.

Tyla, tada pasipiktinęs žioptelėjimas.

– Tu, prakeikta šliundra!

Žingsniai, bildėjimas, tekstelėjimas – tiesiai po manimi. Staigiai atitraukiau koją. Matyt, įmyniau į balą. Vanduo prasisunkė į batą ir šaltais liežuviais ėmė liežti kojų pirštus.

– Prašau, *prašau!* Man bloga!

Elfė. Balsas apgailėtinas, rodos, ji dūsta. Čezėjimas, žingsniai, ausyse ėmė tvinkčioti, kietai ir skausmingai, judėjau, bet nežinau kur, visiškai nesigaudžiau, jaučiau tik Elfės ranką, ji vis stipriau gniaužė man pirštus.

Kameros mato daugiau nei žmogaus akis... jos mato netgi akli-noje tamsoje.

– Po galais, kokios čia nesąmonės!

– Man taip bloga, o Dieve! Man taip bloga!

Tada – pagaliau – blanki šviesa!

Ir veido kontūrai. Milkis! Jis rado žibintą. Jo veidas išblyškęs lyg vaiduoklio, veltinės kasytės tarsi jūržolės krito ant pečių.

– Noriu dingt iš čia, prašau! Išveskit mane.

Elfė. Ji žiaukčiojo. Milkis vienu šuoliu prišoko prie jos, kažkur toliau mačiau Solo šešėlį, jis rėmėsi į sieną ir kumščius spaudė prie akių, man pasirodė, kad girdžiu Darling balsą, bet kitų nemačiau. Pasukome laukan, žingsniavome begaliniu tuneliu, kol urvas mus išspjovė – Milkį, Elfę ir mane. Mefistas tebelaukė

prie įėjimo, jis tučtuojau pašoko. Stovėjo vizgindamas uodega ir garsiai lojo, Elfė pravirko, Milkis ėmė ją guosti. Mėnulio šviesoje įlanka atrodė aplieta sidabru, mėnuo dabar kybojo aukštai danguje, šniokšdamos į uolą dužo bangos. Žvilgtelėjau į kaimyninę salą, bet pamačiau tik neryškų šviesos taškelį. Jis švytėjo tamsoje tarsi nukritusi žvaigždė.

Elfė taip svirduliavo, kad mums teko ją prilaikyti, pagalvojau – jei ji dabar nualps, jis ateis, Tempelhofas ateis. Bet Elfė nenualpo. Ji dar du kartus žiauktelėjo, paškui atsikvėpė ir pasakė, kad jai viskas gerai.

Taigi mes trys per uolas ir mišką patraukėme namo, visi trys sukritome į minkštą kampa. Dar prisimenu, kad Milkio plaukai kuteno man kaklą, kad Elfė kvepėjo pačiuliais, o Mefistas prigulė man kojas ir suteikė tikrą paguodą.

Kada užmigome, nebeprisimenu.

Tik žinau, kad pabudome ir kad klykavo kiskadas, ir kad kepinanti saulė, šviečianti pro aukštus pravirus langus, buvo kažkokia negailestinga.

Penkiolika

TRISE STOVĖJOME virtuvėje, vos Milkiui užkaitus kavą grįžo Alfa. Purvinais drabužiais, išblyškęs, išsekęs ir sutrikęs. Nuėjo prie šaldytuvo, išsiėmė butelį kolos ir godžiai ištuštino, tada atgalia ranka persibraukė lūpas ir atsirėmė į sieną.

– Kur kiti? – paklausė Milkis.

Alfa gūžtelėjo pečiais. Jo kaklą vėl išpylė raudonis, ir aš pagavau save liepsnojančiose dėmėse ant odos ieškant raštų. Ant Alfos marškinėlių irgi buvo raudona dėmė, staiga ji man krito į akis, nedidelė, bet atrodė lyg sudžiūvęs kraujas.

– Iš urvo išlindau vienas, – tarė Alfa nepakeldamas į mus akių. – Tuoj po jūsų, į kitus nebekreipiau dėmesio. Radau dar vieną žibintą ir ugnies, bet vėliau, miške, pargriuvau, žibintas užgeso, nebegalėjau eiti. Šūdas. Šūdas! Noriu dingt iš čia!

Mes bejėgiškai susižvelgėme. Milkis be paliovos kramtė nagus, Elfė tvirčiau suspaudė pirštais kavos puodelį.

– Jūs irgi nieko negirdėjot, ar ne? – paklausė ji dvejojama. – Turiu galvoj... rūko sirena nekaukė, ar ne?

– Ne! – Milkio atsakymas nuskambėjo tarsi pistoleto šūvis. – Nieko nebuvo. Galbūt kiti dar urve. Mums reikėtų...

– Jokiū būdu! – Elfė įnirtingai papurtė galvą. – Nė už ką ten neisiu, ir čia nenorėčiau likti viena... Prašau! – Ji maldaujamai pažvelgė pirma į Milkį, paskui į mudu. Jos akys buvo užtinusios ir paraudusios.

Tylėdami susėdome aplink stiklinį stalą. Elfė spoksojo į puodelį, tarsi nebeįstengtų nuryti daugiau nė gurkšnio, mintis apie valgį visiems atrodė pasibjaurėtina. Mano momenėlis atrodė lyg plonytė labai įtempta medžiaga, kuri tuoj plyš, o nuovargis vis dar buvo surakinęs galvą geležiniaisiais gniaužtais.

– Elfe, – prabilo Milkis. – Mes... mes *privalome* eiti jų ieškoti.

Elfė suvaitojo, tą pat akimirką Mefistas vizgindamas uodega šovė prie durų. Į kambarį įėjo Solo. Atrodė visiškai išsekęs. Paakiai pajuodę, skruostas perrėžtas iki kraujo. Jis šyptelėjo išvargusio, susikrimitusio žmogaus šypsena, joje perskaičiau baimę.

– Kur Džokeris su Darling? – paklausė jis.

Milkis bejėgiškai vyptelėjo.

– Kaip tik norėjom tavęs to paklausti.

Solo nuėjo į virtuvę ir atsuko čiaupą, bet, užuot atsigėręs ar nusiplovęs rankas, tik sustingęs stovėjo ir žiūrėjo, kaip vandens srovė kliokdama dingsta nutekamajame vamzdyje.

– Užsuk pagaliau tą čiaupą! – suriko Elfė. – Kas nutiko, kur buvai visą tą laiką? – Jos žvilgsnis užkliudė Alfą, bet šis tik gūžtelėjo pečiais.

Solo atsigrėžė.

– Buvau urve. Pasilikau ten vienas. – Jis užsuko čiaupą ir skeptiškai žvilgtelėjo į Alfą. – Tikiuosi, kad vienas. Užgesus šviesai, man ėmė baisiai suktis galva. Suėmė tokie galvos skausmai, kad vos pajėgiau mąstyti. Pamenu tik, kaip kažkieno ranka suėmė mane

už riešo. Jau maniau... – Solo žvilgtelėjo į mane, rodos, jo tamsios akys prašė atleidimo. – Pirmiausia pagalvoju, kad čia tu.

Paskui jis papurtė galvą, tarsi norėtų išguiti iš atminties tai, ką teko išgyventi.

– Mane ėmė pykinti. Manychiau, paprasčiausiai kojos atsisakė. Daugiau nieko neatsimenu. Atrodo, dar kažkas šaukė „šliundra“, bet tada viskas ėmė suktis, ir aš atsijungiau.

Solo nusibraukė nuo kaktos tamsius plaukus ir prikando lūpą. Dieve, koks jis gražus netgi dabar – o gal kaip tik būtent dabar.

– Matyt, užsnūdau, – toliau pasakojo jis. – O kai prabudau, į mano šūksnį niekas neatsiliepė. Po galais!

Solo vėl atsuko čiaupą. Šįkart atsigerė ir šlapia ranka persibraukė per plaukus, paskui prisėdo prie mūsų. Vilkėjo baisiai purvinus marškinėlius, ir tik dabar pastebėjau, kad ir jo džinsai ties keliais suplyšę, o kelių oda nubrozdirta iki kraujo, tarsi po urvą būtų ropojęs keturiomis – veikiausiai taip ir buvo. Mefistas atsitūpė priešais ir bandė laižyti kelius, bet Solo piktai stumtelėjo jį šalin.

– Prakeiktą amžinybę klaidžioju toje sušiktoje tamsoje, kol suradau išėjimą. Maniau, ištikšiu kur nors apačioje!

Paskutinį sakinį Solo tiesiog išrėkė, o aš pakėliau akis, nužvelgiau sienas ir lubas ir supratau – šitie žodžiai buvo skirti ne mums.

– O kur kiti? – vėl klustelėjo Milkis. – Džokeris ir Darling? Tu jų nebematei?

– Ar aš neaiškiai pasakiau? – Solo atsistojo ir delnu trinktelėjo per stalą. Akys sužaubavo, aš krūptelėjau. Niršti jam taip netiko. O gal vis dėlto tiko? Staiga vėl prisiminiau mūsų susitikimą kopyčioje – ir naktį jūroje. Karštligišką jo akių žybčiojimą. Ir tai yra jo dalis.

– Juk sakiau, buvau *vienas*, kai atsipeikėjau, – piktai tēškė Solo Milkiui. – Ir tai buvo velniškai nemalonus pabudimas, jei galit įsivaizduoti. – Jis kostelėjo ir suspaudė kumščiais smilkinius, tarsi galvos skausmai būtų kankinę jį smarkiau nei įprastai.

Valandėlę viešpatavo tylą, tada Solo atsistojo.

– Mano berimbau, – tarė jis ir pasisuko į duris. – Mano berimbau liko oloje. – Agresyvumas balse užleido vietą nuovargiui, tai man pasirodė kur kas blogiau. – Einu jo parsinešti. O tada ieškoti kitų. Ar eisit kartu?

Mesėjome su juo – žinoma,ėjome.

Didžiojo namo lentynoje dar buvo likę penki žibintai. Milkis paėmė du, mes – po vieną. Elfė visą kelią kūkčiojo, prie olos verksmas virto nevaldomu gokčiojimu. Milkis pasisiūlė palaukti su ja prie įėjimo, bet Elfė norėjo eiti kartu, šįkart neatsiliko ir Mefistas. Uostinėdamas pasileido pirma visų į koridoriaus tamsą. Aš laikiausi visiškai tyliai, alsavau negiliai, ramiai, tik tankiai kilojosi krūtinė. Dabar pati nebežinau, kodėl aš – taip, kodėl, tiesą sakant, *visi mes* – jau tada šitaip bijojome. Mes juk stebimi, kas mums gali nutikti? Galbūt Džokeris su Darling kur nors pasislėpė ir glamonėjasi, o gal vienas iš jų suėmė kitą už riešo ir nuvedė į slėptuvę, ir dabar slankioja po salą, kad šitas nelemtas Tempelhofo žaidimas dar labiau tampytų nervus. Juk gali šitaip būti, tai visai realu – ypač iš Džokerio gali tikėtis šitokio elgesio. Galbūt taip ir yra, nuliūdusi galvojau – taip, tikrai: taip *turėtų būti*. Ir vis dėlto vidinis virpulys nedingo, priešingai, nuolat stiprėjo, žinojau, kad ir kiti jaučiasi panašiai.

Gaudydami kvapą priėjome urvo vidurį.

Alfos grotuvas tebestovėjo akmenų rato viduryje. Ant grindų gulėjo Džokerio šišos šukės, šalia susivyniojęs tarsi gyvatė mėtėsi kandiklis. Tolėliau gulėjo didysis butelis atsuktu kamšteliu, šalia – klanelis. Ore tebetvyrojo alkoholio kvapas, pajutau, kaip ima pykinti. Elfė tylėjo, laikėsi prie Milkio, šis žibinto šviesoje atrodė blyškus kaip lavonas.

Darling ir Džokerio nebuvo matyti. Solo nuėjo prie galinės urvo sienos, kur buvo palikęs berimbau. Nuo vieno iš stalaktitų atitrūkęs vandens lašas tekstelėjo į balutę apačioje. Elfė suvaitojo.

– Noriu laukan, – pralemeno ji.

Kai jau rengėmės gręžtis, mano žibintas apšvietė įdubą sienoje.

Tai buvo niša, dviejų, gal trijų metrų gylio, ir kai kyštelėjau vidun žibintą, ant grindų pamačiau tamsią šlapią dėmę, šalia jos kažkas bolavo. Šviesusis daiktas buvo medžiagos skiautė, neką didesnė už nosinę. Bet tai nebuvo nosinė. Audinio gabalėlis, kremtinė šilko skiautė. Dar nepaėmusi jos į rankas žinojau, kad ji – Darling suknelės.

Šlapią dėmę ant grindų buvo ne vandens, o kraujo.

Šešiolika

– NEPAMESKIM galvų!

Alfa užsimerkė ir beveik per prievartą įnirtingai pasitrynė kaklą. Kitoje rankoje laikė kreminę Darling suknelės skiautę. Vėjas ją blaškė ir bandė išlupti iš rankų, tarsi aukštesnės jėgos būtų norėjusios ją pasiimti.

Sėdėjome ant uolos priešais urvo angą, žvelgėme į kaimyninę salą, ten dabar buvo matyti Tempelhofo būstinė; tamsus bokštas, tarsi pirštas, rodantis į dangų. Prie horizonto iš apniukusio dangaus įstrižomis simetriškais juostomis krito lietus – atrodė beveik kaip stiklinė siena. Bokšte vis dar degė ryški šviesa, vienintelis ženklas, kad ten esama gyvų būtybių. Tačiau nieko daugiau neįžiūrėjome.

Kol išnaršėme visą salą, atėjo vėlyva popietė. Vakarinė pusė netoli mūsų namų buvo laukinė ir sunkiai įžengiama. Aukštos uolos stačiai smigo į jūrą; rytinėje pusėje mangrovėmis apaugusią pakrantę skalavo jūra. Pirmykščiai augalai iš vandens stiepi vienas prie kito sudarydami šaknų, šakų ir lianų raizgalynę.

Mišką irgi iššukavome – visomis kryptimis, prarėkėme gerkles šaukdami Džokerį ir Darling, bet atsakymo neišgirdome. Užsuko-

me į kopyčią, į kapinaites už jos ir dar kartą į savo būstinę – didįjį namą, abu miegamuosius, dušus, tualetus ir persirengimo kabinas. Bet Džokerį su Darling tarsi žemė prarijo. Rūko sirena nekaukė, ir mus pamažu apėmė vis didesnis klaikas.

Jį sustiprino ir oras.

Vėjas vis stiprėjo, į uolas besidaužančios bangos buvo tokios aukštos, kad laiveliu nebūtum atplaukęs. Atšalo. Ploni marškinėliai, kuriuos nesirinkdama išsitraukiau iš skrynios, kiaurai permirko, plaukeliai ant rankų pasišiaušė. Vidinis virpulyš dar sustiprėjo, ypač kai pažvelgdavau į kreminę medžiagos skiautę. Alfa pagaliau ją ryžtingai įsikišo į kišenę.

– Toji skiautė gali daug ką reikšti, – tarė jis, bet jo balsas neskambėjo ramiai. – Gal Darling už ko nors užkliuvo, juk taip galėjo nutikti. Mudu su Solo irgi neatrodėm labai švarūs, kai išlindom iš urvo.

– Taigi, – sumurmėjo Milkis, žvilgtelėjęs į Solo, kuris buvo persivilkęs švariais marškinėliais, bet liko su suplėšytais džinsais. – Ji susidraskė suknelę ieškodama išėjimo arba šviesos. Alfa teigus, žmonės, tai nereiškia nieko bloga.

Solo perbraukė pirštais per berimbau stygą, tylus metalinis garsas, beveik kaip skundas. Braukdamas vis švelniai linkčiojo, bet dėl jo veido išraiškos linkčiojimas reiškė veikia galvos purtyimą. Elfė vėl pradėjo kūkčioti. Iš jos akių teliko plyšiukai, po jais išpurte maišeliai, juodų lūpų dažų seniai neliko nė pėdsako. Lūpos, palyginti su išraudusia veido oda, buvo išblyškusios, beveik bespalvės. Mefistas gulėjo šalia jos ir tyliai inkšdamas laizė ranką. Elfė, regis, to net nejuto. Jos plaukai karojo šlapiomis violetinėmis sruogomis, kūnas virpėjo.

– O kraujas? – suriko ji. – Po galais, ten žliugsojo tikra kraujo *bala*, ten, ant žemės! Net jei Darling už ko nors užkliuvo, kodėl ji iki šiol nesirodo? Kur ji slepiasi? Kur Džokeris? Ar jis irgi... *užkliuvo*? – Elfė pašoko, staiga ji pasirodė dramblota ir sunki. – Aš nebeištversiu, juk tai jau nebe juokai! Aš to nebepakeliu! Čia kažkas ne taip, po galais, o jei tai vėl koks nors kvailas Džokerio pokštas, tai juokaukit be manęs, aš NORIU DINGT IŠ ČIA!

Ji išrėkė tuos žodžius į vėją, Milkis suėmė Elfę už pečių ir papurtė, bet ši tik dar labiau panikavo. Tada pašoko Alfa ir vožtelėjo Elfei per skruostą.

– Nustok! – kietai tarė jis. – UŽSIČIAUPK, tu mus visus varai iš proto.

Elfė susiėmė skruostą ir dėbtelėjo į Alfa, tarsi jis būtų koks pabaisa. Kraujas, pagalvojau aš ir žvilgtelėjau į Alfa. Rytą prieš išeinant jis irgi persirengė. Bet kraują ant marškinėlių dar gerai prisimenu. Apskritą sudžiūvusio kraujo dėmelę. Man susvaigo galva.

– Tu... – vos atgaudama kvapą iškošė Elfė. Alfos ranka paliko ant jos skruosto tamsiai raudoną dėmę. – *Tu* ištraukei žudiko kortą, o kai Darling paleido tą kvailą repliką apie burnos kvapą, išvaadinai ją šliundra ir tada... – Elfei pritrūko kvapo, – tada aklinoje tamsoje nutempei ją į slėptuvę – juk ji prie urvo, ar ne? Lažinuosi, kad slėptuvė šalia urvo ir kad tu Darling tamsoje nutempei tenai ir kažką jai padarei, *tu*...

Alfa atsoko, vos ne vos išsilaikė ant kojų ir nenusidrebė nuo uolos. Solo laiku jį sugriebė, o Mefistas ėmė garsiai skalyti.

– AŠ! – Milkis suėmė Elfę už riešų. – AŠ! – sušuko jis. – Aš ištraukiau nelemtą žudiko kortą, girdi? AŠ!

Elfė apstulbusi žioptelėjo. Mes įsispoksojome į Milkį, kažkas

manyje kalbėjo: *Aš tai žinojau*. Milkis susmuko ant uolos. Švystelėjo į jūrą medžio gabalėlį, šis sukuriuodamas nuskriejo į purslus, paskui nusivalė šlapią ranką į dar šlapesnes kelnes ir nužvelgė mus vieną po kito.

– Aš ištraukiau žudiko kortą, – pakartojo tyliai. – Ir galiu jums parodyti slėptuvę. Ji ne prie urvo, ji prie pat namų, tiesiog juokingai atviroje vietoje. Nuvedžiau tenai Neandrą, vos tik sumetėme vokus į pašto dėžę. Tą naktį, kai sėdėjome aplink laužą šalia įlankos, patykojau Perl, buvo visai lengva, o tada...

Dabar Milkio skruostais ėmė risti ašaros. Jis įniršęs nusišluostė jas atgalia ranka, ant odos liko purvini dryžiai. Veidas jau seniai buvo praradęs pieno spalvą. Oda išmušta rudomis ir raudonomis dėmėmis, kaktos oda apsilaupiusi, purvini dryžiai ant strazdanų atrodė lyg nevykęs karo spalvų pamėgdžiojimas.

– Tada man padėjo Džokeris, – trūkčiojamai tarė jis. – Užklupau jį kitą dieną virtuvėje, kai jūs, mergaitės, išėjot su Mona į mišką. Alfa su Lungu buvo lauke, Solo su Džokeriu ir Darling – mūsų miegamajame, po kiek laiko Džokeris atėjo į virtuvę atsigerti. Kai suėmiau jį už riešo, įkalbėjo mane jo... – Milkis atšoko, šalia jo į uolą ištiško aukšta banga.

– Jo... ką? – sušnypstė Alfa.

– Jo pasigailėti. – Milkis kiek pasitraukė į šoną.

Vėjas įsismarkavo, lietus pasiekė ir mūsų salos pusę. Dideli lašai pasipylė ant žemės, bet aš nekreipiau į juos dėmesio.

– Jis tyliai mane įkalbinėjo, – toliau pasakojo Milkis. – Pasakė, kad Tempelhofui tektų nutraukti projektą, o jei jis taptų mano bendru, projektas gali pasidaryti labiau intriguojantis. Jis pažadėjo nukreipti jūsų dėmesį, kad man būtų lengviau.

Milkis užvertė galvą.

– Ir aš sutikau. Tą pačią naktį Džokeris iškrėtė tą kvailą pokštą miške, o aš nučiupau Kris. Juk jūs visi buvot kaip be galvų, į nieką nekreipėt dėmesio. Kitą naktį Alfa dingo su Darling didžiajame name, o tu... – Milkis žvilgtelėjo į Solo, – vėl miegojai kaip kūdikis. Lungas užsimanė į tualetą, ir aš nutvėriau jį už riešo. O Mona... – Milkis prisitraukė kelius prie smakro ir apsikabino rankomis, tarsi būtų norėjęs pats save sulaikyti. – Mona pasitraukė savo noru. Pasibeldė į langą prie mano lovos iš lauko, tyliai tylutėliai. Man teliko išeiti laukan, o ji afkišo riešą. Tai buvo tarsi įsakymas. Piešinius jau buvo iškabinusi.

Mane perliejo ledinis šaltis. Nuojojta, kad Mona paliko Izolą savo noru, pasitvirtino.

– Bet dabar, – sukuždėjau. – Kas dabar nutiko Džokeriui ir Darling? Kur jie gali būti?

– Ir kodėl Tempelhofas neatvyksta? – Elfės balsas beveik lūžinėjo. Ji tarsi išprotėjusi pamojo kaimyninės salos pusėn, o vėjas taršė jos plaukus. – Aš noriu dingt iš čia! Nebenoriu čia likti! – Elfė atsigrėžė į Milkį, atsiklaupė priešais jį ir taip trūktelejo apyrankę iš stiklo karoliukų, kad spalvoti niekučiai išlakstė į visas puses. Tada atkišo Milkui riešą, šlapią delną sugniaužusi į kumštį. – Še! – sušuko ji. – Imk mane. Dabar mano eilė. Nuvesk mane į slėptuvę, galbūt iš ten mane paims. Nagi, pirmyn, išgabenk mane iš čia!

Milkis bejėgiškai papurtė galvą. Vis labiau vėso, dangus aptemo. Staiga pagalvojau apie Džokerį, apie tai, kaip urve mačiau jį šokant. Kaip jis prisiartinio prie Darling ir sugriebė ją už pečių.

– O jei tai Džokeris... – sukuždėjau aš. – Jei Džokeris kažką padarė Darling...

Solo uždėjo plaštaką man ant rankos. Tada atsistojo, Mefistas paskui jį. Vizgindamas uodega juodas labradoras stovėjo šalia šeimininko, vėjas šiaušė kailį, iš nasrų karojo liežuvis.

– Mes stebimi, žmonės, – tarė Solo keistai ryžtingu balsu. – Jei nutiks kas nors netikėta, tai mano... tai Tempelhofas įsikiš. Supratot? – Jis įsmeigė akis į mane. – Grįžkim namo. – Jo balsas skambėjo ramiai. – Eime. Pareisim, ir tu mums parodyti slėptuvę, Milki. Gerai?

– Gerai. – Regis, Milkiui pakilti prireikė paskutinių jėgų.

Patraukėme per uolas atgal, o kai priartėjome prie urvo angos, Alfa staiga švilptelėjo pro dantis.

– Antrasis koridorius, – tarė jis. – Prisimenat? Kai vakar įėjom į urvą, buvo ir antrasis koridorius. Jo dar neapžiūrėjom.

Mes dveiodami susižvelgėme. Sutemos artinosi milžino žingsniais, bet mūsų troškimas išsklaidyti nežinią nusvėrė baimę. Netgi Elfė linktelėjo.

Mefistas vėl pasileido pirmas, ir kai išnirome prie koridorių atsišakojimo, smilkiniuose tvinkčiojo. Šlapi drabužiai lipo prie kūno, bet dabar man buvo karšta, trūko oro. Koridorius buvo palyginti aukštas ir toks platus, kad mes trys galėjome eiti vienas šalia kito. Po kiek laiko Solo paėmė mane už rankos, gestas, man staiga pasirodęs visai suprantamas. Dvejonės dėl keisto jo elgesio, kurios dar neseniai mane taip kankino, pranyko. Laikyti Solo ranką, pagaliau būti arti jo – tai vienintelis prasmingas dalykas visame šiame chaose. Bet mėgautis tuo negalėjau. Baimė varė iš proto.

Milkis su Elfė ėjo iškart už mūsų. Jūros ošimas darėsi vis garsesnis, regis, koridorius vedė prie kranto. Jis sukosi aukštyn, gerokai stačiau nei koridorius, kuriuo pasiekėme didžiąją salę, ir

po valandėlės dešinėje ant akmeninių grindų išvydome išskydusį šviesos pluoštą. Galėjau užuosti jūrą, vėsus, sūroką kvapą, ir tada oda pajutau vėją.

Koridoriuje žiojėjo plyšys. Atrodė tarsi didelė raidė V. V? Staiga man pasirodė, kad šį plyšį jau esu mačiusi – tą dieną, kai Mona laidojo vėžlį. Spoksojau į jį nuo kapinaičių prie koplytėlės.

– Įlanka, – sumurmėjo Solo, atsistojęs prie V formos plyšio, laikydamasis rankomis už akmeninės sienos. Už jo tupėjo Mefistas ir pro šeimnininko kojas žvelgė laukan. – Iš čia matyti įlanka ir uolos. – Solo pasisuko į mus. – Norit pažiūrėt?

Milkis pasibaisėjęs papurtė galvą ir atšlijio.

– Aš bijau aukščio, žmogau. Žiūrėk, kad nenulėktum žemyn!

– Aš noriu pažiūrėt, – pareiškė Alfa ir trūktelėjo mane už rankos, bet aš jau žengiau prie Solo ir žvilgtelėjau pro plyšį žemyn. Solo tvirtai suėmė mane per pečius, už nugaros girdėjau lekuojant Mefistą. Vėjas bloškė į veidą lietu, godžiai įkvėpiau sūraus oro ir pažvelgiau į uolėtą pakrantę. Per gerus keturis metrus po mumis plytėjo pjautuvo formos stačių uolų apsupta įlanka, dabar ji buvo užlieta potvynio. Iš čia buvo matyti ir koplyčia, staiga vėl prisiminiau susitikimą su Solo. Man pasirodė, kad nuo to laiko praėjo visa amžinybė. Solo rankos dar tvirčiau suglėbė mano pečius, ir aš klausiau savęs, ar jis galvoja apie tą patį kaip ir aš. Suklykė paukštis, vienišas šaižus klyksmas, ir aš greitai įtraukiau galvą.

Alfa irgi žvilgtelėjo laukan, ir tada mes patraukėme toliau. Staigiau suktelėjęs kairėn koridorius netikėtai baigėsi.

– Atsargiai! – Solo truktelėjo mane atgal. Pamačiau pilką dangų – tiesiai priešais mus. Čia uolos vėrėsi į milžinišką ovalą, tarsi

koridoriaus pabaigą, žmogaus ūgio ir gerų dviejų metrų pločio. Vėjas, pūstelėjęs mums į veidus, čia buvo dar stipresnis, o šniokštimas apačioje man pasirodė dar garsesnis. Girdėjau, kaip bangos daužosi į krantą, galingai užia ir šniokščia, tarytum būtų norėjusios nuversti uolas, su jų mūša sumišo Mefisto lojimas. Solo trūktelėjo mane žemyn. Keturiomis ropojome pirmyn, prie pat angos atsigulėme kniūbsti. Smailūs akmenys dūrė į krūtinę, po delnais jaučiau šaltą ir šiurkšnią uolą. Alfa ropojo šalia manęs, Milkis su Elfe ir Mefistu pasiliko mums už nugarų.

Atviroje jūroje vanduo ir dangus buvo tokios pačios niūriai pilkos spalvos, nebežiūrėjome horizonto. Tolumoje mačiau kaimyninę salą su tamsiu bokštu, jo viršūnė dabar buvo beveik mūsų aukštyje. Tebedegė šviesa, šviesiai gelsva apskrita akis.

– Štai, – staiga šalia manęs riktelėjo Alfa. – Po mumis irgi turėtų būti įlanka, ar ne? Tiesiai po mumis. – Jis ištiesė pirštą į gelmę, pažvelgus į putotas bangas man apsisuko galva. Siautėjanti jūra pasirodė gyva, lyg jos gelmėse bustų milžiniškas pirmykštis gyvis. Alfa kažką sušuko, bet aš jo nesupratau, per garsiai siautėjo audra, bet kai mano žvilgsnis nukrypo ten, kur rodė Alfos pirštas, supratau, ką jis norėjo pasakyti. Tiesiai po mumis bangos dužo ne į uolas – vanduo dingdavo tarsi susiurbtas – tunelyje ar uolos urve. Tačiau bangos ritosi su dar didesniu įtūžiu nei anksčiau. Vanduo tiško iki mūsų, tris, keturis metrus, paskui bangos atsitraukdavo, šįkart kiek ilgesniam laikui, tarsi būtų norėjusios stabtelėti ir įkvėpti.

Tą akimirką pamačiau valtį. Prie vieno jos galo pririštas lynas, juo, matyt, valtis prie kažko buvo pritvirtinta. Šalia manęs nu-skambėjo Solo riksmas. Toks šaižus, kad gyslose sustingo kraujas.

Ir tada aš pamačiau Džokerį. Jis gulėjo tiesiai priešais valtį, veidas mirko vandenyje, tarsi jūra būtų išplovusi jį į krantą. Tebevilkėjo juodą palta, rankos plačiai išskėstos tarsi šikšnosparnio sparnai. Bet šokti jis jau nebegalėjo.

Jokios abejonės.

Džokeris buvo negyvas.

Septyniolika

Jis uždare paskui save duris ir atrėmė nugarą į sieną. Užsimerkė, akys degte degė, tarsi būtų kilęs junginės uždegimas. Galvoje lyg kūjais daužėsi, adrenalinas siautėjo jo gyslomis. Adrenalino gūšiai plakė lyg žaibo kirčiai. Kaip tai galėjo nutikti? Juk viskas tiesiog absurdiška! Jis apsigrėžė ir trankė kumščiu į sieną, kol susikruvino krumplius. Tada įkvėpė oro. Giliai giliai.

Įkvėpti, iškvėpti.

Nulaižė kraują. Koks saldus. Reikia susiimti. Turi išlikti ramus. Dabar viskas priklauso nuo jo, viskas. Tačiau jis neturi jokio pasirinkimo. Jis negali iš čia išvykti. Jis turi laukti. Laukti, kas bus toliau. Ir elgtis priklausomai nuo to. Keisti strategiją. Improvizuoti. Juk jis šitai puikiai moka, ar ne? Jo žaidimai veikia. Tik kai kas nukrypo nuo vėžių, o kad kaip tik Džokeris sužlugdys jo planus...

Jis giliai įkvėpė. Nenorėjo, kad šitaip nutiktų, nereikia sau priekaištauti, ne dabar! To, kas įvyko, nebeatšauksi, bet jis dar gali susigrąžinti vairą į savo rankas. Ir jis tai padarys.

Taip, jis tai padarys. Jis nepasiduos, tik ne po šitiekos pastangų, kurių prireikė šitam nelemtam reikalui saloje. Tereikia sulaukti tinkamo momento. O toks tikrai ateis. Jis atidarė duris ir ryžtingai nužingsniavo.

– JUK NEGALIM jo ten palikti. O gal jis dar gyvas?

Kiek kartų Elfė jau pakartojo šį sakinį? Kartą? Du kartus? Šimtą kartų? Mes grįžome atgal – o gal parbėgome? Nebežinau. Žinau tik, kad Solo manęs nepaleido, visą kelią laikė už rankos, galų gale jaučiausi tarsi susilydžiusi su juo.

Tačiau Džokeris buvo nebegyvas – ir jei dar alsavo, kai jį pamatėme, dabar jau tikrai buvo miręs, jokios abejonės, tai žinojo netgi Elfė. Slinko valandos, kankinančios, lipnios valandos, kai kiekvienas iš mūsų perėjome savą pragarą – ir vis dar tai išgyvenome. Sėdėjome didžiojo namo minkštajame kampe, lauke be paliovos kaukė audra. Niekuo negalėjome padėti Džokeriui. Niekuo, niekuo, niekuo. Vieta, kurioje jis gulėjo, mums nepasiekiamą. Anksčiausiai galėsime ten patekti per atoslūgį ir tik nurimus audrai – nueisime tenai, anksčiau tikrai ne.

Dabar ne.

Ir kur Darling?

Ir kur jis – Tempelhofas, arba jo asistentas?

Ar jie matė, kas nutiko? Turėjo matyti... o gal ne?

Iš kur ta valtis?

Ar Tempelhofas čia, saloje? Jis negali būti čia, antraip būtų pas mus atėjęs. Tempelhofas, garsusis režisierius, tasai, kurio reputacijai, jo žodžiais, iškiltų didžiulis pavojus, jei padarytų bent menkiausią klaidelę. Jis gali mus matyti ir girdėti, kad ir kur būtume, bet kokių dienos ar nakties metu, juk šitai mums garantavo, o jei nutiktų kas nors nenumatyto, Tempelhofas pasirodytų arba ką nors mums atsiųstų.

Dabar nutiko šis tas nenumatyta. Padaryta klaida ir, dėl Dievo meilės, ne šiaip sau klaida. Tempelhofo žaidimas pareikalavo au-

kos, tikros aukos. Žuvo žmogus, Džokeris, mūsų grupės dalis, dalis mūsų mirė. Ir Darling teradome medžiagos skiautę šalia kraujo klanelio. O dabar sėdime čia, sutrikę ir bejėgiai, mirtinai nusigan-dę. Kodėl Tempelhofas palieka mus vienus? Negi visa tai...

Šitą klausimą mes irgi sau kėlėme. Kai priėjome iki jo, išgir-dau šalia vaitojant Solo. Įsikniaubiau į apvalią geltoną pagalvėlę, kurią buvau pasidėjusi ant kelių, ir taip prispaudžiau ją prie veido, kad net kvapo pritrūko. Bet minčių šitaip nesustabdysi. Jos vis greičiau siautė galvoje, suko pašėlusius ratus, greičiau ir greičiau, bet nepateikdavo jokio logiško sprendimo.

Solo dar nepratarė nė žodžio, jis tik pravėrė burną – ne vieną sykį, skausmo iškreiptu veidu, tarsi norėtų kažką išleisti, kažką, kas jį labai kankino – bet jam nepavykdavo, ir be manęs, regis, niekas daugiau nematė, kad jis tyliai kovoja su savimi.

– Slėptuvė.

Kažkuriuo metu šitai pasakė Alfa, garsiai, kone šaižiu balsu. Jis baksnojo kumščiu pagalvę, ant kurios sėdėjo Milkis.

– Prakeikta slėptuvė. Parodyk ją mums! *Seniai* reikėjo ten pa-sižiūrėti, dar prieš šukuojant šitą prakeiktą salą!

Milkis atsistojo tarsi robotas paspaudus mygtuką. Mechaniškai išėjo iš didžiojo namo, mes lygiai taip pat mechaniškai nusekėme jam iš paskos.

Slėptuvė buvo pašto dėžėje. Tikriau sakant, po pašto dėžė. Juo-doji priekinė pusė su užrašu „Izola“ buvo įėjimas. Milkis įsiremė į jį, švelniai ir tyliai girgžtelėjusi pašto dėžė atsivėrė, tai nuskam-bėjo tarsi atodūsis. Žemyn vedė siauri laiptai, tokie siauri, kad klausiau savęs, kaip Milkiui pavyko sugrūsti ten Neandrą. Laiptai, devyniolika akmenyje iškalto pakopų, vedė į požeminį kambarėlį.

Jame buvo būtinausi daiktai. Gultas ir dėžė su vandeniu, stiklinės, lempa ir nedidelis širma atskirtas tualetas. Ant gulto gulėjo rudai pilka vilnonė antklodė ir tamsiai mėlyna pagalvė, šalimais radome raštelį. *Take care, Moon*, buvo užrašyta ant balkšvo popieriaus lapo. Aišku, čia buvo ir kamerų.

Taigi čia sėdėjo žaidimo aukos – Neandras, Perl, Kris, Lungas ir Mona, čia jie laukė, kol bus paimti – nors man ir nuo šio vaizdo per nugarą perbėgo šiurpas.

– Milki, – iškošiau nesavu balsu. – Tu nežinai, kas jiems nutiko po to, kai juos čia pasiuntei, ar ne?

Milkis, ejęs šalia manęs, staiga sustojo, Alfa net atsitrenkė į jį.

– Ne, – atsakė jis. – Ne, nežinau, maniau...

Jis užsičiaupė. Kad ir ką mes pagalvojome, tai nebeturi reikšmės. Mes visi tikėjome, kad žaidžiame žaidimą, ir nė vienas iš mūsų nepastebėjo, kada viskas pasidarė rimta. Prisiminiau žaidimo taisykles, akimirką, kai Milkis jas perskaitė. *Aukos laisvai vaikšto po salą, kol jų neužklumpa žudikas.*

Kas užklupo Džokerį? Viltis, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas, buvo labai menka, bet to šiaudo aš griebiausi – tačiau fakto, kad Džokeris nebegyvas, tai nepakeitė.

Prie pat lovos buvo uždarytos durys, bet Alfai ir Solo įsiremus pečiais pasidavė. Medis sutrupėjo, ir priešais mus atsivėrė koridorius, visai nepanašus į tunelius urve. Jis buvo sukurtas žmogaus rankos, galbūt kitados juo naudojosi salos prižiūrėtojai. Ant lubų raizgėsi laidai ir vamzdžiai, vietomis nuo jų lašėjo, nuo gūdaus teškenimo man gėlė ausis. Tačiau elektra čia buvo, visur matyti jungikliai. Šalta neoninė šviesa apšvietė priešais mus plytintį koridorių. Po poros šimtų metrų jis rėmėsi į antras duris, kurias

nebuvo uždarytos. Kai jas atvėrėme, pūstelėjo šaltas nakties oras, siautėjanti jūra dužo į uolas, kurios čia dunksojo tarsi aukšta tvirtovė. Uloje iškalti laiptai vedė žemyn, į pakrantę, krantą veikiausiai galėjai pasiekti tik iš jūros. Spėjome, kad esame į kairę nuo savo buveinės, toje salos pusėje, į kurią žvelgėme popiet.

Bet Darling čia nebuvo.

Čia nebuvo nieko.

Sugrįžę į didįjį namą susėdome prie stiklinio stalo, ant kurio dar buvo maisto likučių. Atsidavė šalta daržovių sriuba, mane ėmė pykinti. Mefistas gulėjo po stalu ir snaudė, girdėjau jo knarkimą ir retsykais – gailų inkščiojimą. Pažvelgiau į Monos piešinius ant sienos, žvilgsnis stabtelėjo prie Džokerio veido, prie jo aukštai pakeltų antakių, demoniškos šypsenos ir minkštos, mįslingos išraiškos, kurią jo lūpų kampučiuose nupiešė Mona. Pažeidžiamumas. Staiga man tai pasirodė ryškiausia Džokerio savybė. Jo portretas liejosi man akyse, rankos atšalo. Džokeris – koks gi jo tikrasis vardas? Kiek jam galėjo būti metų? Kaip jis gyveno iki išvykstant į salą: kokiam mieste, kokioje šeimoje? Kai pagalvojau, kad jo tėvai dar net nežino, kad jų sūnus nebegyvas, mano kūnas sustingo – nuo pat kojų pirštų galiukų iki plaukų pašaknių, nuo įtampos keliai ėmė daužytis vienas į kitą vis smarkiau, nebegalėjau jų suvaldyti.

Stalo viduryje, stiklinėje įduboje, aplipęs duonos trupiniais ir apipiltas lipniomis sultimis gulėjo žaidimas. Pastebėjau, kad Solo spokso į juodą dėžutę su turkio spalvos akimi tarsi kovodamas su savim. Jis sėdėjo priešais mane, tiesiai po Darling portretu, ir kai šį kartą pravėrė burną, lūpos ištarė tai, kas jį veikiausiai taip kankino.

– Jis mano tėvas.

Rodos, šie žodžiai Solo dusino.

Niekas nesureagavo, nepasigirdo nė menkiausio garselio, ir tada Solo atsistojo ir paėmė juodą dėžutę. Iškelė aukštai virš galvos ir kupinas įsiūčio sviedė ant stiklinio stalo, bet šis nepasidavė. Tik lėkštės suvirpėjo, o viena šakutė nukrito ant grindų ir džergžtelėjo.

Solo vėl atsisėdo, užsidengė veidą rankomis, pečiai ėmė virpėti.

– Kas yra... *kas?* – Alfa susigūžė, tarsi Solo žodžiai būtų pasiekę jį tik dabar. – Ką tu čia, po galais, pliuurpi? Kas yra tavo tėvas? *Tempelhofas?*

Solo, susiėmęs rankomis galvą, lingavo aukštyn ir žemyn. Aukštyn... ir žemyn.

– Dabar suprantu. – Elfė staiga atkuto. Ji pašoko ir ėmė plėšti Solo rankas, kol atitraukė nuo veido. – Jau lėktuve man pasirodėi kažkur matytas, – iškošė ji ir įsispoksėjo į Solo. – O dabar pagaliau žinau, kur mačiau tavo veidą: laikraštyje! Mačiau tave laikraštyje, ten buvo kažkoks straipsnis apie tavo tėvą ir tave. Stovėjai šalia jo. Iš ten. Iš ten tave pažįstu.

Staiga ji sukikeno, juokas skambėjo it iškreiptas amžinai plepančios Elfės aidas, tokios Elfės, su kuria susipažinau lėktuve. Bet paskui ji netikėtai nutilo ir susmuko ant kėdės.

– Ir šitai... tu mums sakai dabar?

Solo vėl linktelėjo, paprastas „taip“ į paprastą klausimą.

– Ką tu žinotai? – Milkio balsas skambėjo spigiai tarsi moters. – Ką žinotai apie šitą prakeiktą projektą?

– Nieko, – be jokios išraiškos atsakė Solo. – Nei daugiau, nei mažiau už jus. Tai, kad sala stebima. Kad būsime čia tris savaites. Kad atskrisime dvylika. Kad iš to, kas čia vyks, bus sukurtas fil-

mas ir kad mano tėvas kaimyninėje saloje su Svenu stebi ekranus. Daugiau nieko. Žinojau, ką žino visi. Mano tėvas man pasakė tik tiek, kiek ir jums.

– O kur, – Alfa spjovė žodžius tarsi stiklo šukes, – kur tavo prakeiktas tėvas *dabar*?

Solo pažvelgė į Alfą tamsiomis akimis. Buvo visiškai ramus, kone šaltas.

– Tai, – atsakė jis, – aš irgi norėčiau sužinoti.

Kai Elfė su Milkiu vėl nulindo į minkštą kampa, audra vis dar šėlo. Mudu su Solo likome prie stalo, girdėjome, kaip Elfė tyliai šnekučiuojasi su Milkiu. Jis pasakojo apie savo tėvus, mokytojus. Elfė klausinėjo apie jo brolius ir seseris, Milkis turėjo keturias vyresnes seseris, jos anksčiau rengdavo jį mergaitiškais drabužiais, Elfė nusijuokė, bet netrukus vėl pravirko. Alfa vaikščiojo po kambarį pirmyn atgal tarsi įkalintas žvėris. Atsinešė iš Kris skrynios cigarečių ir vieną prisidėgė. Dūmai pakibo ore, bet siaučiant audrai negalėjome praverti lango. Užtat Alfa ėmėsi tapetų – pirmiausia plėšė juos pirštais, paskui niokojo virtuviniu peiliu ir galiausiai daugiafunkciniu įrankiu, atlenkęs skutimosi peiliuką. Su įtūžiu įnirtingai nulupo apmušalo kraštą, nuplėšė ilgą juostą, paskui dar vieną, darbavosi šniokštuodamas.

– Baik! – riktelėjo Solo ir pakilo iš vietos. – Baik, tai neturi prasmės.

– Aš... noriu... – iškošė Alfa. – Aš noriu bent jau įsitikinti, kad čia yra kamerų, aš... noriu... – Jis nutilo ir susmuko.

Milkis su Elfe pašoko ir atsistojo už jo, priėjome ir mudu su Solo. Pamatėme mažutį objektyvą, neką didesnę už cento monetą.

Alfa nuleido peilį, valandžiukę stovėjome ir spoksojome į melsvai mirguliuojančią stiklinę akį. Solo tyliai suvaitojo ir pasitrynė smilkinius, šįkart kumščiais. Alfa spyrė į sieną, tada puolė prie stiklinio stalo. Nuvertė dvi kėdes, pačiuopo trečią ir daužė sieną, kol treskėdama nulūžo juodai lakuota koja.

– Tavo sušiktas tėvas! – rėkė jis. – Tavo nelemtas sušiktas tėvas, ką jis čia su mumis žaidžia? – Alfa atsgręžė į Solo, tebelaikydamas pakeltą kėdę.

Solo išėjo iš kambario.

– Ei, – Milkis suėmė Alfą už pečių. – Ei, nusiramink, mums nieko nepadėsi, jei šitaip siautėsi. Turim likti ramūs, supranti? Turime...

Alfa nuleido kėdę, Elfė stovėjo užsidengusi abiem rankomis galvą. Nebegalėjome čia likti.

Svarsčiau, ar eiti paskui Solo, bet nesugebėjau, nebežinojau, ką jausti, galvoti ir kuo tikėti. Taigi patraukiau į mūsų miegamąjį. Atsisėdau ant savo lovos, pasiėmiau Esperansos nuotrauką ir įsižiūrėjau. Mano žvilgsnis retsykais nukrypavo į kriauklę, kurią radau paplūdimyje likus kelioms valandoms iki žaidimo pradžios.

– Trukdau?

Prie mano lovos stovėjo Solo. Papurčiau galvą, ir staiga man palengvėjo, kad jis čia. Atsisėdo šalia manęs.

– Kaip galva? – paklausiau.

Jis nuvargęs šyptelėjo.

– Ačiū, geriau.

– Ar seniai tokie skausmai kankina?

– Seniai. Nuo kokių dvylikos ar trylikos metų. Tėvas tampė po visokius daktarus. Sako, kažkas su nervais, bet tiksliai niekas nieko nenustatė.

Pagalvojau apie tabletes, kurias mačiau ant Solo naktinio staliuko, tokias pat, kokias nuo migrenos vartodavo Erika, kai priepuoliai būdavo ypač stiprūs. Prisiminiau ir tai, kaip sykį pasiuto Bernhardas, kai išgėrusi tablečių Erika dar gurkštelėjo ir alkoholio. „Ar iš proto išsikraustei? – burnojo jis. – Ar žinai, koks šių vaistų šalutinis poveikis?“

– Geri stiprius vaistus, – sumurmėjau.

– Žinau. – Solo atsiduso. – Bet jie padeda. – Jis suglaudė pirštų galiukus taip, kad delnai sudarė palapinę. Tada pridėjo smilius prie nosies ir žvelgė virš jų į niekur. – Darling kabinėjosi prie manęs, – sukuždėjo tarsi pats sau. – Urve, kai jūs išėjot. Ji... ji norėjo mane pabučiuoti, surikau, kad man bloga, kad atstotų, tačiau ji nesiliovė, ir tada... – Solo purtė galvą vis stipriau ir stipriau.

Man atėmė kvapą.

– ...*ir tada?*

Solo nusvarino rankas ir pažvelgė į mane.

– Nuo tada nieko nebeprisimenu. Kai atsipeikėjau, Darling buvo dingusi. Gal ji irgi... nukrito į jūrą... kaip Džokeris. – Solo veidas darėsi vis liūdnesnis. – Tiki, kad Džokeris nukrito? *Tiki*, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas?

Bejėgiškai gūžtelėjau pečiais.

– Žinau tiek pat nedaug kaip ir tu, – ištariau tyliai.

Ir vėl pažvelgiau į nuotrauką, kurią laikiau rankose, paskui užsimerkiau ir išvydau Džokerį, kaip jis su savo juodu paltu plūduriuoja vandenyje. Buvo taip skaudu, kad vėl atsimerkiau, bet niekas nepasikeitė. Jaučiausi sužeista, visą kūną viduje ir išorėje gėlė, bet negalėjau verkti, buvau nebyli tarsi lėlė – kaip ir tąsyk, kai Erika su Bernhardu surado mus prie koplyčios Rio.

– Kas ji? – galų gale prabilo Solo ir parodė į Esperansos nuotrauką. – Kas ši mergina? Ji graži. Ji... ji panaši į tave.

Linktelėjau. Taip. Taip sakė ir Mona – tą naktį, kai atsigulė šalia manęs į lovą.

– Tai mano sesuo, – išgirdau sakant save. – Kalnas Rio, tas Dois Irmaos, važiuome per jį tuneliu. Tame kalne aš gimiau. Faveloje, vargšų kvartale ant to kalno. Kai tėvai prisiprogdavo narkotikų ir namie nebūdavo ko valgyti, Esperansa dažnai su mumis leisdavosi žemyn. Keista, kad aš dar tai prisimenu, o kai atvykom čia, vis matau vaizdinius. Seną vyrą, kuris davė man mangą, rėkiantį mažylį savo brolių, švirksčius ant žemės – mano tėvai turbūt buvo priklausomi nuo heroino, vėliau perskaičiau, kad narkotikai faveloje – kasdienybė. Tėvų neprisimenu, jokio veido, jokio kvapo, jokio jausmo. Brolių vardų irgi nebežinau.

Rankos, tebelaikančios Esperansos nuotrauką, ėmė virpėti.

– Bet vyresnioji sesuo visuomet būdavo kartu, ji... – Giliai įkvėpiau ir uždėjau delną ant pilvo, tiesiai po krūtine. Staiga prieš akis vėl iškilo tie vaizdai, kaip pakliuvo užplūsdavę pastarosiomis dienomis. Dabar jie susirikiavo į logišką eilę – ir noras papasakoti Solo apie save išsipildė pačiomis sudėtingiausiomis aplinkybėmis. Bet dabar viskas iš manęs išsiveržė. Kalbėjau taip, kaip iki šiol nebuvau kalbėjusi nė vienam žmogui.

– Esperansa yra čia, – tariau ir dar stipriau prispaudžiau ranką prie pilvo. – Būtent čia, tarsi būtų su manimi suaugusi. Ji visą laiką rūpinosi mumis, manimi ir mano broliais, ko gero, ji dažnai eidavo su mumis elgetauti. Prisimenu, kad traukdavome Rio gatvėmis ir kad mano broliai buvo tokie maži, jog dar nemokėjo vaikščioti. Susodindavo juos į vežimaitį. Vieną naktį pasilikome

apačioje, kažkur mieste, dažnai taip darydavome. Jau buvo tamsu, o kelias namo tolimas. Tą naktį sugulėme prie koplyčios, ten buvo ir kitų gatvės vaikų, penki ar šeši. Regis, Esperansa juos pažinojo, keli iš jų uostė kljus, dar prisimenu tą šlykštų dvoką ir kad sesuo su jais bardavosi. Man baisiai skaudėjo pilvą, rékiau kaip išprotėjusi. Esperansa mokėdavo mane nuraminti, ji man dainavo, paskui pravirko, ir aš turbūt užmigau. Pabudau nuo žingsnių, ir Esperansa ėmė panikuoti. Pažadino mano brolius, truktelėjo už apykaklės mane ir nusitempė visus į koplytėlę. Prispaudė mano galvą savo skraite. Girdėjau tik duslius smūgius ir kitų vaikų riksmus. Paskui nuaidėjo du šūviai, ir viskas nurimo.

Nutilau ir mėginau suvaldyti virpančias kojas. Kelius skaudėjo, gerklė buvo perdžiūvusi.

– Kas? – sukuždėjo Solo. – Kas tai...

– Policija, – be išraiškos balse nutraukiau jį. – Vėliau daug apie tai skaičiau, ir Sabija, mano šokių mokytojas Hamburge, daug apie tai pasakojo. Jis ir pats favelos vaikas. Policininkai Brazilijoje menkai išsilavinę, velniškai menkai, kaip sakė Sabija. Gali palyginti jų darbą su kareivių kare, galbūt dėl didelio nusikaltamumo. Nežinau, kuo pavirsta žmonės. Šiaip ar taip, tie vyrai labai pavojingi, visų pirma gatvės vaikams. Jų darbas prastai apmokamas; Sabija mano, jog dauguma Brazilijos mentų trokšta tik parodyti savo jėgą. Dar ir šiandien Brazilijoje kasdien nužudomi keturi penki gatvės vaikai.

Aš sausai nusijuokiau.

– Arba pašalinami – kaip gatvių purvas.

Čiupau stiklinę vandens, stovinčią tarp kriauklės ir žvakės ant naktinio stalelio, ir ištuštinau.

– Neprisimenu, kas dar dėjosi tą naktį, – pasakojau toliau. – Žinau tik, kad kiūtojom už koplyčios ir kad mano broliai po kiek laiko vėl užmigo, o aš gulėjau Esperansos glėbyje. Mes lindėjome tyliai. Valandų valandas nesikrutinome. Kai vėl išgirdome žingsnius, Esperansa ėmė verkšlenti, bet šikart tai buvo ne policija. Atėjo du baltieji, vyras ir moteris. Kaip sužinojau vėliau, jie aptiko mus už koplyčios per gryniausią atsitiktinumą. Ėjo iš restorano, moteris panoro apžiūrėti koplyčią, nes ši atrodė tokia miela. O rado tris negyvus ir keturis visiškai sutrikusius vaikus. Moteris suklupo prie mūsų. Pasižiūrėjo į mane, paglostė plaukus, veidą, ir tada Esperansa ėmė jiems abiem kalbėti.

Man užgniauzė gerklę, nebegalėjau toliau pasakoti. Jutau, kaip Solo prisislinko arčiau, bet aš pasitraukiau, ir, regis, Solo suprato. Jis manęs nelietė.

– Ką pasakė tavo sesuo? – sukuždėjo jis.

Prisikišau Esperansos nuotrauką taip arti prie veido, kad mūsų akys atsidūrė visiškai greta. Mačiau jos šypseną, jos aukštą kaktą, švytinčias akis. Ir girdėjau jos balso skambesį. *Cuidem dela. Cuidem de minha irma caçula. Ela nao pertenie à este lugar.*

Aš užsimerkiau.

– Pasirūpinkit ja, – sukuždėjau. – Pasirūpinkit mano mažąja sesute. Jai čia ne vieta.

Tokie buvo jos žodžiai. Esperansa juos kartojo ir kartojo. Paminėjo ir mūsų favelos pavadinimą, pagalvojusi moteris linktelėjo. Tada Esperansa atsistojo. Pasiėmė mano brolius ir išėjo su jais. Girdėjau, kaip ji verkė – vis dar tebegirdžiu. Ji taip baisiai raudėjo. Norėjau bėgti paskui ją, bet pasilikau. Moteris paėmė mane ant rankų ir prispaudė mano galvą sau prie krūtinės. Ji

segėjo grandinėlą, kuri įsispaudė man į kaktą, skaudėjo, bet aš nekrutėjau.

Pamažu pasukau galvą į langą ir pažvelgiau į tamsą lauke. Nei mėnulio, nei žvaigždžių, tik šėlstanti audra. Pagalvojau apie Jansą, Kandomblė kulto deivę, kuri mane visą laiką traukė. Šio kulto išpažinėjai dievus iššoka – su visomis jų savybėmis. Ošuna – gražioji, Jemanja – motina, Ksango – ugnies valdovas... Jie mane žavi, kiekvienas savaip. Bet Jansa, audros valdovė, taip pat ir mirusiųjų valdovė, man visuomet atrodė galingiausia.

– Kas nutiko vėliau, nepamenu, – kalbėjau toliau. – Žinau tik iš pasakojimų. Abu baltieji, Erika ir Bernhardas, mane pasiėmė. Pirmiausia į viešbutį, vėliau – į Vokietiją. Jie mane įsivaikino, Bernhardui teko dėl to kiek pavargti, bet jau tada jis buvo gydytojas, turėjo gerų ryšių, taigi viskas susiklostė palankiai. Jis susirado favelą, gavo mano tėvų sutikimą ir pareigūnų pritarimą. Tai jis man pasakojo vėliau. Gal davė mano tėvams ir pinigų, nežinau. Tik žinau, kad jis lankėsi mano namuose. Tarp nedaugelio daiktų, kuriuos paėmė, buvo ir sesers nuotrauka. Aš pati niekuomet ten nebegrižau. Bernhardas su Erika davė man naują vardą. Džoja Reichert. Taip aš vadinuosi – bent jau vadinausi Vokietijoje. Esperansos daugiau nebemačiau.

Teko stabtelėti, gerklę vis smarkiau gniaužė, vos begalėjau alsuoti.

– Džoja? – Solo ištarė šį vardą tarsi klausimą. – Tai reiškia džiaugsma.

Linktelėjau ir pagalvojau apie Veros vardo prasmę. Vera – teisingoji. Kvėptelėjau, tai buvo ilgas, gilus įkvėpimas, sulig juo kažkas mano krūtinėje atsirišo. Pagaliau galėjau pravirkti. Solo vis dar

manęs neapkabino, bet sėdėjo prie pat, paskui uždėjo ranką ant nugaros, tarp menčių, ir laikė, kol nurimau.

– Erika su Bernhardu buvo nuostabūs tėvai, – sukuždėjau pro ašaras. – Jie yra nuostabūs tėvai. Bet aš visą laiką norėjau sugrįžti. Norėjau namo. Internetu susiradau, kad Esperansa dirba žmogaus teisių organizacijoje, kuri rūpinasi gatvės vaikais. Niekuomet neišdrįsau jai paskambinti. Juk net nebemoku kalbos, tik kelis apgailėtinus sakinius.

Apsukau Esperansos nuotrauką ir įsispoksojau į telefono numerį, kurį buvau susiradusi internete.

– Kai Tempel... turiu galvoje, tavo tėvas, po šokėjų pasirodymo užkalbino mane ir pasiūlė dalyvauti projekte, pagalvoju, kad tai lemtis. Tai mane sugrąžins namo. Galvojau, kai jau būsiu čia, viskas eisis lengviau. O dabar... Dieve. Po penkių dienų man sueis aštuoniolika. Po penkių dienų tapsiu suaugusi.

Padėjau Esperansos nuotrauką ant naktinio stalelio. Tada dar kartą giliai įkvėpiau ir pasisukau į Solo.

– O kaipgi tu? – paklausiau. – Nuo ko tas suvenyras? Medalionas?

Solo žvelgė pro šalį, irgi pro langą. Jo rankos buvo sudėtos ant kelių delnais į viršų.

– Nuo mamos, – atsakė jis. – Ji mirė mane gimdydama. Tėvas sako, kad aš į ją labai panašus. Jis užaugino mane vienas.

– Neturėjo kitos žmonos? Ir daugiau vaikų?

Solo papurtė galvą.

– Buvome tik mudu, dviese. Ir jo filmai. Tėvas sakydavo, kad daugiau jam ir nereikia. Jei kalbėsime apie filmus, tai jis labai radikalus. O jei apie mane – irgi. Jis valdingas, aistringas, nesai-

kingas – tiesą sakant, kad ir ką darytų. Jei jau ką pradeda, tai užbaigia. Nesvarbu kaip.

Bandžiau prisiminti Tempelhofo veidą. Žili plaukai, kasa, skvarbios akys, jį gaubianti prabanga ir brangūs skirtingų spalvų batai. Niekuomet nebūčiau pagalvojusi, kad jis turi sūnų. O kad tai būtent Solo...

– Koks tavo tikrasis vardas? – paklausiau tyliai.

– Rafaelis. – Solo šyptelėjo. – Rafaelis Tempelhofas-Lybermanas. Lybermano pavardę paveldėjau iš mamos, tėvas norėjo, kad ją pasilikčiau.

Pagalvojau apie Solo medalioną – asmeninį prisiminimą, ir apie nuotrauką jame.

– Rafaelis, angelas?

Solo linktelėjo.

– Taip. Mama norėjo duoti man tokį vardą. Dar prieš man gimstant jie žinojo, kad bus sūnus, o mano mama buvo labai tikinti, taip pasakojo tėvas. Ar žinai Rafaelio istoriją?

Papurčiau galvą.

– O tu?

Jis linktelėjo, bet tylėjo.

– O kodėl pasivadina *Solo*?

– Tėvas, – tarė Rafaelis, ir dailus jo veidas apniuko nuo skausmo. – Mano tėvas visuomet vadindavo mane Solo, net kai buvau visai mažas. Kažkodėl tą vardą pamėgau. Primena solistą, bet jis dvelkia vienišumu.

Jis vėl pažvelgė į mane, žiūrėjo ilgai, ir mane vėl apėmė jausmas, kad mato mano vidų, kaip tuomet, kai tik atvykome, netoli Dois Irmaos kalno, ant kurio buvo favela. Pagalvojau apie naktį, kurią praleidome už uolos jūroje. *Aš* buvau visai kitokia.

– Jis turėtų būti čia, – sukuždėjo Solo. – Jis mano tėvas, ir jis
juk negali taip... palikti mūsų vienu.

Tylėjau. Ką gi būčiau turėjusi pasakyti?

Solo tėvas taip pasielgė. Jis paliko mus vienus.

Aštuoniolika

Paliko vieną. Jis nusisuko nuo ekrano ir pažvelgė į nedideles apskritas išdegintas žaizdeles ant delnų. Jos sudarė tam tikrą ornamentą. Gėlę. Apskritimas viduryje kaip žiedas ir penki apskritimai aplink kaip lapeliai. Draugiški linkėjimai nuo vyresniųjų berniukų iš vaikų namų. Tuo metu, kai jis gavo dovanų šią gėlę, auklėtojos, deja, buvo užsiėmusios. Rūkė balkone.

Jis pagalvojo apie mažą berniuką, su kuriuo anuomet gyveno viename kambaryje. Antonas – toks buvo jo vardas. Beveik kiekvieną naktį jį pažadindavo Antono riksmas, berniukas šaukdavosi tėvo. Tėti, tėti... šaižūs, sielvartingi šūksniai, kurių aidą jis dar ir šiandien girdi, kai užsimerkia. Antono tėvai žuvo avarijoje.

Jo istorija kitokia. Jo tėvas gyvas. Bent jau auklėtojos taip pasakojo. Tik negalėjo pasakyti, kur jis gyvena. Ir kodėl tėvas leidžia sūnui augti vaikų namuose – to irgi nepaaiškino. Kaip reikiant nepaaiškino. Jam pačiam reikėjo surasti priežastį.

Jo tėvas buvo slaptasis agentas. Jo tėvui reikėjo gelbėti pasaulį, o jei priešai būtų sužinoję, kad turi sūnų, būtų jį nužudę. Dėl to tėvas paslėpė sūnų vaikų namuose – kad apsaugotų jo gyvybę. Todėl jam nevalia net prasižioti apie savo tėvą. Niekam – ir jau nieku gyvu vyresniems berniukams.

Bet kai jo tėvas bus įveikęs priešus, pasiims jį iš čia. Ir nuo tada jiedu bus tik dviese. Jie abu – prieš visą pasaulį. Šios tiesos jis tvirtai laikėsi – visomis tomis naktimis, kai vienatvė taip slėgdavo, kad, atrodydavo, uždus nuo jos. Ir visomis tomis dienomis, kai į vaikų namus ateidavo poros rinktis vaikų. Tokių kaip Antonas, kuris išėjo, ir daugelis kitų.

Kiek kartų lova šalia jo buvo likusi tuščia? Jis nebežinojo. Nežinojo ir to, kodėl visos tos poros niekuomet nepasidomėjo juo. Netgi rimtai į jį nepasižiūrėdavo. Jis nebuvo mažas, jis nebuvo liesas, jis nebuvo silpnas, bet vis dėlto jis visuomet būdavo... nematomas. Tik ne vyresniems berniukams, kurie jį kankindavo vos pasitaikius progai.

Paliko vieną.

Kai jam buvo devyneri, rado laikraštį. Jis nesuprato. Bet ir toliau laukė, ir jo vaizduotėje tėvui tekdavo kovoti su vis didesniais pavojais, kurie trukdydavo aplankyti sūnų. Jo tėvas, superherojus. Vieną dieną jis jį pasiims.

Jis laukė iki dvylikos. Tada liovėsi.

Jis uždėjo delną ant Mirjam nuotraukos ir įsiklausė, kas vyksta gretimame kambaryje, dabar ten buvo tylu.

Lauke pamažu aušo.

Per pastarąsias keturias paras jis miegojo maždaug penkias valandas.

KAI PABUDAU, į kambarį krito ryški dienos šviesa, prie lovos tupėjo Mefistas. Jis buvo padėjęs snukį man ant rankos ir neišleido nė garselio. Bet vos pamatęs, kad pabudau, pašoko ir taip ėmė vizginti uodega, kad net visas kūnas judėjo. Du kartus

sulojo ir šiurkščiu liežuvio lyžtelėjo ranką. Paskui pasileido prie durų, ten vėl sulojo ir pažvelgė į mane, tarsi norėdamas pasakyti: „Nagi, einam!“ Klausiau savęs, ar ji man atsiuntė Solo, ir šyptelėjau.

Kiek laiko miegojau – ir kaip apskritai užsnūdau? Visai nepastebėjau, kaip ir to, kada Solo išėjo iš kambario. Tarsi budau iš narkozės, o kai atsistoju, jaučiausi kaip sudaužyta. Oras kambaryje buvo tvankus, slegiantis. Ant Elfės lovos gulėjo sukuisti drabužiai, skrynios atvožta, ant dangčio kabojo šlapias rankšluostis, kurio anksčiau čia nemačiau. Taigi ji turbūt buvo kambaryje ir prausėsi po dušu.

Kitos lovos nepaliestos. Ant Darling lovos trūko paklodės.

Pagalvojus apie ją pajutau dūrį, kartu sugrįžo ir vakarykščiai prisiminimai. Džokerį mes radome, bet nežinojimas, kas nutiko Darling, staiga ėmė kankinti mane labiau nei mintis apie žuvusį Džokerį. Kur ji? Ar ji gyva? Gal sužeista? Ar bijo? Kur ji paspruko? Gal ji pas Tempelhofą? Bet kur Tempelhofas? Sielvartingai atsidusau. Mefistas vėl sulojo, išleidau jį laukan.

Tada nusiprausiau duše – prausiausi ilgai, išsivaliau dantis ir nuėjau į didįjį namą.

Elfė kaip tik kraustė stalą. Sienų apmušalai vis dar karojo nudraskyti, stengiausi nežiūrėti į skylę, kurioje Alfa vakar aptiko objektyvą. Audra nurimo. Dangus už aukštų langų dar debesuotas, bet debesų antklodė balta, tarpais praplyšusi.

Mūsų sklypas atrodė nusiaubtas. Ant žemės pridraskyta šakų, kokosų riešutų ir vaisių, nuo medžių nukritę net keli duonmedžio vaisiai, Elfės hamakas karojo tarp medžių tarsi šlapias maišas. Kinrožės krūme sodelio gale kažkas įsipainiojo, kažkas mėsos

spalvos, didelis rankšluostis ar... užsimerčiau, ir kai supratau, kas tai, kimiai riktelėjau. Kinrožės krūme karojo susprogusios Džokerio guminės lėlės likučiai. Matyt, vėjas atnešė juos čia iš šiukšlių dėžės, kur ją buvo palaidojęs Džokeris.

Nusvirduliuavau į virtuvę atsigerti vandens. Apie valgi negalėjau nė pagalvoti, bet skrandis buvo tarsi žiojinti skylė, reikėjo ką nors įsimesti. Atsipjoviau sūrio ir su pasišlykštėjimu nurijau.

– Kur kiti? – paklausiau Elfės.

– Išėjo, – atsakė ji. – Nuėjo prie uolėtosios pakrantės. – Jos plaukai vis dar buvo šlapi, supinti į ploną kasą. Veidas atrodė liesnis nei įprastai, akys įkritusios, dėl to burna dar platesnė. Lūpos vėl buvo nudažytos juodai, bet dabar atrodė baisia, tarsi gedulo kaukė. – Jie ieško valtys. – Elfė nutilo ir pažvelgė į mane. – Tu miegojai kaip... Tu miegojai kaip akmuo. Solo pasiuntė tau į kambarį Mefistą ir paprašė manęs pasilikti čia, kol pabusi. Aš ir nenorėjau eiti. Vera, aš... – Elfė susmuko ant kėdės ir užsidengė veidą rankomis. – Aš nebeįstveriu viso šito. Mama pakvietė paviešėti pas ją per žiemos atostogas. Ji gyvena Australijoje, paliko mus, kai buvau vienuolikos. Dėl nardymo instruktoriaus. Dabar gyvena su juo, turi dukrą, jai šešeri. Savo netikrą sesutę mačiau tik nuotraukose. Rengiausi skristi, bet tada atėjo teigiamas atsakymas dėl salos, ir, žinoma, pasirinkau projektą. O praėjusią naktį staiga pagalvojau... pagalvojau... aš...

Elfė susvirduliuavo, vos nenuvirto nuo kėdės.

Pribėgau ir sulaikiau ją.

– Pagalvoju, jei jų niekuomet nebepamatysiu, – išgirdau ją kuždant. – Paskutinį kartą, kai kalbėjomės telefonu, buvau mamai tokia šiurkšti. Pasakiau, kad man jos nereikia. Pasakiau, kad duotų

man ramybę. Vera, kas bus, jei mes iš čia neištrūksim? Jei visa tai ne žaidimas, turiu galvoje, jei tai ir *neturėjo būti* žaidimas? O gal... Dieve! Ar tu apie tai nesusimąstei? Kad visa tai buvo suplanuota? Kad... būna tokių filmų, žinai? Būna...

Elfė nutilo, ir akimirką kambarį užvaldė tylą. Tada vėl išgirdau paukštį, tarsi iš toli, jo balsas skverbėsi pro pravirą langą.

Kis-ka-di, kis-ka-di...

– Negali būti, – atsakiau tvirtu balsu. – Tiesiog negali būti. Jei Kvintas Tempelhofas iš tikrųjų Solo tėvas, vadinasi, jam kas nors nutiko. Galbūt jis norėjo pasikviesti pagalbos, galbūt... – Nebežinojau, ką be pridurti. – Palaukime berniukų, – tariu gالياusiai. – Gal pavyks nuplaukti į kaimyninę salą. O tada matysim.

Po poros valandų trijulė sugrįžo. Kelnės buvo šlapios iki šlaunų, veidai suprakaitavę ir nuvargę. Mefistas pasileido prie jų, o Elfė prislėgtu balsu paklausė, kas nutiko Džokeriui.

– Jo ten nebebuvo. – Alfa pasiėmė butelį vandens ir ėmė godžiai gerti.

– Nebebuvo? – Vieną kvailą akimirką bandžiau įsivaizduoti, kad galbūt visa tai tik susapnuota.

– Manau, potvynis jį nunešė, – sumurmėjo Solo. – Vienas batas plūduriavo vandenyje, bet paties Džokerio nebėra. O Darling... – Solo liūdnam papurtė galvą. – ...Darling jokio pėdsako iki šiol neaptikom.

Milkis pasikasė ranką. Jos oda buvo išberta baltai raudonomis žvynuotomis dėmėmis.

– Ne, – sušuko Elfė, – nesikasyk! Bus tik blogiau. – Milkis linktelėjo, bet tuojau pat vėl pasikasė.

– Norim plaukti, – tarė Alfa. – Jūra gan rami, ir valtį pasigavom. – Jis iškėlė viršun peilį. – Tiek visko įsivaizdavau, ką su šiuo įrankiu nuveiksiu saloje, bet to, ką iš tikrųjų dariau, nė sapnuoti nesapnavau. Ar visa tai... – Jis žvilgtelėjo į nudraskytus sienų apmušalus. – Ar tai vis dar filmuojama?

Visų žvilgsniai nukrypo į Solo. Jis žingtelėjo atgal, tada pakėlė rankas. Nuo klešnių varvėjo vanduo, po kojomis jau telkšojo nemažas klanelis.

– Ką norit iš manęs išgirsti? – paklausė jis. – Ką, po velnių, norit iš manęs išgirsti? Aš nežinau. Po galais, aš nieko nežinau, kiek dar reikės kartoti?

Alfa išleido garsą, primenantį urzgimą, ir Mefistas atsakė jam garsiu lojimu. Netikiu tavimi, sakė Alfos žvilgsnis. Netikiu nė vienu tavo žodžiu.

Elfė pasuko prie durų.

– Plaukim, – tarė ji.

Jūra buvo pilka, dangus vėl visiškai apniuko, bet siauroje įlankoje nedvelkė nė menkiausias vėjelis, uolėtoje pakrantėje buvo atoslūgis. Dusino tvankuma, dėl drėgno oro sunku alsuoti, jaučiau, kaip nugara sruvena prakaitas. Sunku įsivaizduoti, kad dar vakar čia siautė audra. Bet šiandien atmosfera man kažkodėl atrodė dar pavojingesnė. Tai buvo slegianti, paralyžiuojanti ramybė, debesimis aptrauktas dangus, regis, užvožė mus tarsi varpas. Kai ėmiau kopti uola paskui Solo, visas kūnas buvo aptirpęs. Kiekvienam žingsniui reikėjo sukaupti jėgų, giliai aki-duobėse tvinkčiojo. Smėlis buvo pilkas, pilna jūržolių, šlykštaus žalio dumblo. Kairėje kilo kalnas. Jis žvilgėjo, tarsi lietus būtų apvilkęs jį antra oda, ir kai pamačiau apskritą urvo angą, nevalin-

gai atšlijau. Papramogauti – surengti nedidelį vakarėlį. Turėdami tokį ketinimą atėjome čia praėjusią naktį. Tai sumanė Džokeris. Džokeris. Mačiau jį priešais save, besijuokiantį, rankos juodo palto kišenėse, sugniaužtos į kumščius, galva atkraginta, trykšte trykšta energija – ir netrukus jau plūduriuoja jūroje, į šonus ištiestomis rankomis. Iš visų jėgų stengiausi išstumti negyvo kūno vaizdinį, bet nesisekė.

Berniukai ištraukė valtį iš įdubos uoloje į siaurąją įlanką, o mane vėl kankino klausimas, kaip toji valtis čia atsirado. Ar tai ta pati valtis, kuria žaidimo aukos išgabenamos iš salos? Neandras ir Perl, Kris, Lungas ir Mona – o galbūt ir Darling?

– Ei! – Prie manęs priėjo Solo. Po akimis juodavo tamsiai violetiniai ratilai, veidas atrodė labai išsekęs. Skruostai sukritę, bet vis tiek, regis, norėjo mane padrašinti šypsena. Apkabino. – Mes susitvarkysim, – sukuždėjo man į ausį. – Rasim atsakymą. Ištrūkšim iš čia, pažadu tau.

Priglaudžiau galvą jam prie peties ir įkvėpiau jo odos kvapo. Dvelkė druska, smėliu, jūra ir baime.

– Ar plaukiate? – Alfos balsas mane sugrąžino tikrovėn. Juodu su Milkiu jau buvo nustūmę valtį į vandenį.

Maždaug dviejų metrų ilgio atvira motorinė valtis, tiesą sakant, buvo skirta keturiems asmenims, bet Elfė pasisodino mane ant kelių, Milkis suspaudė tarp kojų Mefistą, Solo užvedė variklį. Valtis pupsėdama pajudėjo, lydima paukščių riksmo, jie dabar šovė nuo uolų į dangų.

Kelionė į kaimyninę salą tetruko vos ketvirtį valandos, bet man ji atrodė ilga kaip amžinybė. Nuolat žvalgiausi į mūsų salą, ir juo labiau ji tolo, juo labiau didėjo gumulas gerklėje.

Prisišvartavome prie siauro medinio lieptelio uolos papėdėje, čia buvo prišvartuota dar viena, mažesnė motorinė valtis. Mefistas šovė priekin, bėgo įbedęs nosį į žemę, vizgino uodegą ir susijaudinęs lojo.

Kaimyninė sala buvo mažutė, maždaug tokio pločio, kokio aukščio buvo švyturys. O ko aš tikėjau? Nežinojau. Kai dabar galvoju apie tą vietą, prieš akis iškyla vis tas pats vaizdas: plokščia lėkštelė su liesu pirštu, rodančiu į dangų. O juk sala nebuvo plokščia, čia irgi stūksojo uolos, stačios ir skardžios. Jos buvo aplipusios begale kriauklelių ir vėžiukų, bet blyškus pakumpęs medis, tarsi nuvargęs žmogus palinkęs virš vandens, čia buvo vienintelis augalas. Švyturys buvo iš tamsiai pilko akmens, lygiai kaip ir mažas sargo namelis, iš kurio stogo jis kyšojo. Cokoliniam aukšte buvo arkiniai langai, metalinis kupolas virš stiklinės bokšto viršūnės švytėjo tarsi raudonas šviesoforo signalas. Į sargo namelį vedė akmeniniai laipteliai, šalimais stovėjo savotiška žmogaus ūgio medinė dėžė, iš jos kyšojo du į trimitus panašūs daiktai.

– Rūko sirena, – pratarė Alfa.

Mefistas dabar stovėjo prie durų. Jis draskė medines duris nagais ir vis neramiau lojo. Durys buvo neužrakintos. Kai Solo nuspaudė rankeną, jos girgždėdamos pasidavė, ir Mefistas vienu šuoliu atsidūrė viduje.

Susispaudę stovėjome apskritame namelio prieangyje. Pro purvinus langus skverbėsi blanki šviesa. Oras pridvišęs, trenkė alumi, kava, atvėsusiais cigarečių dūmais ir saliamiu. Ant akmeninių grindų patiestas iš melsvų ir žalių skiaučių susiūtas kilimas, čia buvo drabužinė, stovėjo nedidelė seno medžio komoda ir kėdė,

ant jos pakabintas plonas švarkas. Prie durų – guminių batų pora, vienas raudonas, antras juodas.

Iš koridoriaus vedė trejos durys, dvejios buvo praviros. Kairėje laikrodžio rodyklės kryptimi viršun sukosi mediniai laiptai.

– Ei! – sušuko Solo. Jo balsas atsimušė į akmenines sienas. – Kvintai! Tėt... Ar tu čia?

Tylu.

Virtuvė buvo dešinėje. Ankšta būtiniausiai daiktais apstatyta patalpėlė su vaizdu į atvirą jūrą. Ant indaujos alaus buteliai, lėkštės su picos likučiais ir didelis plastikinis dubuo vanilinių ledų, virtusių drumsta pieno sriuba. Plautuvė pilnutėlė nešvarių indų. Ant viryklės puodas ryžių, ant lentynėlės įvairūs prieskoniai ir konservai, šaldytuve maisto produktai – daugybė vaisių, pomidorų, sūrio ir duonos skrudinimui. Kavos virimo aparatas įjungtas, šalimais artipilnis puodelis atšalusios kavos.

Alfa su Milkiu atidžiai apžiūrėjo dušinę šalia virtuvės, o mudvi su Elfe pasukome į miegamuosius. Mažajame stovėjo ištraukiama sofa, metalinė spintelė ir ant grindų suverstas kalnas drabužių. Dvokė neskaltomis kojiniėmis. Ant sofos mėtėsi žurnalai „Focus“, „Galore“, „Rolling Stone“, „Playboy“.

– Puikus rinkinys. – Elfė pasibjaurėjusi susiraukė.

Kitas miegamasis buvo erdvesnis, įėjus į nosis trenkė odekolono kvapas. Ant plačios medinės lovos išvydau sėdintį Solo. Prie jo kojų gulėjo Mefistas, snukiu įsikniaubęs į baltus marškinius. Juoda uodega bilsnojo į grindis. Solo gniaužė žydrą pagalvėlę.

– Palikit mane trumpam vieną, – tyliai paprašė jis.

Aukščiau buvo dar trys aukštai, jie atrodė beveik nenaudojami. Pirmajame stovėjo stalas ir dvi kėdės, antrojo aukšto sienas

slėpė lentynos, prie vieno iš langų gulėjo trys vienas ant kito sukrauti čiužiniai.

Viršutiniame aukšte buvo ekranai.

Mudvi su Elfe įėjome į aukštųjų technologijų įranga puikiai aprūpintą kambarį. Sienos nudažytos tamsiai, langai uždengti juodomis žaliuzėmis, iš lauko neprasiskverbė dienos šviesa, tačiau elektra buvo įjungta. Milžinišką ekranų sieną nušvietė keliolika mažų lempelių, ekranai buvo sustatyti pusračiu palei tą sieną, kurioje buvo langai. Trylika mažesnių ekranų supo vieną didelį. Priešais jį, ant tokio pat išlenkto darbatalio, pamačiau šalimais pastatytus du kavos puodelius, maišelį guminukų ir praplėštą cigarečių „Gitane“ pakelį, valdymo pultą su daugybe mygtukų ir klavišų, keletą nuotolinio valdymo pultelių, kompiuterį. Abipus darbo stalo buvo įtvirtinta po didelį garsiakalbį.

Ekranai buvo juodi.

Kambaryje tvyrojo odekolono kvapas, dar šviežesnis nei miegamajame. Atpažinau netgi jo rūšį – „Davidoff Good Life“, tokį pat naudojo Bernhardas.

– Kas toliau? – Elfė sugriebė mane už rankos. – Ką dabar darysim?

– Pasižiūrėsime įrašus.

Laiptų pačioje pasirodė Alfa su Milkiu. Alfa priėjo prie ekranų, pasirėmė į vieną iš dviejų sukamųjų kėdžių prie stalo ir švilptelėjo. Paskui įsisprendė rankomis į klubus ir atsigręžė į mus.

– Ar kas nors moka šituo naudotis?

Dabar laiptais užkopė ir Solo. Atrodė, jis vos laikosi ant kojų. Apatinė lūpa atsikišusi virpėjo, kai Solo prikando ją, pasruvo kraujas.

– Tu, – tarė Alfa. – Tu turėtum mokėti.

Solo papurtė galvą.

– Žalio supratimo neturiu.

Alfa nepatikliai purkštelėjo ir it pašėlęs ėmė maigyti klavišus.

– Leisk man. – Milkis prasibrovė prie Alfos. – Atlikau praktiką – moksleivių gamybinę praktiką. – Milkis sausai nusijuo-
kė. – „Slaptos kameros“ laidoje, jei jau norit žinot tiksliau. Tiesa, negarantuoju, ar kas nors užsiliko, bet pabandyčiau.

Milkis atsisėdo ant sukamosios kėdės ir palinko prie pulto.

Kažkas subarškėjo, ir dar ne iš karto supratau, kad tai aš kalenu dantimis.

Milkis spustelėjo kelis mygtukus. Nieko. Paspaudė dar vieną. Pasigirdo ūžesys.

– Sistema, – sumurmėjo Milkis. – Sistema kraunasi. Veikiausiai užtruks keletą...

Ūžesys netilo. Tyliai spragtelėjęs įsijungė pirmas monitorius. *Izola*. Juodame ekrane švytėjo tik šis užrašas. Jis slankiojo po ekraną kairėn, dešinėn, iš viršaus apačion skausmingai lėtai. Įsijungė antras ekranas, trečias, ketvirtas, penktas...

Netrukus įsižiebė visi ekranai. Visuose ta pati užsklanda. Žodis „Izola“, lėtai plaukiojantis juodame kaip naktis fone.

– Paspausk ką nors! – suriko Alfa. – Po galais, pavaryk per klavišus, žmogau!

Milkis paspaudė kelis mygtukus.

Ir tada pirmame ekrane žodis „Izola“ pradingo, jį pakeitė vaizdas.

Devyniolika

Jis juos visus matė. Visus penkis. Milkį ant sukamosios kėdės prie pulto, Alfą greta jo, Verą ir Elfę per porą žingsnių toliau ir Solo – vis dar ant laiptų stovintį Solo. Visų žvilgsniai buvo nukreipti ta pačia kryptimi – į ekranus. Jis šaižiai įkvėpė ir žvilgtelejo per petį.

– Na, tai, – tarė jis ir sausai nusijuokė, viduje kažki kas susitraukė. Jausmai priešinosi juokui, ir jis kažki ką būtų atidavęs, kad nejaustų to alinančio kankinančio skausmo. To skausmo, kuris klausė, ką jis čia, tiesą sakant, daro. Ką jis daro Solo. Ką jis daro pačiam sau.

– Na, tai, – pakartojo atkakliai ir paspaudė pirmą mygtuką. – It's showtime.

EKRANE IŠVYDOME savo įlanką – su vaizdu į jūrą. Saulė buvo arti laidos, ryškiai raudonas ugnies kamuolys, jūra blizgėjo tarsi apiberta deimantais. Spalvos stebėtinai ryškios, girdėti netgi garsai. Lapų šlamėjimas, bangų mūša, motorinės valtys pupsėjimas, – ji pasuko į įlanką prisišvartuoti.

Tai mūsų valtis. Ekrane matėme, kaip atvykstame į Izolą.

Prisišvartavome, Darling išlipo pirmoji. Pasiuntė oro bučinį, paskui išlipo Džokeris, nusivaipė, bet neatrodė labai pasitikintis savimi. Jį pamačius sugniaužė širdį. Tai buvo prieš devynias dienas. Prieš devynias dienas atvykome čionai. Įkandin Džokerio ant kranto lengvai nušoko Lungas, tada Kris...

– Toliau! – sušnypštė Alfa. – Nenoriu žiūrėti to nelemto mūsų atvykimo, noriu urvo! Suk į priekį, žmogau!

– Nežinau kaip! – atsakė Milkis, jis vėl bandė spaudinėti valdymo pulto mygtukus. – Pirmiausia turiu sužinoti kaip...

Nušvito vaizdas antrame ekrane. Išvydau mūsų miegamąjį, mačiau Elfę ir save, Perl savo lovoje, aplink ją drabužiai, ištraukti iš skrynios. Afrikietiškos ryškiaspalvės skaros ir geltona vasarinė suknelė, kuri jai taip tiko. Tai akimirka, kai aš pirmą kartą įžengiau į mūsų miegamąjį. Sutrikimą, kurį tą akimirką jaučiau, galėjau aiškiai matyti ekrane – išdavė negrabi laikysena. Elfė prisidėjo prie pilvo violetinį maudymosi kostiumėlių, iš garsiakalbių atsklido džiugus jos balsas: „Tu mano lovos kaimynė. Tikiuosi, neknarki.“ Jos oda dar visai blyški, ant riešo skimbčioja stiklo karoliukai, ji man pasirodė kokiais metais jaunesnė. Kikeno, bet tuojau pat ėmė dairytis po miegamąjį, kol pažvelgė tiesiai į kamerą. „O vargeli, keistas jausmas, ar ne? Ar mus girdi ir tada, kai kuždamės?“

Taip, mes girdėjome. Šnabždesys, regis, užpildė visą kambarį.

– Išnaikink šitą vaizdą, Milki! – Elfė taip suspaudė man ranką, kad net sudejavau. – Milki, prašau, išnaikink jį.

Milkis paspaudė dar vieną mygtuką. Nušvito trečias ekranas.

– Tetulė Kėtė mėgsta vaisius.

Džokeris pripūtęs guminių tetulę, vakaras, pirmasis mūsų vakaras Izoloje. Bendras vaizdas, apimti visi, arčiausiai kameros sėdi

Darling, tolėliau ant juodos lakuotos kėdės Džokeris pasodino guminę lėlę ir įgrūdo jai į burną bananą. Po kelių sekundžių iš garsiakalbių nuaidėjo mūsų juokas.

Ketvirtame ekrane vėl mes visi aplink stiklinį stalą, šįkart rytas, scena filmuota iš kito kampo – įkypai iš viršaus. Ant stiklinio stalo šalia duonos skrudinimui juodoji dėžutė, turkio spalvos akis, atsispindinti nuo stiklinio stalo paviršiaus, Elfė laiko lapą su Tempelhofo žaidimo taisyklėmis. „Vienas iš jaunuolių tampa žudiku – ką šitas niekšas sau galvoja?“

„Nieko.“ Kamera priartina besijuokiančio Džokerio veidą. „Jis kikena į saują, matydamas mus čia sėdinčius. Bent jau aš, juo dėtas, šitaip elgčiausi. Ko gero, teks pakeisti ateities planus. Kam būti marionete, jei pats gali tampyti virvutes? Pone Tempelhofai, gal jums kartais reikia dar vieno asistento?“

Užsimerkiau pagalvojusi, kad Džokeris nebeturi ateities. Filmą gali išjungti, jei darosi per sunku išverti. Bet čia ne filmas. Čia mūsų istorija, štai čia buvome mes.

Per garsiakalbius išgirstu Lungo balsą, jis skamba dalykiškai ir šaltai. „Gal kaip žmogus tas Tempelhofas tikras niekšas, – pratarė Lungas. – Kartą skaičiau straipsnį, kaip jis elgiasi su savo darbuotojais. Vieną režisieriaus asistentą išjuokė visos komandos akivaizdoje, beje, visai nepakeldamas balso. Bet tas tipas apsiverkė.“

Virpėdama atsimerkiau. Kamera nutolo, vėl matyti visa mūsų grupė. Daugumos veidai tokie įsitempę, kad nervingumą gali kone apčiuopti. Tik Lungas visiškai ramus, o Džokeris demonstratyviai susinėręs rankas ant pakaušio. „Na, dabar man įdomu, ar šitai liks sumontuotame filme, ar bus iškirpta. Viena aišku – žaidimėlis prasidėjo. Tiesa, Tempelhofai?“

– TOLIAU! – Solo tebestovėjo ant montažinės laiptų. Sugnaužęs kumščius, rodos, tuoj sprogs.

Milkis spustelėjo mygtuką. Scena persisuko tame pačiame ekrane kiek priekin, tada stabtelėjo.

Pamatėm atsikrenkščiantį Lungą. Ant jo kaklo blizgėjo pakabutis drakonas.

– O jei nežaisime?

„...projektas bus nutrauktas.“ – Tai Darling balsas. Skamba nervingai.

„Nagi. – Tai įsiterpė Milkis. – Juk tai galų gale tik žaidimas. Niekas nebus nudurtas ar kitaip nudėtas.“

„O man tas žaidimas visai atrodo fainas.“ – Iš ekrano mums šyptelėjo Alfa.

Kitame kadre Džokeris pakėlė nuo grindų guminę lėlę: „Kiek panašu į vaikišką žaidimą „Žudynės tamsoje“. Arba „Dešimt mažų negriukų“. Ar žinot tą seną juostą pagal Agatą Kristi? Ten irgi grupė žmonių buvo atokioje saloje. Ir galų gale... nebeliko nė vieno. Ką tu pasakysi apie mūsų žaidimą, tetule Kėte?“

Kamera priartino guminės Džokerio lėlės galvą. Rausvas veidas su žila chemine šukuosena ir blankiomis akimis atrodė netgi kiek nustebeš. Iš garsiakalbio pasigirdo spigus Džokerio balsas: „Valio, bus tikrai smagu!“

Kamera vėl nutolo. Dabar ekrane Elfė su Darling.

„Smagumą bent *aš* suprantu visai kitaip – tikrai jau ne kaip laukimą atokioje saloje, kol tave sumedžios žudikas, – kalbėjo Elfė. – Man tai atrodo *primityvu*.“

„O iš kur žinai, kad ne tu esi žudikė?“ – Kandi Darling šypseną užėmė visą ekraną.

Fone pasigirdo Elfės balsas: „Tadą bent jau žinočiau, kas bus mano pirmoji auka.“

– NE! – sugriaudėjo ausyse. Ne iš karto supratau, kad šis balsas ne iš garsiakalbio, o iš Elfės lūpų, ji stovėjo šalia manęs kambaryje ir spaudė ranką. – Ne! Aš negaliu. Negaliu į šitai žiūrėti!

Bet ji žiūrėjo. Mes visi žiūrėjome.

Penttame ekrane pasirodė juodoji pašto dėžė. Buvo beveik tamsu. Visi susirinkome prie dėžės ir stovėjome it sustingę, iki Džokeris kilstelėjo antakį, suriko „būūū“, o Perl nusigando. Juostelė sukosi toliau, kol mūsų vokai dingo pašto dėžės plyšyje, o Milkis su Neandru liko prie juodosios dėžės paskutiniai. Milkio akys lakstė kairėn dešinėn, paskui, žvilgtelėjęs per petį, jis giliai įkvėpė, suėmė Neandrą už riešo ir stumtelėjo prie dėžės durelių, šios tyliai girgžtelėjusios atsivėrė. Neandras suvaitojo ir nunarino galvą.

„Aplodismentai žudikui. – Šeštame ekrane Džokeris kilnojo antakius. Jis stovėjo ant kėdės didžiajame name ir provokuojamai žvalgėsi aplink. – Gal kas nors nori nusilenkti?“

Septintame ekrane virš mūsų įlankos švietė saulė.

„Ką sako blondinė, kai jai kremu tepa nugarą?“ – paklausė Darling ir nusišypsojo priešais kamerą. Didelė jos krūtinė buvo aptempta siauručiu raudonu bikiniu, Džokeris nervingai pešiojo barzdelę.

Aštuntame ekrane pasirodė koplytėlė. Tarpduryje stovėjo Elfė, Mona ir Kris, už jų – tamsa.

„Vera? – išgirdau šaukiant Elfę. – Ar tu čia? Mes grįžtam, tuoj tems, girdi? Ar girdi mane? Ar tu dar čia? Vera, čia mes!“

Netrukus pamačiau save, išgriūvančią iš koplytėlės, iškaitusiais skruostais stovėjau priešais Elfę, Moną ir Kris.

„Ar ten kas nors buvo?“ – paklausė Elfė iš ekrano.

Mano antrininkė monitoriuje tylėdama papurtė galvą, o aš besidaužančia širdimi atsigrėžiau į Solo, bet jo veidas buvo abejingas. Stovėjo visiškai nejudėdamas, uždėjęs ranką ant laiptų turėklo, žvilgsnį nukreipęs į ekranus.

„Tu, šlykšti kiaule, – iš garsiakalbių pasigirdo Alfos riksmas. – Mėšlo gabale, ar tau dar visi namie?“

„Dabar jau namie, – atsakė Džokeris ir patenkintas nusiviepi iš devinto ekrano. – Bet ar kas nors tau aiškino, kad darant dirbtinį kvėpavimą burna į burną nereikia kišti liežuvio?“

Dešimtame ekrane Darling išsitraukė iš dekoltė Lungo peilį, vienuoliktame ji minkštajame kampe glamžėsi su Alfa. Jų kūnai buvo pridengti, nebuvo matyti, kiek toli jie nuėjo, bet garsai nekėlė didelių abejonių. Šalia jų ant kilimo gulėjo pakelis prezervatyvų, kamera juos priartino, pakelis dar buvo nepaplėštas.

– Išjunkit šitą! – Alfa papurtė Milkį už peties, ir Milkis ėmė greitai maigyti klavišus.

„Dabar? – paklausė Solo dvyliktame ekrane. Jis sėdėjo ant lovos, šalimais, ant naktinio stalelio, pamačiau gulint amuletą ir tabletes. – Tamsoje?“

Džokeris vėl šyptelėjo priešais kamerą: „Bijai? Neverta, juk žinai, mes stebimi. O jei laikysimės kartu ir susikibsim už rankučių, – jis dirstelėjo į mane, – žudikas mums nieko nepadarys.“

Tačiau nesilaikėme kartu. Nesusikibome už rankučių.

Tryliktame ekrane išvydome urvą – patį mūsų vakarėlio įkarštį. Elektriniai bosai dudeno iš garsiakalbių, nuo solisto balso man gyslose stingo kraujas.

*This is my church
This is where I heal my hurts
It's a natural grace
Of watching young life shape
It's in minor keys
Solutions and remedies
Enemies becoming friends
When bitterness ends
This is my church...*

Mes matėme viską – viską. Man pasirodė, kad scena jau sukarpyta ir sumontuota, mačiau mus iš visų įmanomų kampų – iš viršaus, iš šono, įkypai iš apačios – kaip mes šokome, tarsi šoktume paskutinį kartą, prakaituodami, pašėlę, užmerktomis akimis, mosuodami rankomis ore – o Džokeris su savo juodu paltu šėlo smarkiausiai. Jis prišoko Darling iš už nugaros, ji tuo pat metu artinosi prie Solo, atkišo jam didįjį Džokerio butelį su skaidriu skysčiu, Solo čiupo jį, atkragino galvą ir gėrė. Pamačiau ekrane savo veidą, kaip žiūriu į Solo, po to vėl užsimerkiu ir šoku toliau. Džokeris trūktelėjo Darling už peties, staiga pasirodė agresyvus, prisitraukė ją ir bučiavo, Darling atsakė į jo bučinį, bet kai jis davė rankoms per daug valios, nusijuokė. Išjuokė jį ir vėl šokdama pasitraukė atokiau. Džokeris įtūžęs nusispjovė ant grindų.

Solo dar gurkstelėjo iš butelio – ir tada Darling užgesino žibintus, vieną paskui kitą. Urve pasidarė tamsu. Visiškai tamsu. Bet mes vis dėlto matėmės – baisios optikos dėka. Spalvos išnyko, viską apgaubė žalsva migla, atrodėme tarsi vaiduokliai. Akys juodos kaip derva, judesiai man pasirodė keistai iškreipti, dėl to mus

apėmusi panika dar didesnė. Darling šeėelis palinko prie grotuvo, kurtinantys garsai nutilo. Pasidarė tylu, mirtinai tylu, paskui išgirdau mūsų balsus, mūsų sunkų alsavimą, mūsų baimę. Solo prisispaudė nugara prie vienos iš sienų, ėmė gaudyti kvapą ir suspaudė smilkinius rankomis. Alfa nutipeno prie Darling, griebė ją, apčiupinėjo, apgraibė krūtis, tada prisitraukė prie savęs, susirado lūpas, pabučiavo, paskui Darling pakartojo Džokerio frazė apie burnos kvapą, o Alfa gaudydamas orą ir įnirėšęs išvadino ją purvina šliundra.

Elfė, stovėjusi akmenų rato viduryje, ėmė verkėlenti, tada prie blyškaus Milkio veido švystelėjo žibintas. Mes trys sprukome iš urvo; bet kameros liko.

Man atrodė, tuoj grįsiu, o ranka, kurią tarsi replės tebegniaužė Elfės pirštai, apmirė. Norėjau bėgti laukan, bet ekranas prikautė mano žvilgsnį.

Urve pasiliko Solo, Alfa ir Darling. Švystelėjo šviesa – ne žibinto, o žiebtuvėlio liepsna. Jį laikė Darling, stovėjo vos per metrą nuo Solo, šis vis dar rėmėsi į urvo sieną. Darling priėjo prie jo laikydama žiebtuvėlį sau prie veido. Kitos rankos pirštai suėmė Solo už riešo. Solo praplėšė akis, jo žvilgsnyje ryškėjo nuostaba, netikėtumas, paskui jis pravėrė burną tarsi norėdamas surikti, bet tuoju pat užsičiaupė. Liko visiškai ramus. Darling, kurios veidas liepsnos apšviestas švytėjo auksu, atrodė labai įsitempusi, urvo gilumoje, prie pat išėjimo, mačiau Alfą, jis dabar irgi rado žibintą. Užmynė ant jo. Virpėdamas išsitraukė iš kelnių kišenės degtukus, uždegė žibintą ir išlėkė laukan.

Tada pamačiau Džokerį. Jis stovėjo prie stalaktitų, kai Alfa užžiebė žibintą, metėsi prie antro, stovinčio šalia akmenų rato.

Įnirtingai rausėsi kišenėse, susirado degtukus ir bandė uždegti dagtį – veltui.

Ir vėl visur tamsu, švietė tik Darling liepsnelė. Galų gale Džokeriui pavyko uždegti žibintą. Į Darling ir Solo jis nebežiūrėjo. Nusvirduliavo per urvą, praėjus kelioms begalinėms minutėms rado išėjimą ir dingo.

Darling šyptelėjo, stambus vaizdas ekrane.

– Dabar mes vieni, Solo.

Ji atsiklaupė nepaleisdama Solo riešo, susižvejojo trečią žibintą, uždegė jį, šviesa apgaubė ją tarsi švytintis ratas.

Darling pastatė žibintą ant žemės ir suėmė rankomis Solo veidą. Pasuko jį į save, ėmė bučiuoti. Solo gynėsi murmeldamas, lygiai taip, kaip jis man ir buvo pasakojęs. Bet kažkas jo balse buvo grėsminga – siaubingai grėsminga, tarsi staiga pats būtų nusigandęs savęs.

– Ne... baik... aš... man bloga, mano galva... duok man RAYBE, aš prarandu savitvardą...

– Savitvardą? – Tai Elfė šalia manęs iškošė tą žodį, o aš it siaubo suparalyžiuota spoksojau į ekraną. Solo atrodė lyg apkvaitęs, bet Darling neatstojo – ir čia juosta staiga nutrūko. Juoduma. Tamsa. Tik viena akimirka, ir kaip tik tada, kai Alfa norėjo nustumti Milkį šalin, šviesa vėl įsižiebė.

Ir ta scena užėmė visus ekranus.

Trylikos mažų ir vieno didelio ekrano viduryje mačiau Darling, gulinčią ant urvo dugno.

Solo klūpojo ant jos, Darling įnirtingai grūmėsi. Ji gulėjo nišoje, kurioje radome kreminės suknelės skiautę.

– Solo, ne... – lemeno ji. – Prašau, baik, labai atsiprašau, aš nenorėjau...

Bet Solo nesiliovė – priešingai. Jis prispaudė keliais Darling alkūnes, šalia jo ant grindų staiga pamačiau blykstelint peilį – Lungo peilį? Darling krūtys buvo aptemptos kremine suknele, šilkinė ir glotnia, iš garsiakalbių skverbėsi jos alsavimas. – Man skauda. Solo, prašau, man skauda, atleisk!

Solo nusijuokė – svetimu baisiu juoku. Akys žybčiojo, veidas išsikreipė tarsi kaukė.

– Už ką tu atsiprašai? Kad graibei mane? Tu, apgailėtina šliundra! Perspėjau tave, bet nenorėjai klausyti. Norėjai pasismaginti, ką? Norėjai pažiūrėti, kiek toli gali nueiti. Tai žiūrėk, DARLING! Parodysiu tau, kiek toli gali su manimi eiti. Dabar bus tavo scena!

Aš užsimerkiau, susvirduliavau, šalimais išgirdau Elfės balsą:

– Ne, – vaitojo ji tyliai. – Ne, ne, ne...

Kai atsimerkiau, Solo rankoje laikė peilį. Darling suknelė buvo perplėšta, buvo matyti kraujas, o Darling riksmas skambėjo iš garsiakalbių, ji išvadavo vieną ranką ir išmušė Solo peilį, šaižiai šaukėsi pagalbos. Šalia manęs sucypė Elfė, dabar ji paleido mano ranką.

Ekране Solo rankomis suėmė Darling kaklą, gniaužė vis stipriau, kamera priartino Darling veidą, jos riksmas pritilo, kūnas ėmė trūkčioti. Ji spardėsi, daužėsi rankomis, mėgino išsivaduoti iš Solo gniaužtų. Veltui. Solo palinko dar žemiau, girdėjau sunkų jo kvėpavimą, ir tada pamačiau, kaip Darling apleidžia jėgas. Ji pasidavė beveik kaip sulėtintam kine, kūnas trūkčiojo vis silpniau, paskui viršutinė kūno dalis trūktelėjo tarsi paskutinį kartą beviltiškai stengdamasi išsivaduoti. Po akimirkos Darling suglebo Solo rankose – ir daugiau nebejudėjo.

Solo paleido jos kaklą.

– *Game over*, – pasigirdo jo balsas iš garsiakalbių.

Tada vaizdas ekranuose užgeso.

Visiškai.

Ekranai liko juodi.

Kažkas suriko.

Tai buvau aš.

Aš rėkiau, rėkiau ir rėkiau.

Lėtai, labai lėtai Alfa atsigręžė, jo veide panika ir sumišimas.

Matyt, aš irgi atsisukau, nors nebepresimenu. Šiaip ar taip, žiūrėjau į laiptus, kur stovėjo Solo.

Jis stovėjo ir žiūrėjo į mane.

Paskui jis apsisuko – ir pasileido laiptais žemyn, tarsi jį būtų vijęsis pats velnias.

Dvidešimt

MILKIS PATIEŠĖ čiužinius antrame švyturio aukšte vieną šalia kito. Jiedu su Elfe sėdėjo ant vieno, o mudu su Alfa turėjome po atskirą. Šalia manęs gulėjo Mefistas, juodą snukį padėjęs man ant kelio, jis tyliai knarkčiojo, kai paglostydavau jam galvą. Lauke temo. Paskutinėmis valandomis dar sykį mačiau, kaip saulė prasiveržė pro debesis. Aukščiausiai virš horizonto dangus buvo tamsiai, beveik juodai mėlynas, sumišęs su skaisčiu vakaro raudoniu. Žemiau žėrėjo šviesiu ugniniu auksu. Atrodė, horizontas liepsnoja, kad jį lėtai dengia sunki juodai mėlyna debesų antklodė. Jūra nusidažė vario raudoniu, mūsų sala kyšojo iš jos tarsi juodas didelės žuvies siluetas. Tiesiai virš salos, ugninėje horizonto šviesoje, kybojo debesis – kažkokios pasakų būtybės pavidalo, gal tamsi kreiva paukščio figūra ilgu snapu ir plačiais sparnais.

Solo dingo.

Alfa išlėkė paskui jį, bet Solo buvo greitesnis. Pasičiupo mažąją motorinę valtį ir išdūmė, pro langą mačiau, kaip švartuojasi prie mūsų salos, o Milkis su Elfe įkalbėjo Alfą likti čia, nelėkti paskui jį.

Ekranai montažinėje liko juodi. Milkis maigė visus klavišus, bet nieko nepešė. Darling nužudymas buvo paskutinė mūsų matyta scena.

Elfė niekaip negalėjo nurimti, šaukėsi pagalbos, kol užkimo. Milkis su Alfa bergždžiai apieškojo montažinę, tikėdamiesi rasti kokią nors galimybę susisiekti su išoriniu pasauliu, – tokios čia nebuvo. Nei telefono, nei mobiliojo, tik išjungtas nešiojamasis kompiuteris, kurio kodo nežinojome.

Jokios pagalbos, jokio ryšio. Mes buvome vieni, atkirsti nuo viso pasaulio. Po kiek laiko nusileidome žemyn, ten mus apėmė sąstingis. Milkis atsigėrė „Vittel“ vandens iš butelio, pasiimto virtuvėje. Bėrimas ant jo rankų ėmė šlapiuoti. Žvynuotą odą nusėjo pūslelės, bet Milkis, regis, į tai nekreipė dėmesio. Alfa rūkė, šalia pasidėjęs pakelį cigarečių „Gitane“, ant grindų kaupėsi sumaigytų nuorūkų krūvelė. Elfė palengva lingavo pirmyn atgal, rankomis apsikabinusi kelius.

Tylėjome, kalbėjo tik Alfa. Dalis manęs norėjo juo patikėti, bet kita dalis įnirtingai priešinosi Alfos dėstomai logikai.

Tempelhofas turėjęs matyti, kaip Darling buvo pasmaugta – jo paties sūnaus. Ką jis turėjo padaryti, ką jis *galėjo* padaryti? Darling nebepadėsi, o Solo dar galima padėti, nes niekas daugiau, išskyrus Tempelhofą, žmogžudystės nematė. Taigi jis kiek įmanydamas greičiau nuplaukė į salą padėti sūnui – išnešti Darling kūną iš urvo, atsikratyti jo, kol dar niekas nesurado. Tačiau Džokeris juos pamatė – ir dėl to turėjo mirti. Juodu išgabeno abu kūnus valtimi ir nuskandino jūroje. Džokerio kūną jūra išmetė į krantą – o vėliau atoslūgis vėl nusinešė.

– Taigi, – apibendrinu Alfa, – šitaip turbūt viskas ir buvo.

– O kur Tempelhofas dabar? – Milkis pastatė butelį vandens ir uždėjo ranką Elfei ant nugaros, bet ši toliau lingavo pirmyn ir atgal, pirmyn ir atgal.

– Turiu galvoje, kokia viso to prasmė? – sutrikęs paklausė Milkis. – Juk galai nesueina. Kur buvo kameros asistentas, tasai... tasai Svenas? Gerai, tarkim, pakeliui, ką aš žinau, pakeliui į žemyną, plukdė Moną ar šiaip. Bet kodėl jis negrįžo? – Milkis papurtė galvą. – Ir visų pirma – jei Tempelhofas padėjo Solo, jei jis nugramzdino jūroje Džokerį ir Darling, kodėl po to nepaspruko su sūnumi? Kodėl Solo grįžo pas mus, tariamai nieko neprisimindamas? Kodėl jis su mumis apžiūrėjo urvą ir antrą koridorių? Jei viskas dėjosai taip, kaip tu manai, tai šito Tempelhofas nebūtų leidęs! Be to, Solo nebūtų sugebėjęs šitaip apsimitinėti. Jis rékė kaip skerdžiamas, kai pamatė Džokerį plūduriuojant vandenyje. Negalima šitaip suvaidinti, Alfa, pats pagalvok!

– O kaip manai, ką aš visą laiką veikiu? – Alfa nuo senos cigaretės prisidėgė naują. Įtraukė dūmų, užsikosėjo ir tuoju pat įtraukė dar. – Gal Džokeris tikrai paslydo ir nukrito nuo uolos, ką aš žinau? Žinau tik tai, ką mačiau prakeiktuose ekranuose. Visi mes tai matėm. Solo pasmaugė Darling. Filmuojant kameroms. O paskui paspruko.

Alfa žvilgtelėjo į mane, tarsi ir aš su tuo būčiau susijusi.

– Ar matėt tabletes, kurias Solo gėrė visą laiką? – iškošė jis ir vėl užsikosėjo. – Urve mes visi buvom prisisiurbę, mums visiems tas marmalas trenkė į galvas, o kai užgeso šviesa, visi sutrikom. O jei Solo buvo išgėręs tablečių, gal visai nebežinojo ką daręs. Spraga atmintyje. Realybės jausmo praradimas. Trūko juostelė. Gal jis tikrai nieko neprisiminė. Gal jis tikrai klaidžiojo po aklina

tamsą urve pasmaugęs Darling. Ir galbūt Tempelhofas atvyko į salą tada, kai Solo jau buvo išėjęs iš urvo, ir gal jis vienas... viską sutvarkė. Gal Tempelhofas kur nors slėpė Darling kūną, ir Džokeris jam sutrukdė? Po galais, galimybių tūkstantis. Aiškūs tik du dalykai. Pirmą: mes matėme Džokerį vandenyje, bet nežinome, kaip jis ten pateko. Antra: mes nežinome, kur Darling kūnas, bet matėme, kaip Solo ją pasmaugė. Matėme tai keturiolikoje ekranų. O gal ne?

Regis, Alfa šį klausimą skyrė man. Neapykanta jo veide kaitaliojosi su baime. Aš nurijau seilę ir nusukau akis. Taip, mes matėme. Mes visi matėme, ką padarė Solo.

Tamsusis debesų paukštis virš mūsų salos išsisklaidė. Švytintis auksas virš horizonto virto sodriu raudoniu, o jūros paviršius, kuriame dabar skendo saulė, blizgėjo tarsi skystas kraujas.

– Mums reikia pagalbos, – sumurmėjo Milkis. – Reikia paskambinti policijai.

– Linkiu sėkmės! – Alfa užgesino nuorūką į grindis ir pašaipiai žvilgtelėjo į Milkį. – Ir kaip, malonėk pasakyti? Gal mes pražiopsojome telefoną? O gal visą telefono būdelę?

– Bet juk Tempelhofas turi... – Milkis paleido vandens butelį. Jis paprasčiausiai išslydo jam iš rankų, vanduo pasiliejo ant čiužinio. Elfė kyštelėjo smilių į balutę, susiformavusią ant dryžuoto audinio. Baksnojo pirštu ir sukikendavo, kai jos bakstelėjimas baltai mėlyname dryžuotame audinyje palikdavo įdubą.

– Jis kažkaip turėjo susisiekti su žemynu, – sumurmėjo Milkis.

– Aišku, mobiluoju! Bet ar žinai, kodėl tuos daiktus taip vadinai? Juos gali nešiotis – gali pasiimti su savimi. O Tempelhofas turbūt taip ir padarė, nemanai?

Alfa žiūrėjo į Milkį, tarsi kalbėtusi su mažvaikiu. Mefistas per miegus cypatelėjo, o kai pagloščiau jam nugarą, nurimęs suniurzgė ir kilstelėjo galvą, padėjo ją aukščiau, man ant šlaunies. Iš nasrų nutįso plona seilių srovelė. Jis pramerkė vieną akį – užsimiegojęs, nesusivokdamas apsilaižė ir giliai atsidusęs vėl užmigo.

– Tai mes *atsigabensime* pagalbos, – tarė Milkis. – Turim motorinę valtį. Galime pamėginti patys nuplaukti iki žemyno.

Žvilgtelėjau laukan. Jūra dabar irgi buvo juoda. Viskas buvo juoda.

Alfa sušnopavo.

– Smagaus plaukiojimo, – tarė jis. – Tikrai bus linksmas naktinis pasiplaukiojimas. – Jis atsistojo ir priglaudė kaktą prie stiklo. – Na, žmonės, sprukti galėsime anksčiausiai ryt rytą. Naktį teks likti čia.

– Likti čia. – Elfės balsas skambėjo keistai ir aukštai, tarsi iš kitos planetos. Ji vėl sukikeno. – Turėsime likti čia. Ar žinot *snuff* filmus, kuriuose esą aktorius iš tikrųjų nužudomas?

– *Snuff* filmus? – Milkis sutrikęs papurtė galvą, o Alfa suraukė kaktą.

Aš tyliai suvaitojau. Taip, buvau apie tai girdėjusi. Norėjau atsistoti, bet Mefisto galva ant šlaunies buvo tokia sunki... Aš pati buvau tokia sunki.

– *To snuff out* – tai angliškai, – pareiškė Elfė, atrodė, tarsi skaitytų iš žodyno: – Ir tai reiškia „ką nors išjungti, pašalinti“. *Snuff Movie* reiškia vien dėl pramogos ir siekiant komercinių tikslų atliktą ir nufilmuotą žmogžudystę. Pačios žmogžudystės tikslas – jos nufilmavimas. Tikra žmogžudystė, gyvai priešais kameras. – Ji vėl sukikeno, o balsas darėsi vis spigesnis. – Gerai įsidėmėjau, ar ne?

Klaugas Hansenas, tipas, šalia kurio sėdžiu mokykloje, skaitė šia tema referatą. Sunku buvo patikėti, kad mūsų mokytojas leidžia imtis tokios temos, bet peliukas Klausukas gavo gryną dešimtuką. – Elfe garsiai nusijuokė. – Beje, tai buvo akimirka, kai nusprendžiau pasirinkti teatro mokyklą, o ne kiną.

– Elfe, – Milkis bejėgiškai žvilgtelėjo į mane. – Nusiramink, mes... mes visi turime... – Milkis pravirko. Jo kūnas trūkčiojo, ir tai padėjo Elfei atsigauti iš šoko. Ji prisitraukė Milkį, paglostė į kaseles suveltus plaukus ir per jo viršugalvį žvilgtelėjo į mane.

– Ką tu galvoji, Vera? Kas dedasi *tavo* galvoje?

Aš kietai suspaudžiau lūpas. Mefisto kailyje užčiuopiau kaltūnėlį, susivėlusį už ausų. Nykščiu ir smiliumi pakedenau ir ištraukiau negyvą vabalą, mažą, pilką, raudonais taškiukais.

– Nežinau, – sukuždėjau. – Galbūt...

Daugiau nieko neišspaudžiau. Bijojau apie tai mąstyti. Bijojau ir užsimerkti, nes užsimerkusi vis regėdavau Solo. Koplyčioje. Kaip jis priėjo prie manęs, toks laukinis, karščiuojantis. Jūroje, už uolos. Bučynys, jo glėbys. Tas neįtikėtinais stiprus potraukis, kurį jaučiau. Tarsi aš nebūčiau buvusi aš – ir vis dėlto tai buvo dalis manęs.

Užsidengiau veidą rankomis. Žudikas. Bučiavau žudiką. Aš žudiką... įsimylėjau. Negali būti, tiesiog negali būti!

Bet vis dėlto tai tiesa.

O jei iš tiesų viskas kitaip?

Vidurnaktį, kai kiti trys tebesėdėjo ant čiužinių, atsistojau ir nusileidau į Tempelhofo kambarį. Mefistas nusekė paskui mane tarsi juodas šešėlis. Ant lovos gulėjo žydra pagalvėlė, ant grindų

mėtėsi balti marškiniai, į kuriuos buvo įsikniaubęs Mefistas. Ant naktinio stalelio buvo sudėtos knygos.

Siri Hustvedt „Ką aš mylėjau“. Džono Irvingo „Malda už Oveną Minį“. Polo Osterio „Iliuzijų knyga“. Paskutiniame knygos trečdalyje pamačiau skirtuką. Ištraukiau jį. Tai buvo nespaltota nuotrauka. Moters portretas. Šviesiaplaukės. Pailgo veido, išraiškina nosimi ir aukštais skruostikauliais. Bet jos veido išraiška buvo švelni, netgi liūdnoka. Antakiai platūs, akys didelės, tamsios, gilios, spinduliuojančios.

Beveik kaip Solo atvaizdas.

„Sprukti galėsime anksčiausiai ryt rytą. Naktį teks likti čia.“

Ausyse nuskambėjo Alfos žodžiai.

– Ne, – išgirdau sakant save. – Ne.

Tai buvo ne mintis, ne spėjimas, tai, kas nesuvokiama protu.

Tai buvo tik jausmas.

Paklusau šiam jausmui ir slapčia išslinkau iš sargo namelio su švyturiu tarsi vagilė; Mefistas bidzeno šalia, ryžtingai nužingsniauau prie valtės, užvedžiau variklį, kad grįžčiau į salą.

Atgal į Izolą.

Dvidešimt vienas

KAIP GALĖJAU tada šitaip pasielgti? Kai mane šiandien užplūsta klausimai, tarp jų iškyla ir šis. Kaip galėjau šitaip palikti kitus – be valties, be galimybės pabėgti, ir visų pirma – nežinant, kas manęs laukia saloje? Galbūt stūmiau į pavojų ne tik save, bet ir juos – Alfą, Milkį ir Elfę. Gal buvau pametusi protą?

Ne. Galiu atsakyti štai ką. Pasielgiau, kaip liepė jausmas. Nesulaikė netgi rūpestis, kad dar niekuomet nebuvau vairavusi valties, ypač naktį ir atviroje jūroje. Galbūt tokiomis akimirkomis šitaip būna. Protas išsijungia, jo vietą užima kažkas kita, ir šiai kitai daliai aš ir paklusau. Virš jūros dvelkė vėjelis, be vargo įveikiau kelią iki salos. Mefistas tupėjo prie mano kojų. Uodega kas porą sekundžių ritmingai bilsnojo į valties dugną, ritmiški garsai mišo su valties variklio puspėjimu, todėl nesijaučiau vieniša.

Apiplaukiau salą ir prisišvartavau prie mūsų buveinės. Ištraukiau valtį ant kranto ir besidaužančia širdimi patraukiau per palmių sąžalyną prie namų. Visur buvo tamsu, tačiau danguje kybojo vis dar beveik pilnas mėnuo, natūralus šviesos šaltinis. Miške bus tamsu. O per mišką man teks eiti. Jei noriu pasiekti urvą – jis nuo pat pradžių buvo mano kelionės tikslas.

Didžiąjame name radau du žibintus, pasiėmiau ir leidausi į kelią. Nuo kiekvieno menkausio garselio krūpčiojau, miškas traškėjo, čežėjo, šnabždėjo, medžiai, regis, bandė sugriebti mane žemai nusvirusiomis šakomis, tarsi norėtų, kad tapčiau jų dalimi. Stengiausi sutelkti dėmesį į Mefisto lekavimą, tylus jo žingsnius, regis, šuva žinojo, kur reikia eiti, kas porą metrų stabtelėdavau, pasilenkdavau prie šuns ir įsikniaubdavau nosimi į minkštą jo kailį. Oras buvo drėgnas. Vėjas, braukęs medžių viršūnes, vėl kvepėjo lietumi. Miške skraidė didžiuliai spiečiai moskitų, škart aš buvau vienintelė jų auka. Jie kruvinai sugėlė rankas, godus zimbimas skaudžiai aidėjo ausyse ir neapsakomai erzino. Kol pasiekiau uolas, buvau šlapia nuo prakaito. Sunkiai alsuodama stabtelėjau prie urvo angos ir kasiausi sugeltas rankas. Mefistas inkštė pabrukęs uodegą, lyg būtų bijojęs žengti į plyšį uoloje kaip ir aš. Bet paskui pasileido pirmas, o aš nusekiau įkandin. Sulig kiekvienu žingsniu mano narsa seko. Kūnas apsunko, galva atrodė besvorė, dėl to pasijutau groteskiškai neproporcinga, – tarsi mano apačia būtų iš švino, o viršus iš dujų. Virš mano galvos pasigirdo plazdenimas, tyliai riktelėjau, po akimirkos angos link virš mano galvos nuskrido paukštelis. Grėžkis atgal, šaukė man protas, grėžkis atgal, grėžkis atgal, grėžkis atgal. Bet ašėjau tolyn, žingsnis po žingsnio.

Urve degė šviesa.

Solo kiūtojo prie įdubos uoloje, kur šalia kraujo balutės buvome radę Darling suknelės skiautę. Ten, kur tai įvyko. Mefistas metėsi prie Solo, jo lojimas atsimušė į urvo sienas. Kai Solo pašoko, aš sustingau, kūną apleido jėgos. Žibintai iškrito iš rankų, džeržgėdami sudužo į akmenines grindis ir užgeso, apšviesta liko tik ta vieta, kur stovėjo Solo. Norėjau ką nors pasakyti, bet nega-

lėjau išspausti nė garso, staiga mane suėmė siaubinga baimė. Ar aš patekau į spąstus? Gal tai užmokestis už kvailumą?

Solo žingtelėjo prie manęs, bet dėl to mano panika tik dar labiau išaugo. Norėjau trauktis, bet negalėjau pajudėti. Šalta, man buvo baisiai šalta.

Solo buvo pakėlęs rankas, dabar jas nuleido, jo kūnas, regis, irgi suglebo. Atsitraukė per porą žingsnių, atsirėmė į akmeninę sieną ir įsispoksojo į grindis.

– Ką aš padariau? – paklausė jis. Tada tarsi sulėtintame filme pakėlė galvą, pažvelgė į mane ir dar kartą išrėkė šį klausimą su ta pačia laukine jėga, kuri buvo atsiskleidusi ir kitomis aplinkybėmis. – Ką gi aš padariau?

– Nežinau, – išgirdau savo kuždesį.

Mefistas sutrikęs žvelgė tai į mane, tai į Solo, vėl sulėjo ir palaižė jam ranką.

– O ką prisimeni tu? – išlemenau praėjus amžinybei.

Solo tik papurtė galvą. Pečiai virpėjo. Pasirodė man toks mažutis. Tarsi vienintelis vėjo gūsis galėtų jį nupūsti. Nurimau tiek, kad atgavau kalbos dovaną.

– Kopyčia, – tariau. – Uolos jūroje.

Solo nereagavo. Regis, norėjo susilieti su uola.

– Kas tai buvo? – paklausiau garsiau. – Kas buvo tarp mūsų?

Solo pakėlė į mane akis, dabar atrodė visiškai sutrikęs, o mano kūnas staiga baisiai panižo. Virpesys nuo pirštų galiukų plito po visą kūną, kol apėmė jausmas, kad nebeišsilaikysiu ant kojų. Šiaip taip įstengiau nueiti prie Solo. Uždėjau ranką jam ant peties.

– Pabučiuok mane, – pasakiau.

Solo krūptelėjo, tarsi būčiau smogusi jam per veidą.

– *Ką?*

– Pabučiuok mane, – pakartojau tvirtu balsu ir pažvelgiau jam į akis.

Solo pravėrė burną, norėdamas kažką pasakyti, bet nepratarė nė žodžio, rodėsi, stengėsi nugręžti veidą, bet nepajėgė. Jo akys sutiko mano žvilgsnį, bejėgiškumas, liūdesys, sielvartas, švelnumas, – visi šie jausmai maišėsi jose, paskui jis labai lėtai palinko į priekį ir suėmė mano veidą delnais. Prisilietė be galo droviai. Jo veidas priartėjo, jo plaukų sruoga brūkstelėjo man per skruostą. Kai mūsų lūpos susilietė, užsimerkiau. Prisiglaudžiau prie jo. Vos tramdžiau virpantį kūną. Pravėriau burną ir lyžtelėjau jam liežuvį. Jo bučiny s tebebuvo drovus, vėliau pasikeitė, tapo stipresnis, ir iš Solo krūtinės išsiveržė gili dvejonų kupina aimana.

Tvirčiau apglėbiau jį, apkabinau sprandą ir pajutau vidinę šilumą – tikrą, švelnią šilumą – o kartu su ja ir tikrumą, kuris išsklaidė visas dvejonas.

Nebereikėjo liesti siauro rando virš jo raktikaulio, kurį apčiuopiau tą naktį jūroje. Ir taip žinojau, kad jo ten nerasiu. Monos nupieštas Solo portretas, kurį apžiūrėjau pakabintą ant sienos. Jausmas, kad tame portrete kažko trūksta. Dabar supratau ko.

Kai atsitraukiau nuo Solo, širdis vėl ėmė daužytis, manyje siautė jausmų audra, nepavyko jos nuraminti. Tepasakiau vieną sakinį:

– Ne tu tai padarei.

Dvidešimt du

Randas ant jo raktikaulio buvo nuo muštynių su peiliais jaunimo pataisos namuose. Vėliau jis su tuo priešininku susidraugavo, šešiolikmečiu programišium. Šis nulaužė „T-Online“ saugumo sistemą ir naudodamasis „Trojos arklio“ programa sužinojo daugiau nei 600 įmonės klientų slaptažodžius, kad atlikęs bausmę galėtų skirti laiko kitiems projektams, pirmiausia DVD rinkoje. Iš jo jis irgi šio to pasimokė. Netgi tapo geriausiu mokiniu, išmoko naudotis įsilaužimo įrankiais ir po pratybų žingsnis po žingsnio artejo prie savo projekto, taip sakant, prie savo šedevro. Apsvarstė visus įmanomus variantus, galimas nesėkmes, o kad žmogžudystę oloje pavyko taip nepriekaištingai nufilmuoti, netgi viršijo lūkesčius. Tas neįtikėtinas triumfo jausmas išvydus Tempelhofo reakciją ekrane. Negalejo atplėšti akių nuo to vaizdo, nuo jausmų, kuriuos perskaitė Tempelhofo veide. Solo, mano mylimas berniukas, mano vienintelis sūnus – ŽUDIKAS.

Taip, iki šios vietos jo planas ėjosi nepriekaištingai, visus siūlų galus jis laikė savo rankoje. Tik Džokerio nesitikėjo, nors ir pats tomis aplinkybėmis vos ne vos susitvardė. Bet dabar ima svilti padai, ne tik dėl to prakeikto mobiliojo, kurio vis dar negali rasti.

Kai pamatė, kaip Vera bučiuoja Solo, jam pasidarė šalta. Visai palengva, žingsnelis po žingsnelio, tarsi iš kiekvienos kūno skaidulos trauktųsi šiluma. Sėdėjo tarsi paralyžiuotas, ir tik tada, kai už nugaros išgirdo vaitojant, pakirdo iš sąstingio. Jei jie abu dabar dings, jo popieriai prasti. Be mobiliojo jis irgi iš čia nepaspruks. Policija veikiausiai apieškos visą prakeiktą salą, o jei suras mobilųjį, nebus sunku nustatyti, kieno jis. Ką jau kalbėti apie informaciją telefone. Dėl jos ir jo galvai kyla grėsmė. Reikia veikti, reikia ko nors imtis, juos sulaikyti, ir kiek įmanoma greičiau.

– DINGSTAM! Turim dingti iš čia! – Tai buvo kita mintis, kuri visa jėga išsiveržė iš manęs. Balsas atsimušė į urvo sienas, bet kai griebiau žibintą, kad kuo greičiau spruktume iš urvo, Solo tvirtai suėmė mane už peties.

– Palauk! – suriko jis. – Palauk, aš nesuprantu! Ką tai reiškia – tai padariau ne aš? Ko aš nepadariau? Ką turi galvoje, Vera?

Solo žvilgsnis buvo sutrikęs ir drauge toks atviras, kad mano pilve pasklido šiluma. Ir tada priešais jo veidą tarsi dvigubos ekspozicijos kadre išryškėjo kitas. Pagalvojau apie tą karštligišką blyksčiojimą, kurį mačiau tose pačiose akyse – pirmą kartą koplyčioje ir vėliau tą naktį jūroje. Tai mane sutrikdė, sujaukė jausmus, bet ir traukė kaip magnetas – ir aš užsinorėjau daugiau. Daugiau to stipraus, vibruojančio kūno, kuris mane traukė po vandeniu už uolos.

Staiga pajutau, kad turiu išsivemti.

Norėjau dingti iš čia kiek įmanoma greičiau, bet Solo tebelaikė mane už peties ir laukė atsakymo.

– Koplyčioje, – išlemenau. – Ten buvo vyras, kuris atrodė lygiai kaip tu. Jis pakvietė ateiti prie įlankos naktį, kai nieko nebus. Aš taip ir padariau. Mes bučiavomės, maniau, jog tai tu. Bet ten buvai ne tu.

– Vyras, kuris atrodė kaip *aš*? – Solo spoksojo į mane, tarsi būčiau nevisprotė. – Vera, tai juk absurdas! Kas gi ten galėjo būti?

Liūdnai papurčiau galvą. Juk pati nežinojau. Ar tikrai pasakiau „vyras“? Taip, pasakiau – o jei tas vyras yra tas pats, kuris pasmaugė Darling, tada tikrai bučiavau žmogžudį. Ir tas žudikas, kuris mane, mus visus – ir pirmiausia Solo – baisiausiai maustė, gali būti, vis dar yra čia!

Urvo sienos ėmė suktis.

– Prašau, – išlemenau ir suėmiau Solo už riešo, – prašau. Dinkim iš šitos salos!

– Vera, *aš*... – Solo giliai įkvėpė. – Turiu sužinoti, kas nutiko tėvui, turiu likti ir...

– NE! – surikau. – Negalime likti čia, negi nesupranti? Mes pavojuje, galbūt mūsų gyvybei gresia pavojus! Jei tavo tėvas dar čia, tai jis arba negali mums padėti, arba...

Kitos galimybės paminėti nediršau. Tempelhofas – Solo tėvas, tačiau pažinojau režisierių tik kaip ryškią asmenybę su skirtingu spalvų batais ir žvilgsniu, kurio bijojau. – Prašau, – tariu paskutinį kartą. Jaučiau, kad vis labiau panikuoju ir nebepajėgiau nuryti baimės.

Apsigrėžiau ir pasileidau bėgti.

Solo bėgo paskui mane.

Prie urvo angos jis pasuko į šiaurę, ketino lėkti prie uolėtos pakrantės, kur prisišvartavo su mažąja valtele, bet *aš* papurčiau galvą.

– Bėgam į kitą įlanką – ten didžioji valtis, ji greitesnė.

Netardami nė žodžio skuodėme su Mefistu per mišką, dabar jis atrodė dar grėsmingiau. Solo žibintas metė baisius šešėlius, garasai, regis, sklido iš visų pusių, iš menkiausio šios liūdnos vietos kampelio. Kiekvienas trekštelėjimas, kiekvienas šnaresys baugino, nes galėjo būti sukeltas kito žmogaus.

Virš mūsų galvų lūžo šaka ir baisiai traškėdama dusliai trinktelėjo vos per metrą nuo mūsų. Vėjas staugė, ir kai priėjome vis dar apšviestą mūsų buveinę, Solo paėmė man už rankos.

– Palauk. Pasiimkim dar porą daiktų. Bet kurią akimirką gali prapliupti lyti, o jei mano žibintas nusibaigs, mums galas. Neandro skrynioje yra kišeninis žibintuvėlis.

Išgąstingai apsidairiau. Mefistas ramus, neloja, nevizgina uodegos, bet lyg niekur nieko suka į namą. Turbūt čia nieko nėra. Įžengiau į apšviestą patalpą, pirmą kartą suabejojau, ar protingai padariau tokią tamsią naktį leisdamasi į atvirą jūrą.

Tai buvo tarsi trumpas atokvėpis šią baisią naktį – guodžiantis šviesa, namų šiluma, iliuzija, kad nieko neįvyko. Solo dingo berniukų miegamajame, aš nuėjau į mūsų kambarį. Žiebtuvėlių jau turėjau su savimi. Esperansos nuotrauka gulėjo ant pagalvės. Akimirkai tvirtai prispaudžiau ją prie krūtinės, paskui pasiėmiau kriauklę, kurią buvau radusi paplūdimyje, ir baltą žvakę. Kriauklę įsidėjau į vieną kelnų kišenę, nuotrauką į kitą. Žvakę laikiau rankoje.

Pasukusi prie durų žvilgtelėjau į Elfės lovą ir pamačiau atvers-tą pasakų knygą. Pageltusioje iliustracijoje atpažinau pasaką apie Erškėtrožę, kurią skaičiau prieš kelias dienas, norėdama prablaškyti niūrias mintis. Akys stabtelėjo ties vienu sakiniu:

Jo krašte jų buvo trylika, bet karalius turėjo tik dvylika aukso lėkščių, iš kurių reikėjo paduoti joms valgyti, tai vienos ir nepakvietė.

Dvylika auksinių lėkščių. Dvylika jaunuolių atokioje saloje.
Kas gi tryliktasis?

Kas tas nepažįstamasis, nusitempęs mane už uolos jūroje, o vėliau pasmaugęs Darling? Svarbiausia: kur jis?

Šilumos, šviesos ir saugumo burbulas akimirksniu sprogo, mintis, kad reikia likti saloje, pasirodė dar klaikesnė nei anksčiau. Ne – mums reikia dingti.

Už nugaros kažkas krepštelėjo, ir aš surikau.

– Ar tu jau? – Tarpduryje stovėjo Solo. Ant pečių užsimetęs berimbau, vienoje rankoje kuprinė, kitoje Neandro žibintuvėlis.

Įsigrūdau žvakę į kuprinę ir pasileidome prie įlankos.

Paplūdimys atrodė tuščias. Netrukus sėdėjome valtyje. Mefistas atsiliko tarp palmių. Solo švilpė, šaukė, galiausiai šuo išoko į valtį, ir aš išdrįsau atsikvėpti.

Bet tada Solo pagrabaliojo apačioje ir pasipiktinęs švilptelėjo pro dantis.

– Variklio virvelė, – suaimanavo. – Kažkas ją nupjovė.

Apstulbusi negalėjau pratariti nė žodžio.

Solo iššoko į krantą.

– Atgal prie uolėtosios pakrantės! Šūdas! Reikia imti mažesniąją valtį. Tai vienintelis šansas ištrūkti iš čia.

Lyg apdujusi puoliau paskui Solo. Leidomės bėgte per mišką. Panika temdė mintis, bet kiti jausmai paaštrėjo. Jaučiausi tarsi žvėris... laukinis žvėris, sprunkantis nuo medžiotojo. Vėjas stūgavo vis garsiau, nešdamas lietu.

Jis prapliupo ir liejosi pro medžių viršūnes, permerkė drabužius, pylėsi ant veido ir rankų, sruvo per sprandą. Tačiau nekreipiau į tai dėmesio. Bėgau, gaudžiau kvapą ir prakaitavau, užkliūdavau, griūdavau, atsistodavau ir bėgdavau toliau nežiūrėdama nubrozdintų rankų.

Kita valtis buvo prie uolų, ant kranto, bet man užteko pažvelgti į Solo ir supratau, kad ir šia valtimi iš Izolos nepaspruksime.

Kažkas mums užkirto kelią. Mes pakliuvome į spąstus.

Urve Solo dar valdėsi, dabar jis panikavo labiau už mane. Rodos, būtų puolęs į jūrą ir plaukęs plaukte.

Aš apsidairiau. Nieko, ničnieko, tik jūra, uolos ir Mefistas, garsus jo kaušmas staiga pasiekė mus pro lietaus šniokštimą. Kišeniniu žibintuvėliu apšvietėme šunį, jis tupėjo ant uolos netoli kranto, staugimas vėrė mane kiaurai.

– Po galais, kas nutiko? – suriko Solo, kai nulėkėme prie Mefisto. Solo trūktelėjo šunį už antkaklio, bet tas nė nepajudėjo, tik laikė pakėlęs leteną ir stūgavo.

Mefistas užmynė ant jūros ežio.

Staugimas darėsi vis graudesnis, ir mėginamas nutempti jėga šuo suurzgė.

– Mėšlas, – keikėsi Solo. – Mėšlas, mėšlas, mėšlas.

Jis įbruko žibintuvėlį man, kad galėtų ištraukti bent jau didžiausius spyglius, bet mano rankos, šlapios ir sustingusios nuo lietaus, taip virpėjo, kad žibintuvėlis išslydo ir įkrito į plyšį uoloje. Laimė, šviesa neužgeso, o plyšys buvo tokio pločio, kad Solo galėjo įkišti ranką. Jis pasilenkė, o netrukus atsitiesęs laikė rankose ir suraukęs kaktą apžiūrinėjo ne žibintuvėlį. Solo vėl kyštelėjo ranką į plyšį, sužvejojė žibintą ir nukreipė šviesos pluoštą į mažą, sidabrinį daikčiuką, įkištą į plonytį perregimą apsauginį maišelį.

– Mobilusis, – pratarė jis. – Dieve, mobilusis.

Spoksojau į tą daiktą Solo rankose, tarsi jis būtų nukritęs iš skraidančios lėkštės. Mefistas pasipiktinęs cypė, trūkčiojo sužeistą leteną, bet mes nebekreipėme į jį dėmesio.

– Ar jis veikia? – paklausiau vos atgaudama kvapą ir apsidairiau.

Nieko. Nieko nėra.

Solo atvožė mobilųjį, iškart įsižiebė melsva švieselė. Jis įsispoksojo į ekraną.

– Ką? – raginau braukdama šlapius plaukus nuo kaktos. – Ką matai?

Užuot atsakęs, Solo nušluostė lietaus lašus nuo apsauginės plėvelės ir pakišo mobilųjį man panosėn.

Dvidešimt trys

VĒLIAU klausiau savęs, kodėl iškart nebandēm kam nors skambinti – policijai, greitajai pagalbai, kam nors, nors prieš tai būtų reikėję surasti reikiamą numerį. Kaži ar kas nors atsilieptų numeriu 112 Brazilijos saloje. Bet mintis kam nors skambinti mums nešovė į galvas – bent jau ne tą akimirką. Kieno šis telefonas? Ar jame yra daugiau informacijos? Vardų? Numerių? Skambučių? Pranešimų? Štai kokie klausimai mus kankino.

Gautas vienas pranešimas.

Štai kokio žinutė buvo matyti mobiliojo ekranėlyje.

Solo nedvejodamas paspaudė juodą mygtuką ir atsidarė pranešimų langelis. *Kur tu, po galais? Atsiliepk!!!*

Tvirtai laikiau žibintuvėlį, o Solo paskubomis naršė telefone. Adresų knyga tuščia, tik vienas vienintelis numeris, prie jo vardas Tobijas.

– Tobijas. – Solo nervingai žvilgtelėjo į mane. Kai papurčiau galvą, jo pirštas neryžtingai stabtelėjo prie kvietimo mygtuko, bet tada sugrįžo prie pranešimų.

Siunčiamų pranešimų nebuvo, kaip ir išsiųstų, bet gautų pilna – ir visi to paties siuntėjo. *Tobijo.*

Solo nuėjo iki paskutinio pranešimo ir ėmė atidarinti juos chronologine tvarka. Kiūtojai šalia įsmeigusi akis į ekraną, kurį Solo apšvietė žibintuvėliu ir vis nuvalydavo lietaus lašus. Buvau permirkusi iki paskutinio siūlelio, bet to beveik nejaučiau. Ir Mefisto inkštimas buvo kažkur antrame plane. Visą dėmesį sutelkiau į žinutes.

Sveiki atvykę į Izolą.

Toks buvo pirmas pranešimas, siųstas 2007 12 01; 18:43:11.

Geriau tualete! Antras pranešimas, siųstas 2007 12 02; 6:13:44.

Apšireikšiu pirmajam dingus, tada žinosi tiksliai. Siųsta 2007 12 02; 12:41:23.

Tai Milkis! Siųsta 2007 12 02; 18:12:54.

Tu nervini! Siųsta 2007 12 03; 22:53:03.

Džokeris padeda Milkiui! Reikia būti dusyk atidesniems! Siųsta 2007 12 04; 12:23:19.

Kris nebėra. Visi miega. Kameros išjungtos. Ateik po ketvirčio valandos. Siųsta 2007 12 05; 4:12:27.

Ne, koplyčioje! Durelės atviros, pasiskubink! Siųsta 2007 12 05; 4:42:31.

Puikiai! Panašiau nė neįmanoma! Pagarba! Siųsta 2007 12 05; 6:42:31.

Kameros miške išjungtos. Taigi uolėtoje pakranteje. Ateik kiek įmanoma greičiau, parodysiu. Siųsta 2007 12 05; 1:14:01.

Turiu porą valandų numigti. Būdrauk, jei kas nutiktų, skambink! Siųsta 2007 12 06; 5:50:09.

Ne, dar ne. Mona kelia man rūpesčių, turim palaukti. Siųsta 2007 12 06; 11:14:06.

Gerai! Bet būtų geriau, jei jie urvą surastų! Siųsta 2007 12 07; 8:35:11.

Gerai! Asistentas DINGO! Dabar tai jau įsibėgėsim! Siųsta 2007 12 07; 8:35:11.

Jis išgėrė dvi tabletes, turėtų užtekti. Ar turit alkoholio? Siųsta 2007 12 07; 19:35:11.

Žmogžudystė nufilmuota, jis atvyksta, valtis tuoj bus! Lik koridoriuje, pamatysi mus. Siųsta 2007 12 08; 00:01:17.

Mėšlas! Palik Džokerį ir paruošk valtį! Reikia jį pašalinti. Atsirasiu kiek įmanoma greičiau, LAIKYKIS! Siųsta 2007 12 08; 00:01:39.

Kur tu, po galais? Atsiliepk!!! Siųsta 2007 12 08; 00:12:13.

Toks buvo paskutinis pranešimas.

Sėdėjom tarsi apkvaitę. Mefistas gulėjo prie mūsų kojų ir laižėsi leteną, prie urvo angos be paliovos pylė lietus. Daugiau jokio garso.

– Žmogžudystė nufilmuota? – regis, po amžinybės sukuždėjo Solo. – Jis atvyksta, valtis tuoj bus? Čia veikiausiai apie mano tėvą. Bet kas rašė tas žinutes? Ir kam jos skirtos? Po galais, Vera, matyt, čia viskas buvo suplanuota. Bet kas suplanavo? Kas čia su mumis žaidžia? Kas sugalvoja tokius dalykus?

Prispaudžiau kumštį prie lūpų. Nežinojau, nežinojau, nežinojau.

Asistentas dingo. Buvo ir tokia žinutė. Taigi kameros asistentas atkrita, tai veikiausiai irgi plano dalis.

– Vienas iš mūsų, – išgirdau save sakant nykiu balsu. – Tai turėjo būti vienas iš mūsų. Prisdėjo vienas iš mūsų. Bet kas? Ir kaip jis sugebėjo slėpti mobilųjį? Turiu galvoje, juk... – pagalvoju apie

Perl, kuri norėjo pasiimti į salą mobilųjį. Tempelhofo asistentė jį atėmė. Turkio spalvos. Perl mobilusis buvo turkio spalvos, ne sidabrinis, ir apsauginės plėvelės neturėjo.

– Jei kuris nors slapta pasiėmė mobilųjį, – kalbėjau toliau, – tavo tėvas turėjo tai matyti. Juk mes visą laiką buvom stebimi.

– Tik ne tualetuose, – tyliai priminė Solo.

Geriau tualete... Aš bejėgiškai linktelėjau. Nebegalėjau mąstyti. Aš... nieko nebegalėjau.

Solo nusibraukė nuo kaktos varvančius plaukus ir dar kartą peržiūrėjo pranešimus.

– Alfa? Milkis? – murmėjo jis, bet tučtuojau papurtė galvą. – O gal Mona? Toji žinutė, *Mona kelia man rūpesčių*, ką tai reiškia?

– Gal ji ką žinojo? – sušnabždėjau. – O gal tiesiog jautė, kad čia kažkas ne taip. – Iš jos visko galima laukti, iš tos keistuolės plika galva, skirtingų spalvų akimis ir negyvu vėžliu. Ne, aš netikėjau, kad ji kaip nors su tuo susijusi. Tačiau kad ir kam skirtas šis pranešimas, tas Kažkas iš Tobijo sužinojo, kad Milkis yra žaidime žudikas. Kad Džokeris jam talkina. Kad Solo prieš mums einant į urvą išgėrė dvi tabletes. Kad tabletės ir alkoholis – pavojingas mišinys. Ir kad Darling netrukus buvo nužudyta filmuojant kameroms. *Žmogžudystė nufilmuota, jis atvyksta, valtis tuoj bus! Lik koridoriuje, iš ten mus matysi.*

Koridoriuje? Nevalingai žvilgtelėjau į kalną. Danguje nebuvo matyti mėnulio nei žvaigždžių, bet po lietaus buvo ne taip tamsu, o kalnas stūksojo it didelis juodas milžinas.

– Žinoma, – vargais negalais išstariau. – Antrasis išėjimas iš urvo. Toji skylė uoloje. Iš ten galima matyti įlanką. Tavo tėvas atvyko ir čia prisišvartavo. Vadinas, kažkas matė, kaip Tempelhofas su tavi-

mi... – aš užsikirtau. – ...Turiu galvoje, kaip kalbėjosi su vyru, atrodančiu kaip tu. Ir nuo tos akimirkos kažkas ėmė klostytis ne taip.

Palik Džokerį, paruošk valtį.

Burnoje pajutau šaltą metalo skonį. Mane vėl užvaldė jausmas, kad esu stebima. Pamažu ir ryžtingai ropojo mano stuburu aukštyn. Bet kažkas buvo kitaip. Šįkart sprandu jutau ne kameras. Ekranai kaimyninėje saloje. Bet jis – Tobijas? – vis tiek mus turėjo matyti. Jis sugadino valtis. Jis turi žinoti, kad mes čia. Tad kur jis? Viršuje, ant kalno? Stebi mus pro plyšį? Ar jis buvo urve? Baimė viską užgožė. Ji įsiskverbė į mano pilvą, krūtinę, sąnarius.

Taip kietai užmerčiau akis, kad ėmiau matyti ryškius taškus lyg žvaigždes. Esperansa. Sukosėjau, tada pradėjau juoktis. Esperansa! Nežinojau pagalbos numerio, nežinojau, kaip iš Brazilijos skambinti į Vokietiją, bet turėjau savo sesers nuotrauką. O kitoje pusėje buvo jos numeris.

Suspaudžiau žibintuvėlį keliais, išsitraukiau iš kišenės nuotrauką ir surinkau skaičius, užrašytus kitoje pusėje. Mane perliejo beveik džiugus lengvumas. Nenučiuokiau, ką reikės sakyti, bet to ir neprireikė, nes kaip tik tą akimirką, kai paspaudžiau paskutinį skaičių, mano ranka suvirpėjo.

Ne – ne ranka. Suvirpėjo mobilusis. Vibravo mano delne. Kartą, antrą, trečią...

Spoksojau į jį, tarsi tai būtų buvęs ne telefonas, o nuodinga gyvatė.

Kiek užtrunka pakelti mobilųjį prie ausies? Kiek sekundžių? Tris? Penkias?

Aš tai padariau. Pakėliau mobilųjį prie ausies. Paspaudžiau mygtuką ir išgirdau save dusliu, nepažįstamu balsu sakant: „Klausau.“

Šiurkštus balsas kitame gale skambėjo taip, tarsi būtume seni pažįstami.

– Sveika, Vera. O gal geriau vadinti tave Džoja? Nesvarbu. Nesidairyk. Aš tave matau, nors ir į kurią pusę žiūrėsi. O kaip tu? Nori mane pamatyti?

Neatsakiau. Iš burnos neišsiveržė joks garsas. Tylus juokas pasigirdo kitame linijos gale.

– Kalbos dovaną praradai. Gerai. Tada duok man Solo. Arba... palauk. Neduok man jo. Mieliau susipažinčiau su juo asmeniškai. Aš visai netoli. Prie koplytėlės. Dar pameni? Visai šalia Marijos paveikslo yra durėlės. Jos praviros, tikrai pastebėsit. Čia sausa. Išvirsiu mums kavos. – Balsas buvo kimus, bet pasirodė, kad tas savimi patenkinto žmogaus balsas šiek tiek virpa. – Ak taip, čia yra dar kai kas. Mylintis tėvas. Jei Solo nori jį pamatyti, siūlau tau niekam neskambinti. Tiesiog ateikit čionai. Kviečiame. – Vėl juokas. – Kviečiame į, taip sakant, nedidelę šeimos šventę. Kaičiu kavą. Tai iki.

Pokalbis baigėsi.

– KAS? – suriko Solo. – Kas tai buvo? Ir ką jis tau sakė?

Nurijau seilę. Žodžius spauste išspaudžiau.

– Jis pasakė, kad mes turime ateiti.

Dvidešimt keturi

DURELES rasti nebuvo sunku. Jos buvo užpakalinėje koplyčios dalyje, iškart po Marijos paveikslu, lygiai ten, kaip sakė balsas telefonu. Jos buvo praviros, plieninės duralės, maždaug kvadratinio metro dydžio, su geležine velke iš vidinės pusės. Mefistas susijaudinęs lojo ir nedvejodamas pasileido laiptais žemyn. Solo atsigrėžė į mane, aš linktelėjau. Mane persmelkė iš vidaus sklindantis ledinis šaltis, drėgnas ir šiurpus, bet aš giliai įkvėpiau pasiryžusi nepasiduoti panikai. Neturėjome pasirinkimo, reikėjo eiti šiuo keliu.

Laiptai vedė į akmeninį neoninėmis lempomis apšviestą koridorių. Dešinėje ir kairėje keliolika plieninių durų. Požeminis bunkeris. Platesnis nei patalpa po pašto dėžė, bet irgi su tiekimo vamzdžiais, kabeliais ir laidais. Kažkur iš toli sklido generatoriaus burzgimas. Trūkčiojantys mūsų šešėliai skubėjo per sienas, vis per žingsnį priekyje mūsų, Solo bandė atidarinėti duris, bet veltui, jos buvo užrakintos. Tik vienos – pačiame koridoriaus gale – praviros. Mefisto jau nebebuvo matyti, ir kai Solo stumtelėjo šias duris, jos vaitodamos atsivėrė. Įžengėme į maždaug penkiolikos kvadratinį metrų patalpą, nuo lubų karojo plika elektros lemputė. Ši patalpa irgi buvo pilna kabelių, įrengta spartietiškai. Mano žvilgsnis užkliu-

vo už metalinio stelažo su čiužiniu, ant jo gulėjo kompiuterio laidas ir keli kompaktinių plokštelių vokai. Ant grindų stovėjo buteliai, daug stiklinių, per kėdę permesti šortai, o pravertoje spintoje pamačiau dar kelis drabužius. Oras pridvisęs, tik lengvas traukimas už spintos išdavė, kad kitame patalpos gale turėtų būti dar vienos durys. Solo truktelėjo mane eiti toliau. Paskui jį žengiau į kitą patalpą, pirmiausia pamačiau melsvą šviesą, kurią skleidė nešiojamas kompiuteris. Patalpoje tvyrojo kavos kvapas, bet buvo ir dar kažkas kita. Trenkė prakaitu ir išgirdau aimaną, gniaužiamą aimaną.

Ir tada iš tamsos išniro žmogysta. Įsižiebė šviesa, ir iš Solo gerklės išsiveržė šūksnis. Kambario kampe sėdėjo Kvintas Tempelhofas, o priešais mus stovėjo Solo antrininkas.

Panašumas buvo toks stulbinamas, kone siurrealistinis, tarsi matytum pakartotą patį save. Solo, rodės, taip suglumo, kad net nežiūrėjo į tėvą. Netgi nepažįstamajam, išvydus Solo, atrodo, prireikė nemenkų pastangų susivaldyti. Patrynė rankas į džinsų klešnes – tokių pat išblukintų džinsų, kokius mūvėjo ir Solo. Užsidėjo šypsenos kaukę, priverstinės varganos šypsenos, jo dirbtinai ramus balsas drebėjo dar stipriau negu kalbant telefonu.

– Lauke nejauku, ką? Permirkot kiaurai. Bet, kaip žadėta, kava paruošta. Pieno ir cukraus? – Nepažįstamasis nužvelgė mus, jo šypseną atrodė vis labiau iškreipta. – Kam aš dar klausiu – juk žinau. – Jis linktelėjo kompiuterio pusėn, šalia jo stovėjo stiklas su nuvytusia orchidėja. – Jei gerai prisimenu, Vera pilasi pieno ir nededa cukraus, o Solo patinka juoda ir saldi. Keturi gabaliukai, ar ne?

Nepažįstamasis pasisuko į indaują, Kvintas Tempelhofas pakėlė rankas, bet tuojau pat bejėgiškai nuleido, nes Solo suriko:

– Kas, po galais, čia dedasi?

Mefistas, tupintis prie Solo tėvo, pabruko uodegą. O aš pagavau save klausiant, ar šitas šuo gyvenime jau yra ką nors užpuolęs arba reagavęs į komandą „Paimk“. Nemanau.

– Ramybės, ramybės, – tarė nepažįstamasis.

Aš nurijau seilę. Kodėl man pasirodė, kad šitie žodžiai skirti ne tik mums? Kodėl man pasirodė, kad visų pirma *jis* beviltiškai kovoja su savo nervingumu? Nepažįstamasis su dviem garuojančios kavos puodeliais pasisuko į mus.

– Ar aš jau prisistačiau? Esu Tobijas, Tobijas Tempelhofas-Lybermanas. Tavo mažasis broliukas. Gimiau praėjus dvidešimt septynioms minutėms po tavęs.

Akimirką tvyrojo tylą. Niekas nekrutėjo, tarsi kas būtų viską sustingdęs. Režisierius ant kėdės, Mefistas priešais jį ant grindų, Solo pražiota burna. Kitas su garuojančiais puodeliais rankose. Kava. Giliai traukiau į save sodrų kavos aromatą. Tada atsikrenkštė Solo antrininkas. Jis atlošė pečius, žingtelėjo prie Solo – o Solo atsivėdėjo. Vieninteliu smūgiu išmušė tam kitam abu puodelius iš rankų. Karšta kava tiško oru, puodeliai barkstelėjo ant grindų, vienas sudužo, kitas liko sveikas, kiek pariedėjo grindimis ir pasiliko gulėti šalia režisieriaus kėdės.

– Aš neturiu brolio! – šaukė Solo. – Ką tai reiškia, kas tu? Ką padarei mano tėvui? Ką čia veiki... ir kas čia, po galais, dedasi?

Kvintas Tempelhofas pastiręs tebesėdėjo ant kėdės. Jo krūtinė tankiai kilojo, bet jis neišleido nė garselio, nepakrutino piršto. Pamaniau, gal jis kartais supančiotas, bet rodėsi, kad tai netgi nebūtina. Jis atrodė tarsi apkvaitęs.

Solo žingtelėjo prie vyro, pasivadinusio jo broliu, šis nekeliančiu abejonių judesiu griebėsi už džinsų kišenės. Švystelėjo lenktinis peilis, ir Solo pasibaisėjęs atsoko.

Solo brolio veidas irgi trūktelėjo, atrodė, kad tai refleksas.

– Nori žinoti, kas čia vyksta? – Jis nusibraukė nuo kaktos plaukų sruogą. Dieve, koks jis panašus į Solo. Tamsūs plaukai, pailgas veidas, aukšta kakta. Tik akių žybciojimas kitoks, ir dar kažkas, kas jį supo. Nemokėjau to pavadinti, tai buvo energija, galbūt ji glūdėjo ir jo judesiuose, kurie man pasirodė greitesni, ar jo kūne, jis kažkodėl atrodė taip, lyg vaikiniui būtų tekę išgyventi daugiau.

Tobijas nužvelgė mane, tai tetruko vos sekundės dalį, o paskui vėl nukreipė žvilgsnį į Solo.

– Tu sužinosi, kas čia vyksta, – tarė jis tyliai. – Juk to čia ir susirinkom.

Jis pasisuko į Kvintą Tempelhofą, kuris dabar atrodė visai ne prašmatniai. Oda suvytusi, nesiskutęs, žili plaukai sukibę sruogomis dryksojo ant kaktos. Veide giliai įsirižęs nuovargis ir susikrimtimas. Žvilgsnis nei žvitrus, nei skvarbus. Akys kupinos baimės. Dar pamenu, tada maniau, jog jis baiminasi dėl Solo. Bet tai nebuvo tiesa. Kvintas Tempelhofas bijojo to, ką dabar sužinos Solo.

Solo dvynys mostelėjo į dvi kėdes, stovinčias priešais kompiuterio staliuką.

– Sėskitės gi, – tarė jis, man pasirodė, kad tuos žodžius buvo išmokęs atmintinai, žodžius iš scenarijaus, kurį žino tik jis. Taip, atrodė, kad jis visą gyvenimą rengėsi šiai scenai, ir vien tam, kad dabar pamatytų, jog ji jam ne pagal jėgas. Tobijas atsikrenkštė. – Tai ilgoka istorija. Tiesą sakant, mielai pradėčiau nuo to, kodėl apskritai esu čia. Mano motyvas – juk kine tai šitaip vadinama, ar ne? – Tobijas nusišluostė kairę ranką į džinsus, dešinėje tebelaikė peilį. Mudu su Solo nesijudinome. Aš likau stovėti prie pat durų,

o Mefistas pabrukęs uodegą vedžiojo akimis nuo vieno prie kito. Tobijas žvilgtelėjo į šunį.

– Būtų malonu, jei išprašytum jį lauk, – tarė jis Solo. – Iki šiol jis atrodė tikras geraširdis, bet kai nešioja tokį vardą, nieko negali žinoti.

Mefistas pasišiaušė, viauktelėjo, bet galų gale ištipeno laukan, Tobijas mostelėjo Solo uždaryti duris. Tada ištiesė ranką.

– Pasuk raktą ir atiduok jį man.

Solo žingtelėjo priekin, tada stabtelėjo ir išmetė raktą priešais save ant grindų. Tobijas šyptelėjo, pasilenkė ir pakėlė raktą. Vėl perliejo mane žvilgsniu ir vėl jo veido raumenys trūktelėjo tarsi nuo skausmo.

Tada jis atsistojo už Kvinto Tempelhofo ir laisvą ranką uždėjo šiam ant peties.

– Nagi, – tarė jis tyliai. – Siūlau *tau* papasakoti. O mes klausysimės. Vaikams patinka pasakojimai. Papasakok mums apie praeitį – turiu omenyje, apie labai senus laikus. Kaip viskas prasidėjo. Papasakok, kaip mes gimėme, *Solo* ir aš. Jei ką nors pamirši, aš įsikišiu. Juk žinau tą istoriją, skaičiau ją tavo paties kompiuteryje. Argi saugu pasitikėti mašina?

Tik gerokai vėliau supratau, kad Tobijas tą akimirką mūsų gyvybei pavojaus nekėlė. Taip, jis turėjo peilį, bet juo nesinaudojo. Jam jo nereikėjo. Solo jo nepuolė, nė vienas iš mūsų jam negrasino.

Mačiau, kaip režisieriaus Adomo obuolys pakilo aukštyn. Kvintas Tempelhofas nurijo seilę, o Solo susvirduliavo ir ėmė darytis atramos. Tačiau jis stovėjo pačiame kambario viduryje ir nerado, už ko būtų galima įsitverti.

– Kas nutiko? – iškošė jis, šįkart Solo pasisuko ne į Tobiją, o į tėvą. – Papasakok man, ką visa tai reiškia.

– Aš... – pradėjo Tempelhofas. – Solo, aš tau... – Tobijo ranka vis dar gulėjo Tempelhofui ant peties, bet neatrodė, kad režisierius jaučiasi padrašintas.

Kvintas Tempelhofas ilgai sėdėjo užsimerkęs. Kai pravėrė akis, atrodė pasenęs aštuoneriais metais.

– Tavo mama, – kalbėjo jis silpnu balsu, kone kuždėdamas, – mirė gimdydama, bet viskas buvo ne taip, kaip aš pasakojau. Tu gimei pirmas, ir viskas buvo kuo puikiausiai. Tavo mama laikė tave rankose, laiminga juokėsi, tada vėl prasidėjo stangos. Mes žinojome, kad laukiamės dvynukų, bet tavo brolis...

Tobijas vėl atsikrenkštė, šįkart garsiau, nekantriau.

– Gal galėtum truputį *garsiau*. – Tai buvo ne klausimas ir ne prašymas, tai buvo įsakymas. – Nagi, juk šiaip nesi toks baikštus. Turiu galvoje, bent jau tuomet, kai tave mato televizorių ekranuose.

Kvintas Tempelhofas įkvėpė, o kai vėl prabilo, kalbėjo garsiau, bet ir balsas paaukštėjo.

– Kai po pusvalandžio vėl prasidėjo stangos, padėtis komplikavosi. kažkas buvo ne taip su placenta, bet gydytojai pastebėjo tik tuomet, kai pasirodė Tobijo galvytė. O tada paplūdo kraujas. Tavo motina nukraujavo, neteko labai daug kraujo, ir viskas įvyko labai greitai. Aš buvau su tavimi, o akušerė rūpinosi tavo motina, rengė operacijai ir... ir...

Kvintas Tempelhofas nutilo; rodės, kiekvieną žodį jam tenka ištartį per jėgą.

– Ir? Dieve, tu tikrai moki sukelti *įtampą!* – Tobijas trinktelėjo Kvintui Tempelhofui per nugarą, tai turėjo būti draugiškas gestas, bet siaubingai nepavyko.

Solo krūptelėjo, tačiau nesijudino iš vietos, tarsi būtų įaugęs į grindis. Tobijas pažvelgė į tėvą.

– Nagi, klok, juk beveik pavyko, – paragino.

– Kai gydytoja pakvietė mane, – toliau kalbėjo Kvintas Tempelhofas nepakeldamas galvos, – Tobijas buvo gimęs, bet tavo motina mirusi. Ji mirė dėl gimdymo komplikacijų.

Kvinto Tempelhofo kūnas palinko priekin, atrodė, nebeišsilaiško ant kėdės.

Solo vis dar nejudėjo, o Tobijas sugniaužė kumščius.

– Mirė dėl gimdymo komplikacijų. Skamba visai kitaip, nei parašyta tavo kompiuteriniame dienoraštyje. Nagi, tėve, pasakyk savo sūnui Solo, kaip parašei dienoraštyje! Varyk! Pasakyk jam. – Paskutiniai žodžiai buvo ištarti labai aštriai.

– Tobijas ją nužudė, – sukuždėjo Kvintas Tempelhofas. – Tobijas nužudė mano žmoną. Jei jo nebūtų buvę, Mirjam ir šiandien dar būtų gyva.

– Kaip tik taip. – Tobijas įsmeigė akis į Solo, kuris dabar kažką neaiškiai sumurmėjo, paskui pasisuko į mane. – Šitai Kvintas Tempelhofas parašė apie mane dienoraštyje. Tu bučiavai žudiką, Vera. Motinos žudiką. Neturėdamas dar nė *vienos* dienos aš nužudžiau savo paties motiną. – Tobijas giliai įkvėpė, įkvėpimas buvo ilgas. – O žudiką reikia nubausti, tiesa? – Jis užsimerkė, papurtė galvą – trumpai ir smarkiai, – ir tada susitvardė. – Aš sulaukiau bausmės. Bet dabar antra istorijos dalis. – Jis linktelėjo Tempelhofui. – Nagi, dėstyk toliau!

– Kitą dieną aš tave pasiėmiau. – Kvintas Tempelhofas žvilgtelėjo į Solo, bet tuojau pat nunarino galvą. – Bet negalėjau... negalėjau pasiimti Tobijo. Palikau jį.

Kambaryje įsiviešpatavo slegianti tyla.

– O toliau? – išgirdau kuždant Solo. – Kas nutiko toliau?

Tobijas nusijuokė – kietai ir sausai.

– Tada prasidėjo trečioji dalis. Ar galiu aš papasakoti? Ilgai neužtruksiu. – Jis dūrė pirštu į Solo. – Tu patekai pas mūsų tėvą. Aš atsidūriau globos namuose. Tu augai gerai prižiūrimas, aš – mažiau. Kartais globotinius įsivaikina, bet man taip nenutiko. Nepasisekė ir su draugais. – Tobijas kilstelėjo ranką ir parodė mums nudegimo randus ant delno. – Nevarginsiu jūsų smulkmenomis, keliaukim toliau. Kad mano mama mirusi, man pasakojo, kad tėvas gyvas – irgi. Tik nenorėjo sakyti, kur jis gyvena. Aš galvoju... – Tobijas nutilo. To, ką jis galvojo, mes nesužinojome. Man pasirodė, kad jis tarsi peršoko vieną vietą, kuri jam buvo per daug skausminga. – Kai suėjo devyneri, – kalbėjo jis toliau, – pirmą kartą pamačiau tėvo nuotrauką. Per gryną atsitiktinumą. Straipsnis buvo išspausdintas laikraštyje, kurį auklės paliko ant suolo kieme. Žinoma, niekuomet nebūčiau atpažinęs tėvo, bet nuotraukoje buvai ir tu. – Tobijas linktelėjo Solo. – Išsyk maniau, kad ten aš. Bet tu gražiau šypsojaisi. Nesistebiu. Juk šypsotis gaudavai daugiau progų.

Solo suvaitojo, o Tobijas kalbėjo toliau – greičiau, skubriau, vis rečiau stabtelėdamas atsikvėpti.

– Straipsnyje Kvintas Tempelhofas buvo vadinamas ne tik daug žadančiu jaunosios kartos režisieriumi, bet ir giriamas kaip puikus tėvas. Cituoju žodis žodin: *Būdamas vienišas tėvas jis pirmuosius metus visiškai pasiaukėjo vieninteliui sūnui.*

Tobijas nutilo ir prikando apatinę lūpą. Akimirką jis atrodė siaubingai nusiminęs.

– Būdamas dvylikos aplankiau jį, – prabilo po valandžiukės. – Buvo vakaras, pasprukau iš globos namų, nes jau buvau sužinojęs, kur gyvenat. Jūsų adresą tuomet buvo galima rasti netgi telefonų knygoje. Taigi. – Tobijas trinktelėjo Tempelhofui per petį. – Dabar vėl tavo eilė. Papasakok savo *vieninteliam* sūnui, kas nutiko tą vakarą, kai išdygau prie jūsų durų.

Solo atsisėdo ant kėdės. Sėdėjo atbulai, pilvą priglaudęs prie atlošo, mačiau tik jo nugarą, bet net šitaip galėjau suprasti, kad jo kūnas įsitempęs tiek, kad, atrodė, tuoj plyš.

– Kas? – sukuždėjo jis. – Kas tada nutiko?

Kvintas Tempelhofas tankiai sumirkčiojo, ir tada trūkčiojamai įkvėpė.

– Daviau jam pinigų. Kad atstotų nuo mūsų.

– Kad jis... KĄ?

Solo pašoko nuo kėdės. Atrodė, nori pulti tėvą, bet susilaikė ir sugniaužė kumščius.

– Aš jį mačiau! – suriko Solo. – Aš... aš jus abu mačiau, buvo vakaras, vėlus vakaras. Jau buvau atsigulęs, bet pabudau. Stovėjau prie lango ir mačiau, kaip pro mūsų sodo vartus išėjo berniukas. Paklausiau tavęs, kas toks ten buvo. Tu paaiškinai, kad man prisisapnavo. PRISISAPNAVO! O po savaitės mes persikėlėme į kitą miestą.

Tempelhofas linktelėjo, jis atrodė visiškai išsekęs.

Tobijo veidas persimainė, kai pamatė, jog brolis išmuštas iš vėžių. To jis, regis, nesitikėjo. Vargais negalais užsitempta kaukė vis labiau plyšinėjo. Atrodė, tarsi jis beviltiškai laukia kažkieno nurodymo, kaip elgtis.

Paskui susiėmė, ir veidas vėl tapo akmeninis.

– Dvidešimt tūkstančių Vokietijos markių, – tarė Tobijas šaltai. – Šitiek gavau iš mūsų tėvo. Neblogi kišenpinigiai, bet, žinoma, už juos turėjau šį tą pažadėti. Turėjau duoti jums ramybę. Kaip tik taip jis pasakė. Turėjau prisiekti, kad daugiau nebesirodysiu.

Tobijas atgalia ranka persibraukė kaktą.

– Ir duoto žodžio laikiausi. Tą vakarą gatvėje mane susėmė policija, sugrąžino į globos namus. Bet pinigų pasitaučiau ir išleidau savo ypatingai svajonei. Įsigijau kompiuterį ir keletą programišiausių įrankių. Laiko turėjau per akis. Tada pasitaikė ir proga. Pinigų užteko ir kelionei į Braziliją, ir tyliam dalyvavimui žaidime. Arba, tiksliau pasakius, vaidybiniame *filme*. Kvinto Tempelhofo filme. Jis gerai pasiruošė, viską laikė savo kompiuteryje. Galėjau puikiai orientuotis, turėjau visą reikiamą informaciją, visus laiškus. Ir pažado nesirodyti beveik iki pat pabaigos laikiausi. Tam man tereikėjo štai šito. – Tobijas nuėjo prie nešiojamojo kompiuterio ir spustelėjo klavišą. Ekране pasirodė keturiolika mažų ekranėlių.

– Visą galiu matyti, – tarė Tobijas didžiudamasis, bet ir su kartėliu. – Obuolys nuo obels netoli terieda, juk taip sakoma, ar ne? Lygiai kaip ir didysis Tempelhofas, aš jus stebėjau. – Tobijas žvilgtelėjo į Solo. – Bet aš galėjau dar daugiau, nes mūsų tėvas nepastebėjo, kad prisijungiau prie sistemos. Galėjau įšaldyti vaizdus arba ką nors įterpti, arba išjungti kameras kada panorėjęs. O kai tu miegodavai, netgi galėdavau išlinkti laukan ir truputį pavaidinti Solo.

Pastarasis sakiny suskambėjo iš jo burnos tarsi gergždimas. Tobijas pasisuko į mane, ir šįsyk žvilgsnio nenuleido. Stebeilijo tiesiai man į akis, jo išraiška buvo tokia netikėta, kad net žioptelėjau gaudydama orą.

Bučinys jūroje, pagalvojau. Jis jį sujaudino, lygiai kaip ir mane. Užsimerkiau, nebeįstengiau daugiau žiūrėti į jį, o kai atsimerkiau, Tobijas buvo nusisukęs.

Jis atsikrenkštė keletą kartų, tada vėl prabilo, bet balsas, regis, nebeklausė.

– Štai ir viskas, – pratarė kimiū balsu. – Štai ir visa istorija. Ar turit dar klausimų?

Solo tylėjo. Man buvo taip bloga, kad vos laikiausi ant kojų.

Taip, aš turėjau klausimų. Daugybę klausimų. Kaip jam pavyko taip tiksliai suplanuoti Darling nužudymą, kas nutiko Džokeriui, kam priklauso mobilusis, kurio pranešimus mudu su Solo perskaitėme, kaip Tempelhofas pateko į salą ir kaip susitiko su sūnumi. Ar Tobijas ketina šantažuoti tėvą, kas dabar laukia mūsų... ir dar daugybė klausimų. Bet nė vieno neuždaviau. Tik stovėjau ir žvelgiau į Tobiją, nekenčiau savęs, nes pajutau šilumą, ją tuojau pat užgožė šalta baimės banga.

Mano ranka buvo kelnių kišenėje, ten gulėjo mobilusis, jau ilgokai, jis, regis, tirpo mano delne, bet negalėjau juo pasinaudoti ir paniškai bijojau, kad Tobijas jo nepareikalautų, nes tada viskas būtų baigta. Dar prieš man pamėginant kam nors pasiskambinti.

Tobijas dabar vėl nusisuko į Solo, šis nuėjo prie tėvo, suklupo priešais jį, ėmė trankyti kumščiais ir rėkti. Kad jis sapnuodavo, kad visuomet jautė, jog kažkas ne taip... Bet aš nebesiklausiau. Išsitraukiau mobilųjį, lėtai, centimetras po centimetro, nenuleisdama akių nuo Tobijo, kurio dėmesys buvo sutelktas į Solo ir tėvą. Mane apėmė keista ramybė. Devynias dienas be paliovos buvau stebima nematomų kamerų, ir dabar, kai esu viename kambaryje

su žudiku, kuris veikiausiai pultų ir mane, jei pastebėtų, ką ruošiuosi daryti, vis dėlto jaučiausi saugesnė nei anksčiau. Kamerų aš niekad nemačiau. Jos buvo neregimos. O Tobiją matyti *galėjau*. Tai pavojus, kurį galiu įvertinti, – Tobijas šiuo metu, atrodo, manęs nematė. Susikaupęs stebėjo Solo ir tėvą. Atlenkiau mobilųjį, žvilgtelėjau į ekraną, paspaudžiau „Skambučių sąrašą“, žvilgtelėjau į Tobiją ir vėl į ekraną. Paspaudus „Rinkti numeriai“, sušvito mano anksčiau rinkti skaičiai. Vėl žvilgt į Tobiją, spust mygtuką apačioje, dešinėje, žalią rinkimo mygtuką, luktelėjau. Uždėjau ranką ant sprando, mobilųjį uždengiau plaukais, palenkiau galvą, įsiklausiau, išgirdau tylų skambtelėjimą, stengiausi nesiklausyti Solo riksmo ir susitelkti į šį garsą, išgirdau balsą, tylų, tokį tylų, kad negalėjau atpažinti, ir sukuždėjau:

– *This is Vera. Vera Marcondes. I am with Quint Tempelhoff. German director. Filmproject in Brasil. Isola. Small island by Angra dos Reis. SOS. Help!*

Nusigandusi nutilau, nes Tobijas atsigręžė į mane, suraukė kaktą, bet vėl nususuko į Solo, šis vis dar šaukė ant tėvo. Mobiliajame išgirdau tylų balsą, nesupratau nė žodžio, bet balsas buvo ramus, ir aš tariau:

– *Cuidem dela. Cuidem de minha irma caçula. Ela nao pertenie à este lugar.*

Tą sakinį sesuo prieš keturiolika metų ištarė mano tėvams. Nežinojau, kas jį dabar išgirdo. Nežinau, ar jį kas nors iš viso girdėjo. Tai, ką aš dariau, buvo didžiausia kvailystė. Tačiau tik tai tegalėjau padaryti. Tada užvožiau mobilųjį, įsimečiau už marškinių ir sustingau, nes Tobijas vėl susiraukė ir priėjo prie manęs. Jo rankoje blykstelėjo peilis.

– Mobilujj, – paliepė jis. Balsas tebebuvo kimus, bet aštrus lyg peilis. – Kur mobilusis?

Nieko neatsakiau. Mobilusis buvo man už nugaros, jis vibravo. Ritmingai plakė tarsi širdis man į stuburą, kiek įmanydama spaudžiausi prie sienos, kol vibruoti liovėsi. Tačiau kas man iš to? Jei Tobijas atvoš mobilujj, pamatys, kad kažkam skambinau – ir kad veikiausiai tas asmuo ką tik man perskambino.

Ėmiau žiaukčioti.

Tobijas įrėmė man į krūtinę peilį, taip stipriai spaudė jį kumštyje, kad net krumpliai pabalo.

– Mobilusis, – paliepė dar kartą. – Duok jį man. Aš galiu padaryti bet ką, Vera. Taigi–duok–man–mobilujj.

Kambarys ėmė suktis, kyštelėjau ranką sau už nugaros ir ištraukiau mobilujj iš marškinėlių.

Solo su tėvu nutilo, sužiuo į mus, Solo suglumęs purtė galvą ir norėjo žingtelėti prie manęs, bet Tobijas staiga atsigręžė.

– Dar vienas klaidingas judesys, ir bus dar vienas lavonas. – Jis atkišo man ranką. Sunkiai atsidususi padėjau jam ant delno mobilujj. Ir tada užsimerkiau.

– Na kas čia dabar, – tarė Tobijas po amžinybe virtusios akimirkos. – Baterija išsikrovė. Še tau kad nori. Tai visai nereikėjo šitos košės virt. Bet jūs turbūt nieko prieš, jei vis dėlto jį pasiimsiu.

Atsimerkiau, kraujas tvinkšėjo smilkiniuose.

– Nieko prieš, – išlemenau.

– Gerai. – Tobijas kyštelėjo mobilujj į kelnių kišenę, nuėjo prie stalo ir pačiuopo šalia nešiojamojo kompiuterio gulinčią virvę. Lyg perspėdamas žvilgtelėjo į Tempelhofą, tada galva mostelėjo į dvi kėdes kambario viduryje.

– Sėskitės, – įsakė mudviem. – Rankas už nugaros ir nesijudint, antraip... – Jis pamojavo peiliu ir staiga pasirodė man daug ryžtingesnis nei anksčiau.

Vikriai perpjovė virvę pusiau, pririšo pirma Solo, paskui Tempelhofą, galiausiai ir mane prie kėdžių, paskui stvėrė nuo stalo nešiojamąjį kompiuterį ir pasuko prie durų.

– Turiu sutvarkyti dar kelis reikaliukus prieš išvykdamas, bet, tikiuosi, nenuobodžiausite.

Tobijas pabaksnojo sau į kaktą dviem pirštais, išėjo iš kambario ir užrakino duris.

Mes likome vieni.

Dvidešimt penki

Gretimame kambaryje ji išpylė šaltas prakaitas. Pastatė nešiojamąjį kompiuterį šalia gulto ir iššliūkino į koridorių, kiekvienam žingsniui žengti turėjo įtempti visas jėgas. Kai pabeldė į pirmas duris koridoriuje, triskart trumpai, dukart ilgai, atrodė, kad tuoj tuoj apsisivems. Ji atidarė duris ir pasitraukė į šalį, leisdama jam praeiti. Ant grindų šalia apdulkėjusio fotelio, aptraukto žalia dirbtine oda, gulėjo Mefistas. Vangiai pakėlė galvą ir vikstelėjo uodega, paskui išspraudė snukį tarp letenų ir užsnūdo.

Ji mostelėjo į krėslą, bet jis krito ant čiužinio kitame kambario kampe, – seno, skylėto čiužinio, ant kurio gulėjo susuktas miegmaišis, trenkiantis priemone nuo kandžių. Atsirėmė nugara į sieną ir nusibraukė kaktą. Užsikirsdamas papasakojo jai, kas nutiko. Tik tai, kas būtiniausia, esminius dalykus, visa kita nutylėjo. Kiekvienam žodžiui ištarti reikėjo be galo daug jėgų, o jų jis nebeturėjo.

Jautėsi visiškai išsekęs.

Žinojo negalįs dabar ištežti. Žinojo, kad reikia blaiviai mąstyti ir veikti, tik nesumoją kaip. Neišmanė, ko griebtis.

Ji buvo įsikūnijusi ramybė. Kone tingiai paėmė mobilųjį. Įkišo kroviklio kištuką į lizdą, įjungė aparatą ir prieš ištrindama praneši-

mus pasakė, kad Vera kažkam skambinusi. Rinktų numerių skyrelyje išsaugotas numeris rodomas du kartus. Ir į Veros skambutį buvo atsakyta, vos po kelių sekundžių.

– Ką? – sukuždėjo jis. – Ką mums dabar daryti?

– Mums? – Jos balsas skambėjo kaip visuomet blaiviai. – Kodėl mums? Aš jau šį tą padariau. Aš užmušiau Džokerį – dėl mūsų. Dėl mūsų plano. Negi pamiršai?

Jis dėbtelejo į ją ir suvokė, kad ji nieko nesupranta. Nesupranta nukrypusi nuo plano – vėliausiai tuomet, kai Džokeris ją aptiko. Jis užsimerkė ir prisiminė, kaip su tėvu stovėjo įlankoje, prisiminė tą baisų garsą už nugaros, kurio niekuomet nebeištrins iš atminties. Džokerio jis nematė, bet girdėjo, kaip šis mirė. Matė tik ji, lindėdama aukštai uolos plyšyje. Nušviestas mėnulio jos veidas atrodė blyškus, nusigandęs. Ir jis žinojo, kad tai pabaigos pradžia.

Kai atsimerkė, jos veidas buvo ramus kaip visuomet.

– Manychiau, dabar tavo eilė, – tarė ji. – Puikiai žinai, ką reikia daryti.

– Ne! – Jis sunėrė drebančias rankas. Ne, jis nežino. Jis ir nenori žinoti. Jis paprasčiausiai nori dingti iš čia.

Ji ėmė nekantrauti.

– Klausyk, juk tai visai paprasta: Vera ką tik bandė kviestis pagalbos, ir jei jos sulauks, visi išlikusieji Izoloje netrukus turės pasakoti savo istoriją. Labai neįtikėtina istoriją su daugeliu klaustukų, dvi skirtingas jos versijas.

Ji iškėlė viršun nykštį.

– Pirma versija – kaimyninės salos liudytojų. Jų pareiškimai bus sąlygiškai paprasti. Jūroje buvo vienas lavonas – jie nežino, kada ir kaip tas žmogus žuvo; kitas lavonas urve, to žmogaus nužudymas nu-

filmuotas gyvai, spalvotai. Antra, – ji atlenkė smilių, – Solo, jo tėvo ir Veros versija. Ji kiek painesnė. Nes pagal šią versiją apsvaigęs žudikas iš urvo yra savo piktojo brolio dvyonio, kuris slapčia prasmuko į Izolą ir įsimaišė tarp žaidėjų, auka. – Ji atsisėdo ant kėdės atlošo, suraukė kaktą ir apsimetė įtemptai mąstanti. – Hmm... ką manyti apie tokią versiją? Ypač turint omenyje, kad oficialiai tu niekuomet nebuvai išvykęs iš Vokietijos. O jei ištrinsime tavo tėvo dienoraštį kompiuteryje, panaikinsime ir tavo motyvą. Pranešimai mobiliajame jau ištrinti, o kadangi naudotasi išankstinio mokėjimo kortele, vadinasi, galima susekti numerį, iš kurio skambino Vera, bet ne mobiliojo savininką. Taigi nebus įmanoma įrodyti ir prielaidos, kad mįslingasis Solo dvyonis turėjo sėbrą grupėje. Pažiūrėsim, kieno pasakojama keista istorija kas nors patikės. Solo? Režisieriaus? – Ji palenkė galvą ir pažvelgė į jį. – Veikiausiai ne, tiesa? Turiu galvoje, juk jie abu neabejotinai laikomi nusikaltėliais arba bendrininkais. Taigi lieka...

Ji tyčia patylėjo, o jis baigė sakinį kimiai ir lyg apgailestaudamas.

– Vera.

– Teisingai! – Ji spragtelėjo pirštais. – Lieka Vera. Ji nelaikoma žudike ir nepriklauso šeimai, apie kurią kalbame. Todėl, be abejonės, gali būti laikoma liudytoja. Tiesa?

Ji nelaukė jo atsakant, pati linktelėjo.

– Tiesa. Ir kaip tik dėl to tu šį tą pakeisi. Ar pasakyti ką?

Jis bejėgiškai papurtė galvą. Tačiau ji kalbėjo toliau, plepėjo, lyg jie būtų aptarinėję sekmadienio iškylą.

– Tu nueisi į gretimą kambarį ir nusivesi Verą į urvą. Jei nepajėgsi nudurti peiliu ar pasmaugti, nuvesk ją į koridorių ir nustumk nuo uolos. Tai visai lengva. Nestipriai stumtelėsi, ir ji nuskris. Taip nutiko ir Džokeriui.

– O kiti? – iškošė jis. – Ką pagalvos kiti?

Ji užsimetė koją ant kojos.

– Ką pagalvos kiti? Tu šiandien tikrai sunkiai mąstai. Kitiems jos mirties priežastis bus aiški. Juk jos draugai susivokė, kad Vera išplaukė iš kaimyninės salos padėti mielajam saldžiajam Solo. Vargšiukė tikrai tikėjo jo nekaltumu. Bet šitaip tik išsikasė kapo duobę. Solo nusikaltėlis. Kvailutė Vera sekė paskui, tad jam teko ir ją nustumti nuo uolos.

Tobijas dėbtelėjo į ją.

– Tuomet mano brolis bus apkaltintas dėl trijų žmonių mirties, – išlemeno jis suglumęs.

Ji linktelėjo.

– Taip. O mes gausime tavo tėvo milijonus ir būsime laisvi. Iš to galėsiu gyventi, juk dėl pinigų ir įsivėliau į šitą reikalą. O tau dabar reikia kuo greičiau atsikratyti savo sentimentų. Antraip Vera padarys pareiškimą, o mus visą gyvenimą persekios policija. Ar tai tau labiau patinka?

Jis galvojo „taip“, bet sakė „ne“. Paskui pasilenkė ir tąsydamasis apšivėmė ant akmeninių grindų.

Ji priejo ir uždėjo ranką jam ant peties.

– Pirmyn, – tarė ji ramiai. – Tau pavyks. Ruoškis, nes liūdną šios scenos pabaigą teks išverti tik vieną kartą. Tik negaišk labai, nes laiko turim nedaug.

Jis mechaniškai linktelėjo. Paskui atsistojo, nuėjo į gretimą kambarį, kur buvo sudėti jo daiktai, ir paskutinį kartą įsijungė nešiojamąjį kompiuterį. Jis dar nežinojo, ar pajėgs padaryti tai, ką ketino. Bet vieną darbą norėjo užbaigti – galbūt tai jam suteiks trūkstantų jėgų.

ŠALIA vandens butelio ant stalo gulėjo nuotrauka. Kompiuterinės nuotraukos atspaudas, suglamžytas, tarsi kas nors daugybę kartų būtų laikęs tą lapą rankose. Ši veidą buvau mačiusi Tempelhofo knygoje. Pailgas veidas, aukšta kakta ir tamsios akys. Mirjam Lyberman, Solo ir Tobijo motina. Nenuleidau akių nuo to veido ir tada, kai pasakojau Solo ir jo tėvui, kam skambinau.

– KA? – Solo nebesitvardė, o aš linktelėjau.

Pančiai skaudžiai įsirežė į riešus ir sutrikdė kraujotaką. Beveik nejaučiau pirštų.

– Aš skambinau seseriai, – pakartojau. – Nežinau, ar ji mane suprato, nežinau, ar numeris teisingas. Bet kitame linijos gale kažkas atsiliepė. Ir man perskambino, dar prieš tavo broliui atimant mobilųjį.

– Mano brolis. – Solo vis dar negalėjo atsigauti nuo šoko. Jis pažvelgė į Kvintą Tempelhofą, šis sėdėjo nunarinęs galvą. – Kas nutiko? – paklausė Solo. – Turiu galvoje, kas nutiko, kai pamatei, kaip buvo nužudyta Darling? Ar išplaukei į salą?

Režisierius linktelėjo.

– Taip. Valtimi. Nuplaukiau tiesiai prie uolėtosios pakrantės, ten mane pasitiko Tobijas. Buvo tamsu, o aš buvau toks susijaudinęs, kad jo nepažinau.

Tempelhofas suvaitojo.

– Ėmiau šaukti ant jo manydamas, kad ten tu. Mačiau jus urve, aišku, žinojau, kad Džokerio butelyje ne vanduo. Mačiau, kad išgėrei tablečių, maniau, tu apkvaišęs. Visa tai išrėkiau jam į veidą ir tada...

Solo tėvas užsimerkė.

– ...tada mums tiesiai prie kojų nukrito Džokeris. Nukrito iš dangaus tarsi didelis juodas paukštis ir tęškėsi į akmenis. Matyt, iškrito pro plyšį uoloje. Tavo brolis suriko, ir tada jį atpažinau. Buvau tarsi paralyžiuotas, o jis greitai susivaldė. Jis lengvai mane įveikė. Atitempė čia ir viską išklojo. Jis mane šantažavo. Toks ir buvo jo sumanymas. Turėjau pervesti jam internetu milijoną eurų. Grasino, kad nufilmuotą medžiagą atiduos žiniasklaidai. Štai kaip. Jei nepaklusu, pagrasino, kad visas pasaulis per televiziją sužinos, jog ne tik žlugo daug kritikos sulaukęs salos projektas, bet ir mano paties sūnus tapo žudiku.

Nenuleidau akių nuo Tempelhofo, galvoje sukosi vienintelė mintis – koks apgailėtinas man atrodo šis vyras.

– Tobijas privertė mane paskambinti asistentui, – toliau pasakojo Tempelhofas, – ir pasakyti, kad nutraukiu projektą. Kad esu pas jus saloje, ir jis turi laukti mano skambučio.

Suraukiau kaktą.

– Ir jis patikėjo?

Tempelhofas nežymiai linktelėjo.

– Taip. Jei aš duodu nurodymą, galiu būti tikras, kad jis bus vykdomas. Ir nuo tada esu čia. – Jis apsidairė kambaryje. – Tobijas vėl įjungė kameras, mes galėjome matyti jus kompiuteryje netgi kaimyninėje saloje. Montažinė taip pat buvo stebima, Tobijas įrašė jums vaizdų seką. O Dieve, Solo, aš...

– Užsičiaupk, – Solo suriko tėvui į veidą. – Noriu sužinoti, kas padėjo Tobijui. Kieno tas mobilusis? Kam Tobijas siuntė pranešimus?

Tempelhofas papurtė galvą.

– Nenutuokiu. Tobijas baisiai susinervino, kai radote uolos

plyšyje mobilųjį. Tuo pat mėgino jums paskambinti, bet veikiausiai ne iš karto pavyko. Mes matėme, kaip jūs atidarėte pranešimus. O kai tu, – Tempelhofas linktelėjo man, – ant uolos norėjai kviestis pagalbos, Tobijui pavyko prisiskambinti. Jis jus užklupo reikiama akimirka. – Tempelhofas pasisuko kėdėje, atrodo, jam smarkiai skaudėjo. – Mobilusis veikiausiai priklausė kam nors iš grupės, – tarė jis. – Tik kam?

Taip, pagalvojau. Kam?

Dar kartą prisiminiau pranešimus. Tas asmuo iki pat žmogžudystės buvo su mumis – ir esu beveik tikra, prie viso to prisidėjo. Taigi visos Tempelhofo žaidimo aukos atkrinta, Darling ir Džokeris irgi, nes jie negyvi. Taigi lieka Solo, Alfa, Milkis, Elfė ir aš. Solo negali būti, Milkis irgi ne, nes jis buvo paminėtas viename pranešime.

Taigi lieka Alfa ir Elfė, ir nuo čia mano mintys vėl ėmė sukintis ratu.

– Nežinau, – sukuždėjau. – Ir nežinau, kas mums iš to, jei apie tai galvosime. Kas dabar mums bus? Ką Tobijas ketina su mumis daryti? Jei jis turi galimybę pasikrauti mobilųjį, tai sužinos, kad skambinau pagalbos, ir...

Nutilau.

Durys prasivėrė. Į kambarį įžengė Tobijas su nešiojamuoju kompiuteriu po pažastimi. Jo veidas buvo papilkėjęs, plaukai prilipę prie kaktos, akys degė. Sunkiais žingsniais priėjo prie stalo, nustūmė šalin motinos portretą, pastatė kompiuterį ir įjungė. Kompiuteris pasikrovė stebėtinai greitai. Tobijas spustelėjo kelis mygtukus, ir ekrane pasirodė monitoriai. Solo su tėvu ėmė vienas per kitą kalbėti Tobijui, bet aš nesupratau jų žodžių. Jaučiausi

tarsi atsidūrusi po vandeniū, akyse liejosi, ausis užgulė, galų gale girdėjau tik šniokštimą. Suvokiau, kad Tobijas priėjo prie manęs ir peiliu perrėžė virvę. Tačiau jo balsas skambėjo tarsi tolimas aidas:

– Dabar eisi su manim.

Dvidešimt šeši

TEMO. Dangus atrodė lyg minkštas šviesiai melšvas skliautas, į kurį skverbėsi rausvas švytėjimas, veikiau užuomina nei spalva. Jūros paviršiuje šiausėsi nedidelės bangelės, oras buvo aksominis ir šiltas.

Tobijas nutempė mane prie plyšio urvo koridoriuje. Atsistojo taip arti, kad nugara jaučiau jo širdies tvinksnius. Ranka užspaudė man burną, kitoje laikė peilį. Jutau, kaip dreba visu kūnu, bet jaučiausi keistai rami, o kai užsimerkiu, išvydau vaizdus. Mačiau Esperansą, kaip ji su manimi ir broliais bėga Rio gatvėmis, mačiau senuką, pasiūliusį man mangą. Mačiau Eriką, naktimis sėdinčią prie mano lovos ir skaitančią pasakas, ir Bernhardą, kuris moko važiuoti dviračiu. Mačiau Dois Irmaos, dviejų brolių kalną, ir mačiau Solo, kaip jis atsigrėžia į mane nuo priekinės sėdynės ir pažvelgia tiesiai į sielą. Jaučiau, kaip skruostais ritasi ašaros, ir kad Tobijas virpa vis smarkiau. Tada iš jo burnos ištrūko baises garsas, tarsi viduje būtų liepsnojusi pragaro ugnis.

Aš alsavau. Įkvėpdavau ir iškvėpdavau. Įkvėpdavau ir iškvėpdavau. Mačiau apačioje uolas, juodas ir aštrias.

Ar aš krisdama galvosiu? Kaip greitai atsidursiu apačioje? Kaip atsitrenksiu? Ar pasiremsiu rankomis, ar jausiu, kaip lūžta kaulai?

Kiek reikės kentėti iki mirštant? Kiek laiko teks kęsti skausmus? Pagalvojau apie Darling, prisiminiau jos riksmus, konvulsijas ir baimės perkreiptą žvilgsnį, prisiminiau nejudrų Džokerio kūną, plūduriuojantį jūroje. Tobijas nieko nesiėmė. Tiesiog stovėjo ir laikė mane, ir staiga pajutau norą, kad jis pradėtų. Kad padarytų, ką ketino.

Iš lauko į urvą pūtė vėjas. Jaučiau jį ant skruosto, bet negirdėjau. Ausyse tik šniokštė. Klausiau savęs, iš kokios perspektyvos mes filmuojami. Ar kameros mums už nugarų, ar virš galvų. Klausiau savęs, kaip mudu su Tobiju dabar matomi, ir įsivaizdavau, kaip Kvintas Tempelhofas ir Solo dabar spokso į kompiuterį. Nuo minties apie Solo man sugniaužė skrandį. Nenorėjau, kad jam tektų matyti, kaip mirštu. Nenorėjau, kad jis kentėtų.

Tobijas stumtelėjo mane dar arčiau krašto.

– Jūs matėt, kad aš nužudžiau Darling, – išgirdau jį sakant. Balsas virpėjo. Žodžiai strigo, tarsi Tobijas skaitytų neaiškų tekstą. – Jūs matėt, kaip ją pasmaugiau šiame urve. Žmogžudystė priešais kameras. Pasitikau savo tėvą pakrantėje ir nuvedžiau jį į bunkerį. Džokeriui teko mirti, nes jis žinojo, kas nutiko. Dabar man reikia nužudyti tave.

Tobijas nutilo, tylėjo kone amžinybę. Šniokštimas ausyse liovėsi. Kažkur urvo koridoriuose lašėjo, tai buvo ritmiški, beveik žvalūs garsai. Tykšt tekšt, tykšt tykšt tekšt... Paskui Tobijas tvirtai apglėbė mane ir trūktelėjo atgal. Prispaudė prie urvo sienos ir pažvelgė į akis. Žvelgė tiesiai į akis, ir jo veidas staiga pasidarė visiškai ramus, tarsi būtų užplūdusi begalinė ramybė.

– Bet aš to nedarysiu, – tarė jis balsu, kuris skambėjo vis tvirtčiau ir įtikinamiau. Jis nusigrėžė nuo manęs ir įsistebeilijo į tašką įkypai virš mano galvos. – Mano vardas Tobijas Tempelhofas-Ly-

bermanas, – pasakė jis. – Aš esu Solo brolis dvynys, Kvinto Tempelhofo ir Mirjam Lyberman sūnus. Detales jūs žinote, tereikės duoti parodymus.

Tobijas vėl pažvelgė į mane. Stovėjau tyliai, sulaikiusi kvapą. Tobijas numetė peilį. Garsiai barkštelėjęs šis nukrito ant akmeninių grindų. Tada pakėlė ranką ir apsvijio ant smiliaus mano plaukų sruogą. Jo rankos dabar visiškai nevirpėjo. Girdėjau jį alsuojant, giliai ir ritmingai.

– Turiu tau atsisveikinimo dovaną, – sukuždėjo vos girdimai. – Ji bunkeryje, mano kambaryje po čiužiniu.

Sulig šiais žodžiais Tobijas paleido mano plaukų sruogą ir piršto galiuku perbraukė per skruostą, švelnus prisilietimas, tarsi mane būtų paglostęs drugelio sparnas.

Tada jis nusisuko. Žengė prie angos, išskėtė rankas ir šoko žemyn.

Buvo tylu, niekas nekrutėjo, netgi lašėti liovėsi. Jokio garso, jokio jausmo, jokios minties, jokio „aš“, jokios salos, jokio pasaulio. Tik po kažkiek laiko dangus. Jį pirmą pamačiau pro plyšį uoloje. Ir tik tada įstengiau pajudėti.

Virš jūros kilo saulė. Iš žėrinčio paviršiaus lindo siauras ryškiai raudonas brūkšnys. Kilo aukščiau ir aukščiau, tarsi sulėtintam kadre, ir užliejo dangų puikiu skaisčiu raudoniu.

Kai priėjau prie kranto, pamačiau valtį.

Geltonai juodą pripučiamą guminę valtį, prišvartuotą uolėtoje pakrantėje ir paruoštą išplaukti. Prie valties stovėjo Darling.

Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į mane. Šviesūs plaukai švytėjo tekančios saulės spinduliuose, ir kai tarsi sveikindamasi kilstelė-

jo ranką, joje sužibo sidabrinis mobilusis. Raudono riešo įtvoro nebebuvo.

Man pasirodė, kad jos veide matau šypsena.

Tada ji įlipo į valtį, užvedė variklį ir išplaukė. Jau buvo virtusi mažyčiu taškeliu jūroje, kai virš jos, tiesiai virš raudoniu tviskančios saulės prie mūsų salos ėmė artintis sraigtasparnis.

Dvidešimt septyni

LIKUS KELIOMS DIENOMS iki kelionės į Izolą mes su Bernhardu ir Erika žiūrėjome per televiziją vaidybinį filmą. Nebeprišimenu jo pavadinimo, o iš turinio išliko tik tiek, kad tai buvo ganėtinai kičinė meilės istorija, kuriai laimingai pasibaigus Erika kūkčiojo odiniame krėsele, o aš bambėjau dėl scenarijaus klaidų. Kai paskutinėje scenoje moteris pribėga prie mylimojo, kad jis nespėtų sėsti į lėktuvą, ausyse segi raudonus blizgančius auskarus, kuriuos mačiau labai aiškiai, nes bėgant vėjas nupūtė jai nuo veido plaukus. Kitame kadre vyras apglėbė jos veidą norėdamas pabučiuoti, bet auskarų nebebuvo. Erika šniurkščiodama pasakė, kad ne tai svarbiausia, aš teigiau, kad tai aplaidumas, o Bernhardas, tikras filmų rijikas, nusijuokė.

– Tokias detales kine vadina montažo klaidomis, – paaiškino jis. – Jų pasitaiko dėl to, kad kai kurios scenos filmuojamos ne iš eilės, nors baigtame filme sumontuojamos viena paskui kitą.

Jis man dar paaiškino, kad kuriant filmą samdomas specialus žmogus, kuris žiūri, kad tokių klaidų nepasitaikytų, ir juokaudamas pasiūlė man prisamdyti tokiam darbui užbaigus filmuoti „Izolos“ projektą.

Aišku, „Izolos“ filmas taip ir liko nesumontuotas. Kai sraigtasparniai pasiekė Izolą, aš tebestovėjau uolos plyšyje ir buvau vienintelė, mačiusi Darling gyvą.

Solo ir Kvintas Tempelhofas surišti sėdėjo bunkeryje, Milkis, Alfa ir Elfė kiūtojo kaimyninėje saloje, policija vandenyje nepamatė nė vienos valtės.

Solo vienintelis manimi patikėjo, kiti tik varstė užuojautos kupiniais žvilgsniais. Man teko daug iškentėti, o pažvelgus mirčiai tiesiai į akis ne vienam protas gali pasimaišyti. Pati nebežinau, kaip tą akimirką prisiminiau Darling suknelę. Kreminę suknelę siaurutėmis petnešėlėmis ir nedidelį įplyšimą virš kairiosios krūties, kuris man krito į akį per vakarėlį urve. Nebežinau, kodėl įsikibau į tą įplyšimą, kodėl atkakliai kaulijau dar kartą peržiūrėti nufilmuotą naktį urve – ir dar kuo greičiau. Čia ir dabar, kur įvyko visos tos baisybės. Tai Kvintas Tempelhofas įkalbėjo policiją dar kartą nuplaukti į kaimyninę salą.

Ir tada, Tempelhofo ekranuose, mes visi tai pamatėm. Nedidelis Darling suknelės įplyšimas, tiesiai virš kairiosios krūties. Kai Darling šoko urve, jis buvo gerai matyti. Bet paskutinėje scenoje, kurioje Tobijas smaugia Darling, įplyšimo nebelikę.

Jūs matėte, kad aš ją pasmaugiau šiame urve.

Šitaip man sakė Tobijas prieš nušokdamas nuo uolos.

Taip, mes tai matėme. Tačiau tai buvo klaidotė.

Ir šita montažo klaida, šita menkutė detalytė įrodė, kad aš nemeluoju.

Darling gyva.

Mobilusis buvo jos, ir staiga man paaiškėjo, kodėl ji dėvėjo

riešo įtvary ir kodėl pirmąjį rytą Izoloje taip susinervino, kai pamaciau ją ateinant iš tualetu. *Nestebimi dušai, tualetai ir persirengimo kabinos*. Darling buvo Tobijo bendrininkė.

Kas nutiko iš tikrųjų, susidėliojome artimiausiomis dienomis, kai mus po vieną išklausinėjo policija, padedama vertėjo. Aišku tik tiek: Darling ir Tobijas nufilmavo nužudymo sceną dar mums neįėjus į urvą. Iš Tobijo kompiuterio buvo ištrintos visos scenos iki paskutinio prisipažinimo pabaigoje, todėl spėjom, kad jiedu su Darling nufilmavo kelias versijas, kad pasirinktų tinkamiausią mūsų vakarėlio urve pabaigai. Spėjome, kad Tobijas transliavo šią sceną iš savo kompiuterio bunkeryje, kad Tempelhofas galėtų ją matyti kaimyninėje saloje, o labai gyva Darling iš tiesų sėdėjo urve ir grasino nuo tablečių ir alkoholio apkvaitusiam Solo, kol šis atsijungė. Genialus ėjimas, grėsmė iškilo tik tuomet, kai Džokeris užklydo į kitą urvo koridorių ir pro plyšį uoloje žvilgtelėjo į įlanką, kur Kvintas Tempelhofas įtūžęs rėkė ant savo sūnaus – kas jam šovę į galvą – žudyti Darling!

Tada Darling irgi pasirodė urvo koridoriuje, ketino ten laukti Tobijo. *Žmogžudystė nufilmuota, jis atvyksta, veltis tuoj bus! Lik koridoriuje, tu mus matysi.*

Bet Džokeris irgi juodu pamatė, jis viską nuklausė – ir tada jam į glėbį puolė Darling.

Darling nebuvo auka. Ji buvo žudikė. Ji nustūmė Džokerį nuo uolos.

Ir Džokeris turėjo mirti ne dėl to, kad buvo žmogžudystės liudytojas, o dėl to, kad galėjo paliudyti, jog jokios žmogžudystės nebuvo.

Tobijas nieko nenužudė – tik save patį.

Darling dingo. Policija jos ieškos, pinigų, kuriuos jiems abiem iš tėvo išsireikalavo Tobijas, ji negaus. Bet ar ji bus surasta šalyje, turinčioje du šimtus milijonų gyventojų – neaišku.

Mes pernakvojome Rio, prabangiame viešbutyje Leblono paplūdimyje, bet vargiai ką beprisimenu – nei valgio, nei kambario, nei vaizdo; visa tai nebuvo svarbu. Žinau tik, kad Maja, Kvinto Tempelhofo asistentė, norėjo parūpinti mums skrydžio bilietus kitai dienai, bet man pavyko įkalbėti ją, kad duotų man dar porą dienų. Rytoj mano gimtadienis, rytoj man sueis aštuoniolika, ir nenoriu savo žvakės uždegti lėktuve, noriu pas seserį. Pas Esperansą, kuri atsiliepė į mano skambutį ir iš Rio pranešė policijai.

Elfė, Milkis ir Solo taip pat norėjo likti – žinoma, liko ir Mefistas. Alfa išskrido namo kartu su kameros asistentu. Kvintas Tempelhofas dar turės būti po ranka policijai, o Solo dar nenorėjo būti su juo. Dar ne.

Kai gruodžio tryliktosios vakarą taksi išlaipino mus prie nedidelio palmių apsupto namelio Ipanemos rajone, mano širdis plakė gerklėje. Laikiausi įsikibusi Solo į ranką, o kai duris atidarė maža mergaitė, iškart pamaniau matanti pačią save. Mergaitės oda buvo alyvuogių spalvos, akys įkypos, žalios, šviesūs plaukai supinti į daugybę kasyčių.

– *Tia Vera?* – paklausė ji droviai šypsodama. Aš linktelėjau, akis užplūdo ašaros. Tada tarpduryje pasirodė moteris, ir po akimirkos aš buvau savo sesers glėbyje.

Mano dukterėčios vardas Vera, lygiai kaip ir mano. Jai septyneri, jos broliams, Eduardui ir Fernandui, – devyneri ir penkeri. Visi trys nė akimirksnio nesitraukė nuo manęs, nusivedė į savo kambarį ir aprodė turtus, tarp daugybės lėlių barbių, plastikinių

žaisliukų ir kompiuterinių žaidimų buvo ir berimbau. Eduardo instrumentas, mano vyresniojo sūnėno. Berniukas, kaip man angliškai papasakojo Esperansa, lankė kapoeiros mokyklą ir berimbau pasigamino pats, padedamas mokytojo.

Esperansos vyras žurnalistas, jis kaip tik buvo išvykęs į Bahiją, kur rengė reportažą apie muzikantus. Kai Esperansa pasakojo apie jį, jos akys bylojo apie laimingą santuoką. Sesuo atrodė kitaip nei nuotraukose, kurias buvau radusi internete, apkūnesnė, neišsidažiusi, juodos garbanos surištos paprasta plaukų gumele, bet spindinčios akys nepasikeitusios.

Esperansos būstas nedidelis ir paprastas. Šalia vaikų kambario, kuriame gyvena trys vaikai, dar įrengta nedidelė virtuvė ir svetainė, stalas joje jau buvo padengtas mums. Ant sienų kabojo gatvės vaikų nuotraukos, ten buvo ir koplyčios, vietos, kurioje kitados Esperansa atidavė mane įtėviams Bernhardui ir Erikai, nuotrauka. Dalis sienos buvo skirta mano nuotraukų galerijai. Pirmoji diena mokykloje, aš rudomis kasomis, su didele tūta saldinių rankose. Aš ant dviračio su pagalbiniais ratukais, raudonais skruostais ir išdidžia šypsena. Aš kaip juoda plėšri katė, persirengusi karnavalui, su kostiumu, kurį man pasiuvo Erika. Aš šoku mūsų sode Hamburge prie didelių bukų, kuriuos taip myli Erika.

– Bernhardas man rašė, – tarė Esperansa, įėjusi paskui ir uždėjusi ranką man ant peties. – Sužinojo adresą organizacijoje, kurioje dirbu, ir su kiekvienu laišku siųsdavo nuotraukų. Tu atro dai laiminga.

Taip, pagalvojau, ir iškart pajutau tėvų ilgesį. Erikos ir Bernhardo ilgesį. Aš jiems paskambinsiu – bet dar ne dabar. Tik dabar pagalvojau, jog tą vakarą Esperansos nepaklausiau apie savo tik-

ruosius tėvus. Kad jie mirė, Esperansa man papasakojo tik vėliau, kaip ir tai, kad nepalaiko ryšių su mano broliais, kurie faveloje prekiauja narkotikais.

Mes susėdome aplink valgomojo stalą: Milkis, Elfė, Solo, mano dukterėčia Vera, mano sūnėnai ir aš. Esperansa pagamino feijoados, braziliško pupų troškinių, jo receptas sukurtas vergystės laikais, šis valgis man – vienas iš skaniausių įrodymų, kad vargas žmogų padaro išradinę. Anksčiau vergai virdavo atliekas, kurias jiems numesdavo šeimininkai, – menkaverčius mėsos gabalus, tokius kaip kiaulės kojos ir ausys, – su daržovėmis ir pupomis. Šiandien feijoadą laikoma Brazilijos nacionaliniu patiekalu ir gaminama ne tik su kiauliena, bet ir su rūkytomis dešromis, džiovinta mėsa, česnakais ir pipirų ankštimis. Prie jos patiekama ryžių, brazilškų žaliųjų kopūstų, apelsinų skiltelių ir farofos – skrudintų manijokų miltų.

Milkis, įsitaisęs tarp Elfės ir mano dukterėčios Veros, dėjosi daug maisto ir prašė Veros vardyti braziliskus žodžius; dideliam mergaitės džiaugsmui, kartojo juos tol, kol ištarė daugmaž teisingai. Milkio rankos vis dar buvo smarkiai išbertos, nors Tempelhofo asistentė parūpino tepalo, bet jo veidas tą vakarą atrodė ramus, o mažoji dukterėčia dažnai priversdavo Milkį nusišypsoti. Eduardas slapčia šėrė Mefistą mėsos gabaliukais.

Elfė per visą vakarą teištare vos vieną kitą žodį, bet kai mano sesuo pakėlė stiklą siūlydama išgerti už mano gimtadienį, Elfė pažvelgė į mane rudai auksinėmis akimis ir šyptelėjo. Toje šypsenoje maišėsi viskas – skausmas ir liūdesys, bet ir dėkingumas bei draugiškumas. Mudvi su Elfė draugaujame iki šiol. Kartu su Solo, Neandru ir Esperansa ji yra vienas svarbiausių žmonių mano gyvenime.

Solo sėdėjo šalia ir spaudė man ranką, kai pastačiau ant stalo savo žvakę, paėmė žiebtuvėlį ir uždegė ją. Keletą sekundžių visi sėdėjome tyloje, žiūrėjau į liepsnelę, ji pleveno, kol apėmė visą dagtį, tada nurimo.

Dar gerai prisimenu, kad tą akimirką pirmą kartą pajutau, jog gyvenimas visų pirma yra šviesa ir kad nedaug tereikia, kad ta šviesa užgestų.

Žvilgtelėjau į Solo ir pamačiau, kad jo veidas sustingęs iš skausmo. Supratau, kad galvoja apie savo brolių. Apie dvynį, kurį atrado tokiomis baisiomis aplinkybėmis ir iš karto neteko.

Vaikai jau seniai pakilo nuo stalo ir žaidė su Mefistu, girdėjau juos juokiantis ir ginčijantis, Mefistas kelis sykius sulojo, po kiek laiko įėjo mano dukterėčia Vera ir įspraudė į rankas piešinį, kurį nupiešė mano gimtadieniui – keliais brūkštelėjimais apmestą žmogiuką, veikiau mergaitę, su žaliais taškais vietoj akių ir ryškiai raudona besijuokiančia burna. Po ja buvo mėlyna jūros linija ir geltonas apskritimas – saulė, kuri irgi juokėsi.

– O mes nieko neturim, – tarė Milkis, – mes neturim tau dovanos.

Juokdamasi numojau ranka. Paskui toptelėjo, kad vis dėlto gavau dovaną. Nuo Tobijo. Išsitraukiau ją prieš išvykstant iš Izolos bunkeryje, iš po čiuzinio ant metalinės lovos, ir nemačiom įsikišau į džinsų kišenę. Tai buvo kompaktinė plokštelė, bent jau taip maniau, bet, ištraukusi iš vokelio, ant sidabrinio diskelio perskaičiau užrašą DVD. Šalimais gulščia kairiarankio rašysena buvo užrašyta „Izola“.

Esperansos miegamajame stovėjo televizorius su vaizdo leistuvu, prieš įdėdama plokštelę uždariau duris.

Galėjau pasprukti. Tokia mintis dažnai šaudavo į galvą. Tačiau aš nepabėgau. Likau ir iki pat šios akimirkos mano galvoje glūdėjo vien baisūs vaizdai, visas siaubas, išgyventas saloje.

Bet Tobijas padovanojo man kitokią salą. Salą, kokia irgi buvo, man – galbūt visiems – drauge veikiausiai ir jam. Noriu tuo tikėti, nepaleidžiu šios minties.

Matau save išlipančią iš valtės, paskutinė atsiduriu krante, išsitraukiu iš kišenės sesers nuotrauką ir pažiūriu į ją, paskui pakeliu galvą ir pažvelgiu į kamerą. Žvilgsnis skeptiškas ir budrus, žalios akys žiba besileidžiančios saulės spinduliuose.

Sėdžiu prie stiklinio stalo didžiajame name ir juokiuosi, kol skruostais ima risti ašaros. Tai akimirka, kai Džokeris pripūtė guminę lėlę.

Viena išeinu į naktinį sodą, apsisiautusi balta paklode. Laikydama rankoje žiebtuvėlį žvelgiu į žvaigždėtą dangų ir palengva per palmių tankynę einu prie kranto.

Kiūtau šalia Neandro miške, girdžiu save klausiant, koks paukštis čia gieda, ir Neandras man sukužda: „Tai didysis kiskadas. Sakoma, Brazilijoje jį pažįsta kiekvienas vaikas, tik vadina *bem-te-vi*. Iš pirmo žvilgsnio paukštis paprastutis, rudos plunksnos, juodai balta galvutė, neką stambesnis už žvirblį. Bet kai išskleidžia sparnus, pasimato šviesiai geltona krūtinė, ore jis atrodo kaip skrendanti citrina. Jo vardas panašus į riksmą, *kis-ka-diii*. Išvertus tai reiškia *aš tave mačiau*.“

Sėdžiu su kitais prie pusryčių stalo. „O iš kur tu, kačiaake?“ – girdžiu Džokerio balsą už nugaros, matau save ramiai atsakant: „Iš favelos Rio.“

Guliu lovoje po baltu baldakimu. Naktis, laikau apglėbusi Moną, jos balsas vos girdėti: „Tu panaši į ją... į merginą nuotraukoje.“

Sėdžiu tarp Perl ir Elfės paplūdimyje, ant Perl kelių didžiulis vilnos kamuolys, žiūriu, kaip ji mezga, paskui žvilgsnis nuslysta į paplūdimį, kur Solo su Milkiu svaido skraidančią lėkštę.

Aš šoku – prie laužo, grojant Solo. Rankos švysčioja ore, akys užmerktos, viską aplink pamiršusi, netgi save, ant Solo veido mirguliuoja laužo atšvaitai. Jo oda nurausvinta, akys žybčioja kaip juodi angliukai.

Stoviu su Solo priešais didįjį namą, ta pati naktis, Solo kužda: „Tu iš Rio, ar ne? Tu brazilė.“

Aš su Elfės pasakų knyga minkštajame kampe, priešais mane Mona ištiesusi kojas, basi pirštai liečia mano šlaunis.

Sėdžiu ant savo lovos užsimerkusi, šalia manęs Solo, šnibždu Esperansos žodžius. „Pasirūpinkit ja. Pasirūpinkit mano mažąją sesute. Jai čia ne vieta.“

Stoviu su Solo urve. Jis be galo droviai liečia mano veidą, tada bučiuojamės, ilgai ir karštai, kai atšlyju, suglumusi su palengvėjimu sakau: „Ne tu tai padarei.“

Po šios scenos baltuoja jūros bangos, danguje virš mūsų įlankos šviečia saulė, muzika, kurią prie vaizdų priderino Tobijas, darosi garsesnė – akordai plakasi tarsi aitvarai vėjyje, bet bangų mūša rami ir taiki. Tik vėliau iš Solo sužinojau, kad tai Debiusi kūrinys. Vadinasi „La Mer“, ir, kiek žinojo Solo, tai buvo mėgstamiausia jo motinos muzika.

Galiausiai kamera nuslysta krantu, pamatau save gulint po palme ir miegant. Tai ta diena, kai aptikome žaidimą, ta diena,

kai smėlyje radau kriauklę. Iš tiesų aš jos neradau. Tai buvo Solo dovana, jis dabar pasirodo ekrane. Nuo šlapių plaukų laša vanduo, oda blizga saulėje, jis tyliai artinasi. Atsiklaupia šalimais ir stebi mane, dvejodamas, švelniai, paskui padeda ant atgniaužto mano delno kriauklę ir dingsta, lygiai taip tyliai kaip ir atėjęs. Kamera priartėja prie manęs. Per miegus neaiškiai murmu, tada sugniaužiu delną su kriaukle ir pasiverčiu ant šono. Šypsausi, tiesiog laiminga šypsausi. Kamera atsitraukia ir matau, kaip iš pačios palmės viršūnės pakyla paukštis. Atrodo tarsi skraidanti citrina, ir kai muzika pamažu nutyla, išgirstu džiugų ir šelmišką jo šūksnį:

Kis-ka-diiii... Kis-ka-diii....

Padėka

2004 metų lapkritį Viurcburgo rezidencijoje mane apniko mintis apie „Izolą“. Kodėl kaip tik ten – nežinau. Tačiau vis dar matau save sėdinčią ant prabangios fojė laiptų ir tarsi kam diktuojant keverzojančią pirmuosius apmatius.

Kelias iki užbaigtos knygos buvo ilgas, neretai jaučiausi panašiai, kaip apibūdina Vera: tarsi vieniša sala jūroje.

Bet visuomet atplaukdavo valtis, ir aš dėkoju žmonėms, kurie išmesdavo inkarus prie mano salos ketindami padėti.

Birgit Permantier, kuriai padedant mano pirmosios mintys tapo romano pagrindu; Petrai Schaeber iš Bahijos ir Michaeliui Lehmannui, kurie pateikė man išsamių ir įkvepiančių įspūdžių apie salą;

Olafui Wildenhausui ir Torstenui Wackeriui, pasidalijusiems vertinga informacija apie paslėptas kameras, ekranus ir kitas technines detales;

Antjei Frers, kuri mane stebino ir gelbėjo savo žiniomis apie kompiuterį;

Andreasui Henze'ei, pasirūpinusiam rankinio bagažo saugumu ir paastrinusiam kontroversiškas salos projekto vietas;

Sylviai Englert, padovanojusiai man Elfę, palaikiusiai kasdieniais el. laiškais ir grąžinusiai pirmąjį rankraštį su vertingomis pastabomis;

Tamarai Steg, kuri organizavo mano skaitymus, kad galėčiau ramiai rašyti;

savo mamai Barbarai Abedi, sunkiu metu turėjusiai po ranka (jau daug kur minėta) šluotą ir pramoninį dulkių siurbli, kad išvalytų mano galvą;

Lenai Grünwald, ji tarsi antra motina skaitė su manimi rankraštį ir drąsino;

dukroms Sofijai ir Inėjai, kurios manęs klausėsi, klausėsi, klausėsi...

ir savo vyrui Eduardo Macedo, kuris ir šįsyk palaikė mane ilgais pokalbiais ir žemyne tvarkėsi už du, kad aš galėčiau dirbti saloje – jam esu dėkinga už Braziliją ir paukštį kiskadą. (Tu mane matei!)

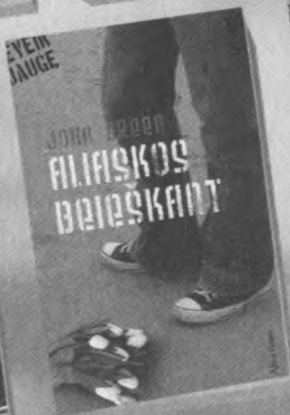
Ypač dėkoju „Arenos“ leidyklos komandai, su kuria vėl atsidūriau Viurcburge.

Didžioji mano gelbėtoja, be abejonės, *Christiana Düring* – net nebežinau, nuo ko pradėti vardyti. Nuo raminančio angelo, kuris audringomis dienomis pasiekdavo mane butelių paštu? Nuo el. laiškų ir valandas trunkančių pokalbių telefonu? Ar nuo kone legendinių apsikeitimų trumposiomis žinutėmis man rašant romaną – visose įmanomose ir neįmanomose vietose, kur neturėjau priėjimo prie kitų medijų, bet skubiai reikėjo pagalbos? Paprasčiausiai pasakysiu: ačiū už viską ypatingajai redaktorei!

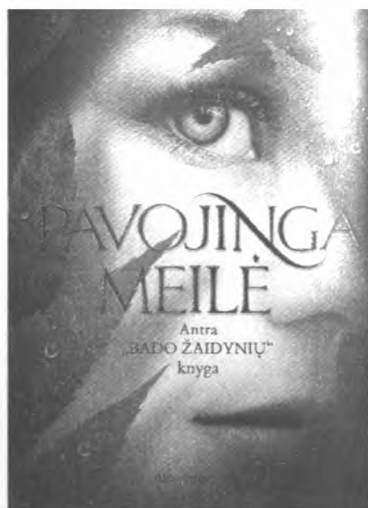
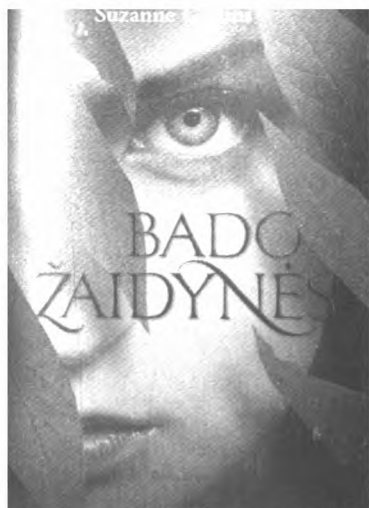
Dėkoju ir Fraukei Schneider iš grafikos skyriaus, karūnavusiai „Izolą“ genialiu viršeliu, ir Nikolei Hartmann iš ryšių su visuomene skyriaus, kuri šalia būdavo ir tuomet, kai nebūdavo.

Ačiū Albrechtui Oldenbourgui, savo leidėjui, pasiūliusiam man saugų uostą. Ir galiausiai, tačiau ne paskutiniams, dėkoju „Arenos“ leidyklos atstovams, kurie pasirūpino, kad „Izola“ pradėtų kelionę į knygynus ir iš ten patektų į skaitytojų rankas.

Isabel Abedi

...KŅYGU SĒRIJĀ VISIEMŠ,
IĒŠKĀNTIEMŠ SAĪVĒŠ...
NEWCHANGE.LT

„BADO ŽAIDYNIŲ“ TĘSINYS

Ar įmanoma išgyventi laukinėje gamtoje, kai varžovai stengiasi tave nugalaboti?

Ant kadaise buvusių Šiaurės Amerikos valstijų griuvėsių įkurta Panemo valstybė, sudaryta iš dvylikos apygardų. Šalį griežtai ir negailestingai valdo Sostinė, ji verčia apygardas paklusti, kasmet reikalauja atsiųsti po vieną vaikiną ir merginą dalyvauti

Bado žaidynėse, žiauriame realybės šou, kuriame kaunamasi iki mirties.

Šešiolikmetė Ketnė Everdin pasiryžta tapti paaukotąja vietoj savo dvylikametės sesutės Primos. Mergina yra užgrūdinta gyvenimo, nes po tėvo mirties jai teko išmaitinti šeimą. Ketnė – tikra kovotoja, sumani, apdairi, puiki šaulė. Šios savybės leidžia jai siekti pergalės

Bado žaidynėse. Tačiau jai teks rinktis tarp noro išgyventi ir žmogiškumo, tarp pergalės ir meilės.

Garsi rašytoja Suzanne Collins „Bado žaidynėse“ sulydo veiksmą ir mintį, meilę, neapykantą ir išdavystę.

Knyga sulaukė nepaprasto populiarumo (ji išversta į 32 kalbas), apdovanota daugybe premijų, pagal ją kuriamas filmas.

Abedi, Isabel

Ab32 Izola : [romanas] / Isabel Abedi ; iš vokiečių kalbos vertė Indrė Dalia Klimkaitė. – Vilnius : Alma littera, 2010. – 256 p.

ISBN 978-9955-38-702-2

Jų dvylika, visi ištraukė laimingus bilietus. Tris savaites vieni atokioje saloje netoli Rio de Žaneiro – vaidins filme, kurio veiksmą lems patys. Tačiau ne tik septyniolikmetei Verai, kuri vyksta į salą dėl asmeninių priežasčių, bet ir kitiems jaunuoliams idiliškais rojus taps egzotišku kalėjimu. Ką slepia melancholiškasis Solo, sukeliantis Verai keisčiausius jausmus? Kas iš tikrųjų yra dailioji Mona, švelnioji Perl, provokatorius Džokeris? Kiekvienas jų vis daugiau atsiskleidžia ekscentriškajam režisieriui pasiūlius žaidimą, kuriam nė vienas jaunuolis nebuvo pasirengęs, žaidimą, kuris netrukus taps mirtinai rimtas.

UDK 830-93

Isabel Abedi

IZOLA

Romanas

Iš vokiečių kalbos vertė Indrė Dalia Klimkaitė
Redaktorė Simona Kaziukonytė
Korektorė Marijona Treigienė
Viršelio dailininkė Judita Židžiūnienė
Maketavo Jurga Morkūnienė

Tiražas 1800 egz.

Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245, Vilnius

Interneto svetainė: www.almalittera.lt

Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“,

Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas

Foto: © Boris-Rostami-Rabet

Isabel Abedi, gimusi 1967 m., trylika metų kūrė tekstus reklamoms. Šiuo metu ji – viena žymiausių Vokietijoje vaikų ir jaunimo rašytojų. Bestseleris „Kuždesys“ nominuotas 2006 metų Vokietijos jaunimo literatūros premijai. Autorė su šeima gyvena Hamburge.

Dvylika jaunuolių. Atoki sala. Tik trys daiktai, kuriuos galima pasiimti. Ir daugybė kamerų, kurios viską stebi...

Galėjau pasprukti. Dar ir šiandien šita mintis neretai šmėkšteli galvoje. Galėjau slapčia pasišalinti iš grupės, buvo sočiai progų. Bet argi tai būtų ką nors pakeitę? Ar projektas būtų buvęs nutrauktas? Gal nebūtų pralietas kraujas? Bepراسمیška kelti šiuos klausimus, mano protas šitai žino. Bet klausimai to nežino. Jie ateina – nepasibelde ir nepasiklause, ar braunasi tinkamu metu.

„Izola“ – prikaustanti meilės istorija, kvapą gniaužiantis trileris ir ypatingas psichologinis žaidimas.

Tapkite Knygų klubo nariu!

- Nemokamas knygų katalogas kiekvieną ketvirtį
- Naujausios ir populiariausios knygos
- Ypatingi pasiūlymai
- Knygų pristatymas į namus, darbovietę ar paštą

Informacijos teiraukitės nemokamu tel. 8 800 20022
www.knyguklubas.lt

